79

179

COLECTIA ROMANTIC

Flora Kidd

CĂSĂTORIE ARANJATĂ

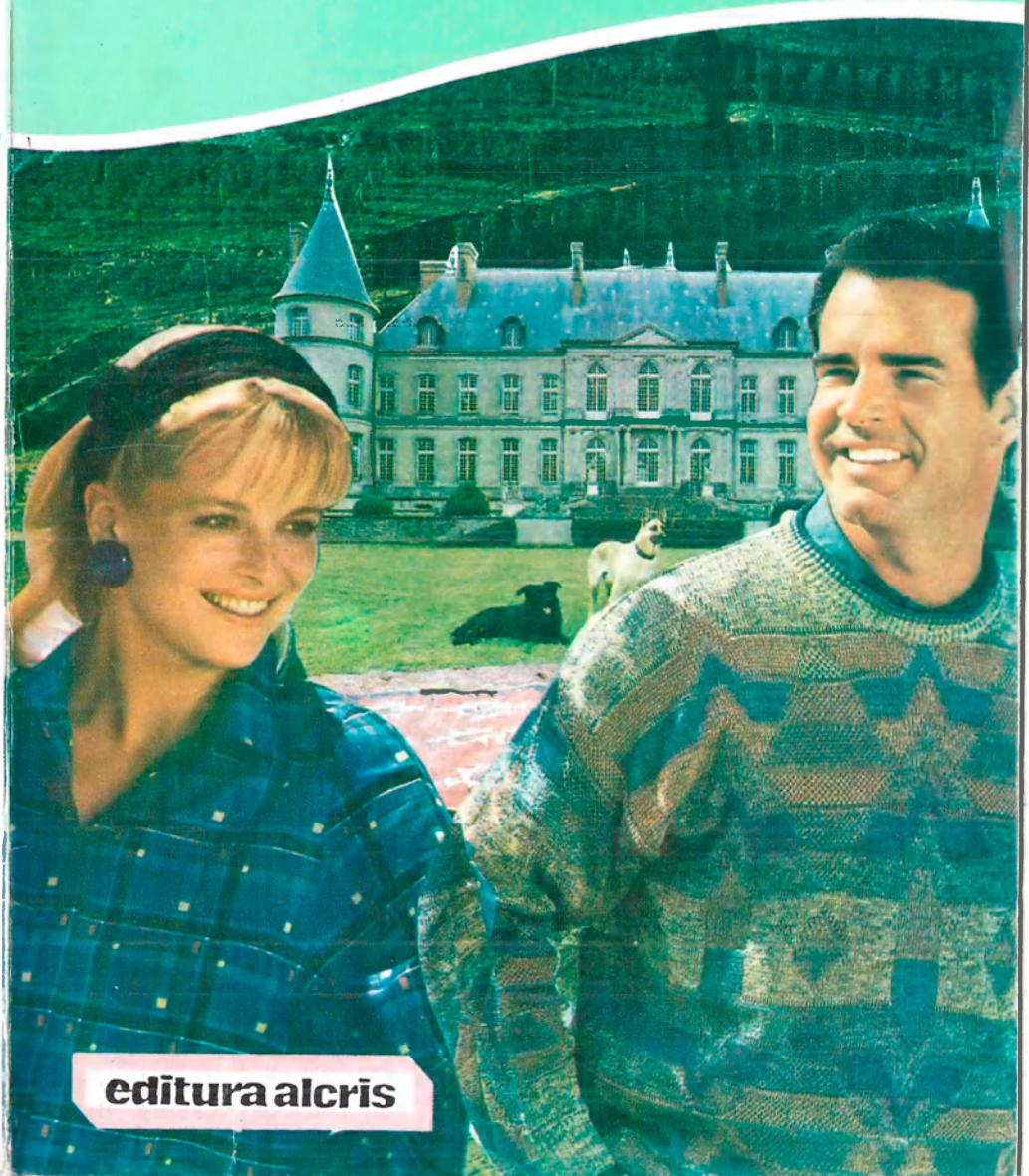

editura alcris

CĂSĂTORIE ARANJATĂ

Flora Kidd

FLORA KIDD

CĂSĂTORIE ARANJATĂ

ALCRIS

Editor : AURELIAN MICU ANDY
Consilier editorial : TRAIAN IANCU
Lector : ANGELA VASILE

ISBN 973-580-155-8.

Colecția „ROMANTIC"

Coperta : ANDY

©1986, Flora Kidd

THE ARRANGED MARRIAGE

În românește de : Irina Trandafirescu

Toate drepturile asupra acestei ediții
în limba română aparțin editurii ALCRIS

CAPITOLUL 1

Restaurantul unde Maryane şi Alex se întâlniseră la prânz era unul dintre cele mai vechi din Paris.

Dincolo de ferestrele imense, drapate de perdele grele, se întindea privelişte a apelor leneşe ale Senei şi se înălţau turnurile catedralei Notre-Dame, scăldate în soare. Scaunele erau tapiţate cu velur roşu. Pe feţele de masă de damasc străluceau porţelanurile, cristalurile şi argintăria. Serviciul era ireproşabil şi discret.

Chelnerul aduse o frapieră cu gheaţă şi după ce servi şampania, dispăru în linişte. Maryane Stanson îşi puse brânză pe o chiflă şi muşcă din ea cu o plăcere de gurmand, făcând coaja aurie să pârâie. Fata avea aspectul fragil al unei păsări, dar atacă pofticioasă raţa cu portocale care făcea renumele casei.

Alex Corwell îi zâmbi afectuos şi plin de indulgenţă.

— Cum poţi mânca în felul acesta şi totuşi să-ţi păstrezi silueta ? întrebă el cu admiraţie.

Maryane îl privi mirată, cu ochii săi intens verzi.

— Alex, o balerină seamănă mult cu un atlet. Am nevoie de regimul unui sportiv pentru a mă menține în formă.

Spunând acestea, ea duse paharul la gură, savurând lichidul de culoarea ambrei.

— Șampania aceasta e divină ! spuse ea zâmbitoare. Îmi dă senzația că suntem în acest loc minunat pentru a sărbători ceva !

El ridică paharul, ca pentru toast.

— Draga mea, sărbătorim astăzi debutul tău în Giselle. Ai fost admirabilă și n-am cuvinte să-ți spun cu câtă bucurie am asistat la acest spectacol.

— Să dansez în Giselle a fost visul meu din tinerețe. Din păcate, această dorință se realizează din cauza nenorocirii alteia, cum aș putea uita ?

— Ce vrei să spui ?

— Dacă Anne Maréchal, prima-balerină, nu și-ar fi fracturat glezna în seara trecută, eu aș fi rămas ca de obicei, în corpul de balet ! suspină ea. Sper din toată inima că Anne se va vindeca repede. Este extraordinară, Alex, iar René crede că într-o zi, ea va deveni celebră.

— Și... ce-i prevede René Godin Maryanei Stanson ? întrebă el vesel, umplând din nou paharele. După triumful pe care l-ai avut, nu te mai poate trimite în anonimatul corpului de balet. Fără interpretarea ta fantastică, scena de la Folie n-ar fi atins niciodată această grandoare.

— Acum, după ce am demonstrat ce pot, René a promis că-mi dă rolurile principale dacă promit, la rândul meu, că nu-l părăsesc. Dar sezonul s-a terminat și nici nu-ți imaginezi cu câtă nerăbdare

aştept să-mi iau o lună de vacanţă, spuse ea zâmbind încântată.

— Ai să-ţi petreci vacanţa în Anglia sau în Franţa ?

Chipul ei se întunecă. Îşi reluă furculiţa şi cuţitul.

— Nu mi-am făcut încă planuri definitive..., murmură ea.

Într-adevăr, nu ştia unde să plece.

— În această vacanţă, eu voi fi acasă, pe Coasta de Azur. De ce n-ai veni şi tu să stai câteva zile ?

Ea ridică privirea. Razele soarelui îi făceau să strălucească părul ce-i cădea pe umeri în şuviţe.

— Singură... cu tine ?

— Părinţii mei sunt acolo. Vila e a lor. Acolo locuiesc tot anul de când tata a ieşit la pensie. S-ar putea să fie acolo şi una dintre surorile mele, cu copiii. Mi-ar plăcea să-i cunoşti, Maryane. Acesta a fost şi motivul pentru care am vrut să te întâlnesc săptămâna aceasta la Paris. Maryane, scumpa mea, m-ai face bărbatul cel mai fericit dacă ai accepta să te căsătoreşti cu mine !

Ea se aştepta de câtăva vreme la această propunere. Alex Corwell era un om de afaceri bogat şi influent. Dacă n-ar fi avut nici o intenţie, n-ar fi urmat, prin toată Europa, o balerină fără avere ca ea, pe parcursul unei ierni şi a unei primăveri.

Gândurile ei se învălmăşiră. Se întreba cum să facă să-i dezvăluie adevărul. Încercând să câştige timp, întrebă cu o undă de naivitate :

— Vrei să spui... în sfârşit, doreşti să ne considerăm logodiţi ?

— E cea mai fierbinte dorinţă a mea Ştiu, am cu douăzeci de ani mai mult decât tine.. destul cât să-ţi fiu tată, ca în cele mai bune romane ! Şi apoi, dansul este raţiunea existenţei tale, n-ai să renunţi niciodată ! Pe deasupra însă, eu dispun de mijloacele de a te ajuta să reuşeşti o carieră strălucită.

Un chelner veni să debaraseze. După ce consultară lista, comandară un desert. Alex umplu din nou paharele şi se aplecă spre ea.

— Gândeşte-te, Maryane, spuse el apăsat. Nu vei mai avea grija zilei de mâine. Gata cu hotelurile mediocre şi turneele fără succes în companiile mici. În sfârşit, îţi vei putea alege rolurile, iar dacă într-o zi te vei hotărî să-ţi faci propriul balet, eu îţi voi oferi tot sprijinul. Va fi suficient să fii soţia mea !

Maryane îşi lăsă privirea să rătăcească pe întinderile de apă ale fluviului, pe frunzele castanilor şi pietrele bătrânei catedrale, aşteptând parcă un răspuns la o rugăciune secretă.

Oferta lui Alex o încânta, bineînţeles, pentru că era deja sătulă de existenţa incomod de modestă pe care o ducea. Dacă accepta, avea să trăiască mult mai bine ; totuşi... Îl privi gânditoare. Lumina transparentă a acestui început de după-amiază îi accentua ridurile de pe chip, firele de păr alb devenind evidente printre firele negre pieptănate cu grijă. Amintindu-şi numărul anilor lui, Maryane se gândi la tatăl său. Dacă ar fi trăit, acesta ar fi avut aceeaşi vârstă cu Alex. Nu era insensibilă la farmecul lui. Se simţea în siguranţă lângă el, dar de-aici până la a se căsători cu el...

— Pari surprinsă, observă el.

— Puţin...

— Nu te-ai gândit niciodată să ne unim destinele ?

Cu o mână tremurătoare, Maryane duse paharul de şampanie la gură şi-l goli dintr-o dată, sperând să găsească în vin curajul de-a vorbi.

— Există un bărbat în viaţa ta ? O fată atrăgătoare ca tine nu duce lipsă de admiratori !

Maryane îl întrerupse brusc.

— Te rog, Alex ! Când am să-ţi spun adevărul, ai să renunţi la acest proiect.

— Despre ce este vorba ?

— Ei bine... sunt măritată de cinci ani !

— Măritată ? De ce nu mi-ai spus niciodată ?

— Probabil pentru că nu m-ai cerut de soţie până acum, răspunse ea aproape şoptit.

Li se aduse desertul. Maryane îşi înfipse linguriţa în spuma delicată Grand Marnier.

— Dar tu nu porţi verighetă, observă Alex pe un ton dojenitor.

— De obicei, o scot când dansez.

— Şi fără îndoială îţi păstrezi numele de fată din motive profesionale !

Maryane se hotărî să-i ignore reproşurile. Oricum, avea şi ea o parte de vină pentru apariţia acestei neînţelegeri supărătoare. Bietul Alex ! Cum putuse ea lăsa prietenia lor să ajungă până aici, fără să-l pună la curent cu situaţia ei ? Îi era milă de el.

— Şi poţi să-mi spui cine este fericitul ales ? întrebă el ironic.

– Bertrand Chauvigny. E francez, spuse ea pe nerăsuflate. Aveam optsprezece ani când m-am căsătorit cu el.

— Dumnezeule ! Abia ieşiseşi din copilărie ! E vârsta capriciilor şi a faptelor nesăbuite !

— Eu n-am hotărât nimic. A fost o căsătorie aranjată.

— De către cine ? întrebă el complet uluit.

— De naşa mea, Olga Valenska.

El o privi neîncrezător, iar ea lăsă linguriţa, incapabilă să-şi mai termine desertul.

— Cred că ţi-am mai vorbit despre Olga. Făcea parte din trupa rusească de balet care, înainte de cel de-al doilea război mondial, a colindat prin toată Europa. A părăsit scena, a deschis la Paris o şcoală de dans şi a devenit profesoara mea. Era de mulţi ani prietena părinţilor mei, care dansau pe atunci la Royal Ballet din Londra. La naşterea mea, i-au cerut să-mi fie naşă. Aveam aproape nouă ani când ei au murit într-o catastrofă aeriană, în timpul unui turneu prin America de Sud. Olga m-a adus la Paris, m-a luat la ea acasă şi m-a crescut ca pe propria ei fiică.

— N-aveai rude în Anglia ?

— Pe nimeni care să-mi fie atât de devotat ca ea. Părinţii mei nu mi-au lăsat nici un mijloc de existenţă, iar ea mi-a oferit căldura căminului său şi s-a ocupat de viitorul meu fără să fie interesată material.

— Nu-mi explic totuşi cum ai cedat cu atâta uşurinţă tuturor fanteziilor sale. Te gândeai că-i datorezi recunoştinţă ?

— Nu, răspunse Maryane, reamintindu-şi ziua în care Olga îi spusese că Bertrand voia să se însoare cu ea. Aş fi putut refuza, dar ideea de a deveni soţia lui Bertrand m-a făcut fericită Pe atunci, el se lupta cu moartea de câteva săptămâni. Se întorsese bolnav din Africa. Starea lui continua să se agraveze şi noi eram disperate

— De ce plecase acolo ?

— Cred că el comanda o unitate de luptă.

Alex o privi uluit.

— Era mercenar ?

— După ce a terminat armata, a căutat de lucru, dar fără nici un rezultat. Pretindea că nu cunoaşte altă meserie decât războiul. Într-o zi a semnat un contract şi a plecat pe continentul african. Ca să spun drept, toate acestea nu prea mă interesau. Pentru mine contau doar apariţiile lui în casa bunicii sale din Paris.

Maryane îşi întrerupse povestirea, cuprinsă de amintirile vizitelor acelui tânăr enigmatic şi seducător, de care ea era de mulţi ani îndrăgostită.

— Când eram copii, ne jucam împreună. Era orfan ca şi mine, din copilărie, fiind unicul nepot al Olgăi. Ea-l adora şi-i îndeplinea toate dorinţele. Când ea mi-a cerut să mă căsătoresc cu el, n-am ezitat nici o clipă. Ne-am căsătorit în casa ei, în camera lui Bertrand.

— Eşti sigură că o astfel de căsătorie este legală ?

— Am semnat un act în faţa unui ofiţer de stare civilă.

— Dar Bertrand era lucid ?

Maryane întoarse capul. Începuse un vânt slab ce încreţea suprafaţa Senei. O cuprinse un val de amintiri.

★
★ ★

În penumbra camerei, Bertrand zăcea cu febră mare, mişcându-şi fără încetare capul pe perna dantelată. Ea se aplecase deasupra chipului lui slăbit.

Vorbeşte-i, Maryane, ordonase Olga pe un ton grăbit, spune-i ce trebuie să facă.

Luându-i mâna slabă şi fierbinte, Maryane îngenunche murmurând :

— Te rog, Bertrand, uită-te la mine !

El deschisese ochii şi o privise, în timp ce pe buze îi apăruse un zâmbet slab.

— Maryane, murmurase el, micuţo...

Ea insistase :

— Te rog, Bertrand ! Spune că accepţi să te căsătoreşti cu mine !

— Tu... chiar... vrei ?

— Sigur, dacă aşa spune bunica ta !

Chipul lui se crispase, închisese ochii şi şoptise ceva de neînţeles.

Supunându-se unui nou ordin dat de Olga, ea-l implorase :

— Bertrand, te implor, spune că eşti de acord!

Deschizând ochii şi privind fix preotul, el pronunţase în sfârşit cuvintele aşteptate.

— Da... sunt de acord !

Ofiţerul de stare civilă aprobase cu un semn al capului şi ceremonia fusese continuată. Bertrand repetase după Olga răspunsurile clare şi inteligibile.

★
★ ★

Maryane suspină şi-l privi pe Alex.

— Sunt sigură că era conştient de ceea ce făcea.

— Ingrozitor ! strigă el. O adevărată vrăjitorie, ca în poveştile cu zâne ! Ce s-a mai întâmplat după aceea ? Bertrand, Prinţul Mercenar, şi-a recăpătat sănătatea şi te-a dus în castelul său ca să trăiţi fericiţi ?

Maryane se enervă şi-l fulgeră cu privirea-i de smarald.

— Dacă vei continua să-ţi baţi joc, n-am să-ţi mai spun nimic. Ţi-am povestit ceea ce n-am spus încă nimănui. Aş fi putut să tac !

Tonul lui Alex se schimbă imediat.

— Iartă-mă, Maryane, ai dreptate. Să ştii că apreciez încrederea ta de a-mi face această mărturisire. Continuă !

— În sfârşit, Bertrand s-a vindecat. Mult timp după plecarea lui, am aflat că trăia în Montenay.

— Deci n-ai plecat cu el ?

— Olga mi-a explicat că el nu voia să-mi distrugă cariera şi că într-o zi, avea să se întoarcă. Înainte de aceasta însă, trebuia să îndeplinească o misiune de mare importanţă pentru el.

— Şi tu, biata inocentă, ai crezut-o fără să pui întrebări !

— N-aveam nici un motiv să mă îndoiesc de sinceritatea ei, răspunse Maryane, furioasă. Apoi, mi s-a oferit un loc în corpul de balet al unei trupe britanice. Ea m-a încurajat să accept şi am

plecat la Londra. Olga a murit la un an și jumătate după aceea. Într-o zi, am primit o scrisoare de la notarul său și am aflat că înainte de-a muri, ea mi-a lăsat adresa lui Bertrand.

— Și ?

— I-am scris... El a venit să mă vadă la Londra, spuse ea șoptit și roșind.

Maryane tăcu, auzindu-se doar rumoarea din restaurant. Se apropie un chelner și Alex comandă cafele.

— Știi unde este Montenay ? întrebă Alex, intrigat.

— În Bourgogne. Bertrand se ducea adesea acolo, în copilărie. Este o proprietate cu o vie renumită. A aparținut familiei Chauvigny, până în ziua când bunicul din partea tatălui lui Bertrand a trebuit să se despartă de ea pentru a plăti o datorie de joc. În pofida eforturilor sale, bătrânul n-a mai putut intra în posesia proprietății, dar cea mai scumpă dorință a sa era ca Bertrand să devină într-o zi stăpânul de la Montenay. În perioada în care proprietatea a fost a familiei Arcenaut, via a fost lăsată în paragină. Apoi, Paul Arcenaut a murit, iar pământul a fost scos la vânzare. Bertrand a aflat și a cumpărat domeniul.

— Și evident, a făcut-o imediat după căsătorie. De unde a avut banii necesari ?

— O parte i-a câștigat în Africa, dar i-a cerut împrumut și Olgăi. Ea i-a oferit atunci tot ce-și propusese să-i lase prin testament.

— Înțeleg. Tu fuseseși vreodată la Montenay?

— Niciodată. Cum nu-mi puteam abandona cariera, convenisem să trăiască fiecare cum poate.

Maryane observă insistența întrebărilor lui despre trecutul ei, ghicind că el încerca să afle nă unde au putut merge relațiile ei cu Bertrand.

— Ai păstrat legătura cu el în toți acești ani?

— Am întreținut corespondență. Anul trecut în septembrie, m-am întors la Paris și i-am scris că intenționam să rezolv definitiv situația noastră. Mi-a răspuns șase luni mai târziu, invitându-mă la Montenay pentru a hotărî împreună.

— Câtă generozitate, comentă Alex cu ironie. Mi se pare un tip detestabil.

— Atunci eram în turneu și nu puteam pleca în Bourgogne, spuse Maryane.

— Poate că evitai pur și simplu să-l vezi, zise Alex sec. Mărturisește că-ți inspiră teamă!

Maryane încercă să evite privirea perspicace a interlocutorului său.

— E posibil, răspunse ea, fără tragere de inimă. Când l-am cunoscut eram un copil și-mi amintesc de firea lui stranie, dar nu o dată m-a uluit.

Maryane se înroși din nou, amintindu-și cât de apropiați ajunseseră în timpul ședерii lui la Londra.

— Nu mi se pare nimic de mirare! El are o ereditate neobișnuită. Din ce regiune a Rusiei provenea Olga?

— Era tătară.

— Interesant. Tătarii sunt sălbatici și nesupuși. Dintre ei s-au ridicat câțiva dintre cei mai mari artiști. Și soțul ei?

— Era un scriitor rus. A fost aruncat în închisoare de Stalin și a murit după câteva luni. Ea a fugit atunci cu fiica ei Nadia, refugiindu-se la

Paris. Câțiva ani mai târziu, s-a recăsătorit cu un anticar bogat, pe care ulterior l-a moștenit

— Și i-a dat totul nepoțelului ei adorat, pentru ca acesta să cumpere viile ! spuse Alex cu amărăciune în glas

Își încrucișă brațele și se aplecă spre Maryane.

— Ei bine, draga mea, surprinzătoarea ta poveste m-a răvășit, dar n-a schimbat sentimentele mele pentru tine.

Ea-și imaginase că el n-avea să mai insiste și se arătă surprinsă.

— Vrei să spui...

— Că te iubesc, Maryane, și voi continua să doresc căsătoria noastră. În pofida obstacolelor, e timpul să pui capăt acestei căsătorii aiurite.

Mariane încercă să câștige timp.

— Bineînțeles, dar mai înainte vreau să mă întâlnesc cu Bertrand. Trebuie să discutăm fără martori, cât mai curând, și refuz să apelez la un avocat.

Alex își bău cafeaua până la ultima picătură, se uită la ceas și ceru nota.

— Am o întâlnire la ora trei. Îmi pare rău că nu-mi pot petrece restul după-amiezii cu tine.

— Nu-ți face probleme, eu am câteva cumpărături de făcut. Trebuie să mă ocup de garderoba mea, ca să merg cu tine la Cap d'Antibes.

— Nici nu-mi vine să cred, spuse el galant. Ești încântătoare.

Privirea lui admirativă întârzie pe rochia ei din mătase verde, care-i sublinia silueta grațioasă.

Brusc, se încruntă și-i spuse autoritar :

— Maryane, am să merg eu cu tine la Montenay ! Mai am câteva întâlniri în cursul săptămânii, dar am putea pleca vineri dimineaţa ; astfel, imediat ce vei termina cu Bertrand, vom lua liniştiţi drumul spre Coasta de Azur.

— Nici nu mă gândesc !

Maryane vorbise atât de tare, încât vecinii de la mesele din jur se întorseseră şi-l priveau curioşi.

Alex era pe punctul de a interveni în viaţa ei şi de a se amesteca în treburile ei personale, sperând s-o facă să accepte logodna cu el. Trebuia să-l împiedice cu orice preţ.

— Prefer să mă duc singură. Am să iau rapidul de Dijon şi o dată ajunsă acolo, am să iau un autobuz cu care să ajung la Montenay. Dacă totul se va petrece normal, voi fi înapoi la Paris a doua zi.

Văzându-l că se întunecă la faţă, ea îi luă mâna.

— Nu mai fi atât de îngrijorat, sunt obişnuită să călătoresc singură, îi spuse ea cu blândeţe.

— Nu despre asta este vorba ! Sunt tulburat de ceea ce ţi s-ar putea întâmpla acolo. Te rog, se încăpăţână el, aşteaptă până vineri şi am să te duc eu.

— Nu cred că situaţia s-ar putea limpezi, dacă ai veni cu mine, spuse ea răspicat.

— Ţi-aş putea fi sprijin moral, sau ţi-aş putea pleda cauza. Nu poţi trăi în continuare în aceste condiţii. Bertrand trebuie să recunoască faptul că această căsătorie imaginată de o bătrână vrăjitoare...

— Bunica lui nu era o vrăjitoare ! ţipă ea indignată.

— Atunci, o zână rea, ceea ce înseamnă același lucru, ripostă Alex.

— Ea a acționat în interesul nostru, după cum mi-a scris cu puțin timp înaintea morții sale.

— Așa spun toți oamenii care se cred suflete nobile și aranjează căsătoriile tinerilor ! Olga nu era un bun psiholog și rezultatele intervenției sale sunt mai degrabă mediocre !

— Sunt sigură că intențiile ei au fost bune, oricât ți s-ar părea de ridicol. Dacă lucrurile au luat o întorsătură proastă, este numai din vina lui Bertrand și a mea !

— Draga mea, încearcă să înțelegi ! Ai fost prinsă în cursa unui aranjament absurd. Eu îți ofer șansa de a schimba cursul evenimentelor cerându-te de soție. Sunt sigur că abia aștepți ! Du-te să-l vezi pe Chauvigny, anulați această căsătorie cât mai repede posibil. Este în interesul vostru. Și el s-ar putea să fie foarte fericit să-și recâștige libertatea și să-și refacă viața !

De multă vreme ea se gândise ce avea să-i spună lui Bertrand. Da, trebuia să acționeze !

— Bine, am să plec mâine, hotărî ea.

— Perfect. În sfârșit ai devenit înțelegătoare!

El semnă nota pe care i-o prezentă chelnerul, apoi o privi încântat. Se ridicară de la masă și porniră la braț spre lift.

— Ai putea lua masa cu mine în această seară?

— Îmi pare rău. I-am promis Annei Maréchal că voi trece s-o văd. Am să-ți dau telefon după ce mă voi întoarce de la Montenay.

El o privi foarte serios.

— Sper că-mi vei aduce veşti bune !

★
★ ★

Maryane se întoarse dezamăgită din turul său prin magazine. Deşi nu lăsase să se vadă, discuţia cu Alex o tulburase şi-i trezise emoţii pe care le ţinuse multă vreme ascunse. Încercase să-şi caute rochii de vară pentru vacanţa pe Coasta de Azur, dar tulburarea nu-i dăduse pace şi după ce trecuse prin câteva magazine, renunţase.

Oprise un taxi, apoi se întoarse în apartamentul pe care-l împărţea cu o altă balerină. Extenuată, intră în camera ei să-şi scoată rochia şi pantofii, îmbrăcă un halat lung şi se duse în bucătărie să-şi facă un ceai.

Se instală în balconul minuscul al salonului şi-şi plimbă privirea distrată peste peisajul înconjurător. În depărtare, turnul Eiffel îşi profila silueta pe cerul scăldat de razele apusului.

Îşi savură în linişte ceaiul parfumat, stând într-un şezlong şi încercând să-şi recapete calmul... dar gândul la Bertrand o obseda.

Nu putea uita acea zi de toamnă când el sosise la ea, la Londra, cu doi ani în urmă. Tot ce se întâmplase atunci avea să-i rămână în memorie pentru totdeauna.

Îşi reaminti micul apartament de pe High Street, nu departe de Tamisa, şi după-amiaza vântoasă de noiembrie, retrăind în gând tot ce se întâmplase atunci.

CAPITOLUL 2

Era al doilea an de când stătea la Londra. Locuia în apropiere de Tamisa, într-un mic apartament mobilat, la al treilea etaj al unei case mari în stil victorian. Îi plăcuse nespus acel cartier vechi, ferit în mod miraculos de zgomotul și agitația străzilor din apropiere.

Casa era un vechi hotel particular, transformat de curând în bloc de garsoniere pe care le închiriau studenții și artiștii cu venituri modeste.

Maryane își luase obiceiul de a face cumpărăturile sâmbăta după-amiază, pe High Street. Frigul se făcea deja simțit. În ziua aceea, începuse să sufle un vânt de iarnă care-i mușca obrajii și urechile, făcând-o să-și ridice gulerul elegantului său palton de stofă buclată. Se înserase. Luptând cu vântul, ea grăbi pasul pe pavajul ud acoperit cu frunze, pășind cu grația specifică balerinelor. Ajunsă la intrare, trecu repede de ușă, grăbindu-se pe culoarul lung ce pornea din hol.

Simțind mirosul de friptură la grătar și cartofi prăjiți ce venea dintr-o bucătărie de la parter, i se făcu foame. Urcă până la primul etaj încărcată de pachete și auzi discuții pe un ton ridicat. Porni nemulțumită. În timp ce urma ultimul

rând de trepte, zări apărând din umbră o siluetă pe palierul la care locuia. Cuprinsă de spaimă, crezu că leşină.

— Bertrand ! ţipă ea uluită.

El era înalt şi avea umeri laţi. Avea chipul slab, bronzat, iar ochii negri o priveau pe sub genele mătăsoase. Privirea lui era stranie şi părea să păstreze un secret de nepătruns, iar părul blond îi cădea pe frunte în cârlionţi rebeli.

— Bună, Maryane ! spuse el politicos. Am primit scrisoarea ta şi... iată-mă !

El scoase din buzunarul hainei de piele o scrisoare, pe al cărei plic ea-şi recunoscu scrisul.

— Ce fericită sunt că ai venit ! murmură ea, cu inima săltând de bucurie.

Ea-i întinse pachetele.

— Te rog, poţi să le ţii până găsesc eu cheia ?

Intrară. Apartamentul era în obscuritate. Puţin intimidaţi, rămaseră unul în faţa celuilalt, stângaci şi neştiind ce să spună. În sfârşit Bertrand rupse tăcerea.

— Unde pot pune pachetele ?

— În bucătărie, pe aici !

Maryane aprinse lumina şi dădu într-o parte perdeaua înflorată ce separa bucătăria minusculă de restul holului.

— Pune-le aici, spuse ea. Când ai sosit ?

— Am pleca de pe aeroportul nou din Roissy, la începutul după-amiezii. Am aterizat în jurul orei unu la Heathrow şi am urcat în primul tren care venea în gara Victoria. Am ajuns abia acum un sfert de oră. Proprietăreasa mi-a spus că vei veni în curând şi mi-a dat voie să urc şi să te aştept.

Vocea lui era puțin răguşită şi profund tulburătoare, trezind în ea multe amintiri.

Surprins de dimensiunile apartamentului, el privi în jur cu ochi curioşi.

— Nu sunt decât două camere ? întrebă el.

— Da, pentru moment, nu mi-am putut permite mai mult.., dar este foarte confortabil, iar proprietăreasa e o dulceață !

El rămase nemişcat lângă ea, fixând-o cu privirea-i stranie de parcă n-ar mai fi văzut-o niciodată.

Maryane se simți stânjenită, încercă să-şi facă de lucru şi puse ceainicul pe foc.

— Pot să-ți ofer un ceai ?

— Nu, ştii bine că nu-mi place, spuse el strâmbându-se. Ai nişte vin ?

— Doar coniac, răspunse ea, punând ceainicul la loc în dulap.

Ea trecu în micul salon luminat de un lampadar. În lumina opalescentă, camera era intimă şi primitoare. O canapea şi două fotolii, o măsuță şi câteva scaune erau cam tot mobilierul. Într-un colț era un dulap vechi, de dimensiuni impunătoare şi cu ornamente mari.

Maryane îşi scoase paltonul şi-l aruncă pe un scaun. Căută în dulap şi scoase o sticlă de coniac, golită pe jumătate, rămasă de la o recentă cină între prieteni.

Se întoarse spre Bertrand şi-i zâmbi.

— Iată, spuse ea veselă, n-am ce să-ți ofer altceva, dar sper să-ți placă.

El îi luă sticla din mână şi examină eticheta cu atenție.

— E prima dată când ne întâlnim după doi ani de despărțire, spuse Maryane. Ce noroc! Vom sărbători evenimentul.

El o privi cu răceală. Ținea încă scrisoarea în mână și o agită în fața ei.

— Ce înseamnă asta? Dacă dau crezare poveștii fantastice pe care mi-o scrii, suntem căsătoriți!

Maryane tresări uluită.

— Firește! exclamă ea. Nu încerca să mă faci să cred că nu-ți amintești.

Ea păstra adânc ascunsă în inimă amintirea celor petrecute la Paris, în camera lui Bertrand. I se părea imposibil ca un astfel de eveniment să i se șteargă din memorie.

— Ne-am căsătorit în casa bunicii tale, din strada Bonaparte. Știu bine că atunci erai foarte bolnav, dar...

Descumpănită de privirea lui uluită, Maryane tăcu brusc și-l privi cu seriozitate.

— Pui la îndoială cele ce-ți spun? Te asigur că ai spus „da", și aproape imediat, mi-ai pus pe deget verigheta bunicii tale.

Ea întinse mâna și el recunoscu verigheta pe care o văzuse adesea, în copilărie, pe degetul bunicii sale.

— Dumnezeule! murmură el tulburat. Iartă-mă, Maryane!

El părea foarte preocupat și-i zâmbi cu tristețe.

— Știi, nu am decât o vagă amintire a unei frânturi din această fantastică înscenare.

El se încruntă, privind-o uluit.

— Eşti sigură că o astfel de ceremonie poate fi legală? întrebă el sceptic. Iartă-mi ezitările, dar bunica mea punea multe la cale. Îi plăcea să tachineze şi nu o dată m-a făcut să turbez de furie. Când voiam ceva, ea îmi punea condiţii şi totdeauna mi-a pus beţe-n roate, dacă nu acceptam să mă supun voinţei sale.

El ridică din umeri cu indiferenţă.

— Disciplina devenise pentru ea o adevărată obsesie, iar tu ai aflat-o pe pielea ta. În anii cât i-ai fost elevă ai simţit din plin intransigenţa şi severitatea principiilor sale.

— Da, numai că de data asta, nu e vorba de o farsă, Bertrand ! Trebuie să mă crezi, totul s-a petrecut exact cum ţi-am povestit. De altfel, pot să-ţi arăt copia actului de căsătorie pe care l-am semnat amândoi.

— Eu am semnat ceva ? întrebă el neîncrezător.

— Evident !

— Arată-mi hârtia ! îi ceru el.

Maryane se duse să caute într-unul din sertarele dulapului preţioasa poşetă din piele roşie în care păstra cele mai importante documente. Cu nerăbdare, el îi smulse din mână actul pe care ea i-l întinsese şi-l desfăcu. În timp ce parcurgea rândurile, chipul lui se întuneca.

— Vezi, îi atrase ea atenţia, îţi tremura mâna, dar este semnătura ta ! N-ai primit niciodată copia acestui act ?

— Nu cred... sau dacă am o copie, trebuie că am rătăcit-o pe undeva.

El împături actul, i-l întinse Maryanei şi, fără să scoată un cuvânt, se îndreptă spre fereastră.

Privea absent şi părea dus pe gânduri. Îngrijorată, Maryane se apropie de el, vrând să-l scoată din muţenie.

— Acum, mă crezi ? Din punct de vedere legal, suntem soţ şi soţie ! De ce te încăpăţânezi să negi ?

El se întoarse, abia ascunzându-şi furia. În ochii săi pe jumătate închişi se vedea o sclipire de cruzime. Speriată de expresia ameninţătoare de pe chipul lui, ea se dădu un pas înapoi.

— Ce se întâmplă, Bertrand ? murmură ea.

— Nimic... spuse el printre dinţi.

El oftă şi-şi trecu mâna prin păr.

— Da, cu siguranţă, tu ai dreptate, recunoscu el, în sfârşit. Acest act îmi pare perfect în ordine, spuse el zâmbind straniu. Sunt de doi ani soţul tău. Multă vreme nu mi-a venit să cred realitatea. M-am întrebat adesea dacă nu am delirat sau am avut un coşmar.

O privi gânditor.

— De ce ai păstrat tăcere atâta timp ? o întrebă el, intrigat. Trebuia să-mi fi scris mai devreme.

— Nu ştiam unde să te caut. Imediat ce te-ai vindecat, ai dispărut fără urmă. Olga mi-a spus că aveai probleme urgente care te reţineau departe de mine şi că te vei întoarce, când totul avea să fie rezolvat. Aşteptându-ţi întoarcerea, mi-am urmat cariera de balerină. Ca să spun drept, credeam că te-ai întors în Africa şi speram în fiecare zi să primesc veşti. Olga refuza cu încăpăţânare să-mi dea adresa ta şi am renunţat la ideea de a-ţi scrie. Nici pe departe nu-mi imaginam că trăiai în Franţa, până când am primit scrisoarea pe care

ea mi-a trimsi-o cu puţină vreme înainte de-a muri.

— Afurisita ! spuse el, cu furie.

În ochi îi apărură fulgere şi-şi arătă dinţii ca o fiară, înainte de a scăpa o înjurătură.

— Ţi-a explicat măcar ce motive a avut să pună la cale această farsă îngrozitoare ?

— Spunea că a făcut tot ce a putut mai bine. Nu mi-a lăsat nimic moştenire, pretinzând că n-a găsit cea mai bună soluţie pentru a mă despăgubi.

Maryane zâmbi cu indulgenţă.

— Nu mi-a venit în minte niciodată ideea că ea mi-ar datora ceva şi nu-mi explic de ce era atât de misterioasă în tot ceea ce spunea.

— Totuşi, bunica mi-a împărtăşit adesea intenţia ei de a ne împărţi în mod echitabil averea ei. A făcut chiar un testament.... Nu ştiai ? întrebă Bertrand, mirat.

— E prima dată când aud despre testament, răspunse ea. Ştii, Olga nu-mi făcea confidenţe ! Eşti sigur că acest testament a existat cu adevărat ?

— Sigur ! Din acest motiv i-am cerut un avans din partea mea de moştenire, pentru a putea cumpăra domeniul Montenay.

— Montenay ! Aşa se numeşte casa ta, dacă-mi aduc bine aminte !

— Este o proprietate în Bourgogne, care are o vie de mare valoare. Altădată, a aparţinut bunicului meu din partea tatei, Bernard Chauvigny. Din păcate, avea pasiunea jocurilor de noroc. Într-o zi, l-a provocat pe Armand Arcenaut, a pierdut şi a trebuit să-şi vândă averea pentru a plăti această datorie de onoare. Acum doi ani, domeniul

a fost scos în vânzare la un preț considerabil. Bunica Valenska știa cât de atașat eram de Montenay și mi-a propus cu generozitate să răscumpăr domeniul, în schimbul unui târg uluitor. Într-o zi, mi-a declarat că toată averea ei îmi va aparține, cu o singură condiție...

— Care ?

— Ei bine... știi că era expertă în astfel de târguri. Trebuia doar să accept căsătoria cu tine și ea-mi promitea, cu titlu de zestre, toată partea de moștenire ce avea să-ți revină ! Bineînțeles, era mai mult decât îmi trebuia pentru a-mi permite să recuperez domeniul străbunilor mei.

Sub efectul șocului, Maryane se agăță de spătarul scaunului cel mai apropiat, ca să nu cadă. Se simțea de parcă fusese împușcată în inimă.

— Atunci, propunerea ei monstruoasă m-a îngrozit. Nu-mi imaginasem niciodată că bunica putea fi diabolică ! Aveam mare nevoie de acei bani, dar nu puteam consimți să-i obțin prin acest târg josnic. Tu erai atât de tânără, Maryane, și atât de inocentă ! Bunica părea să se joace cu destinele noastre și asta mă revolta.

— Dar... ce i-ai răspuns ? întrebă Maryane, rămasă fără aer.

Simțea un nod în gât și nu-și mai putu ține lacrimile.

Era posibil să fi acționat cu atâta cinism ? se întrebă ea disperată. Atunci, Bertrand și-a făcut cu siguranță niște calcule meschine, mânat de propriile interese, fără să se gândească vreo clipă la Maryane, căreia îi spulbera visul de fericire romantică din adolescență.

— I-am răspuns... că aveam să mă gândesc, dar crede-mă, Maryane, nu mi-a fost uşor deloc... Când m-am îmbolnăvit, nu luase încă nici o hotărâre.

— Dar Olga mi-a spus că tu erai cel care dorea căsătoria. Crezi că aş fi acceptat, dacă nu eram convinsă că tu erai de acord ? ţipă ea printre lacrimi.

— Şi-a bătut joc de tine, îi spuse el cu o brutală sinceritate. Pot să te asigur că nu-i acceptasem propunerea când am căzut bolnav de friguri. Multă vreme m-a frământat, zi şi noapte, această sinistră mascaradă, dar am crezut că era produsul imaginaţiei mele din timpul bolii !

— Bine... dar după ce te-ai însănătoşit, nu ţi-a povestit nimic ?! exclamă ea, indignată la culme.

— Nu, răspunse el în sfârşit, îşi imagina că eu îmi aminteam tot !

— Totuşi, Bertrand, tu te aflai în posesia unei sume apreciabile, se pare. Nu era vorba de un vis, nu-i aşa ? insistă Maryane.

— Iartă-mă, micuţo, dar trebuie să-ţi mărturisesc, nu mi-am pus întrebări. Am crezut că bunica s-a răzgândit, că a renunţat la acel proiect inacceptabil şi că a devenit raţională.

El făcu o pauză şi-i aruncă o privire care o înfioră.

— Ca să spun drept, Montenay mă preocupa atât de tare, încât nu ţi-am mai acordat nici un gând ! Trebuia să plec şi să cumpăr domeniul. Ştiam că nu mi se va mai oferi vreodată o asemenea ocazie şi nimeni, nici măcar tu, nu mă putea reţine. Nici o clipă nu mi-a trecut prin minte că bu-

nica putea fi atât de diabolică ! În realitate, ea a abuzat de noi.

— Te-ai supărat şi pe mine, nu-i aşa ? Fără îndoială, crezi că sunt o femeie uşoară ! M-ai putea ierta vreodată că am consimţit la această căsătorie ?

Ea-şi ridică spre el chipul plin de lacrimi. Deşi mâhnit, el o privi cu tandreţe.

— Nu-ţi port ranchiună, Maryane, murmură el. Tu erai prea fragilă şi fără apărare. În schimb, bunica e de neiertat, pentru intrigile cu care te-a aruncat în braţele unui bărbat ca mine ! Noi n-aveam nimic în comun. Când luptam în Africa, viaţa mea n-a fost deloc exemplară, iar acum, duc o existenţă de ţăran, printre pomi şi animale. Vezi, universul meu este foarte diferit de lumea rafinată a dansului şi a balerinelor. Da, într-adevăr, Olga a comis o eroare foarte gravă.

Maryane se apropie de el, încercând să-şi ascundă emoţia.

— Olga nu mi-a întins nici o capcană, Bertrand ! Nu mi-a forţat mâna, mi-am dorit să devin soţia ta, din clipa în care te-am întâlnit, mărturisi ea, roşind.

El o privi neîncrezător la început, apoi ironic. Maryane avu dintr-o dată neplăcuta impresie că el îşi făcea nişte calcule.

— Şi-acum ce vom face ? întrebă ea disperată.

— Să luăm cea mai bună parte a acestei situaţii, bineînţeles ! replică el cu şiretenie.

El observă sticla şi paharele uitate pe măsuţă.

— Mica noastră sărbătoare e cam lipsită de veselie. Ce-ai zice de un deget de coniac ?

— E o idee bună !

Temperatura din cameră scăzuse şi Maryane se duse să mai bage câteva lemne în sobă. Când se ridică, Bertrand era foarte aproape de ea şi-i întinse paharul.

— Am putea bea, dacă vrei, pentru fericirea noastră ! spuse el, ciocnindu-şi paharul de al ei.

— Pentru fericirea noastră, repetă ea ca un ecou, simţind cum i se naşte speranţa în suflet.

El o luă de mână şi o conduse la canapea.

— Hai să ne aşezăm. Avem să ne spunem o mulţime de lucruri ! Îţi aminteşti de orele petrecute împreună în salonul bunicii, când veneam în permisie ?

Maryane ridică ochii spre el. La evocarea acestor momente prea rare de fericire, inima ei începu să bată nebuneşte. Poate că pentru Bertrand, ea încetase să existe, după plecarea lui la Montenay, dar nu uitase întâlnirile lor, râsetele şi şuşotelile din apartamentul parizian.

— Doamne, cât erai de curioasă, o tachină el. Voiai să ştii tot, şi eu trebuia să-ţi povestesc toate călătoriile, în cele mai mici detalii.

El o privi amuzat.

— Câţi ani ai tu acum, Maryane ?

— Voi împlini douăzeci şi unu, în decembrie... şi tu, treizeci, pe cinci în ianuarie, adăugă ea, zâmbind răutăcios.

— Ce memorie ! Ai dreptate. De acum, voi începe să îmbătrânesc într-adevăr. O privi cu seriozitate. Maryane, chiar îţi doreşti să rămâi soţia mea ? întrebă el cu blândeţe.

Maryane bău o gură de coniac, apoi privi transparenţa aurie a lichidului din pahar.

— Da, răspunse ea într-un târziu, cu emoție în glas. Dar tu ?

El își goli paharul și-l puse pe măsuță. Se întoarse brusc spre ea, privindu-i chipul cu o răceală uluitoare.

— Nu știu cum e să fii căsătorit, nici cu tine, nici cu altcineva, și n-aș putea să-ți răspund. Am auzit însă, adesea, că sunt mai bune căsătoriile aranjate decât celelalte. Poate că pretențiile sunt mai mici când nu este implicată iubirea. Se pare că bunica a prevăzut totul în cele mai mici amănunte, înainte de a ne prinde în capcană.

El zâmbi ironic și privi în gol.

Maryane era dezamăgită de lipsa lui totală de romantism. Se gândi apoi că el ar fi putut cere, pur și simplu, anularea căsătoriei lor, și se simți ușurată că el nu-și manifestase această intenție.

El se aplecă spre ea, privind-o întrebător.

— E o hotărâre foarte serioasă și sper că te-ai gândit bine. Te întreb încă o dată : Ești de acord să ne considerăm de-acum înainte soț și soție ? insistă el.

Maryane zâmbi.

— Sunt perfect de acord, răspunse ea cu voce puțin nesigură.

— În cazul acesta, problema e rezolvată, spuse el foarte degajat.

El își rezemă capul de spătarul canapelei.

— E plăcut să fiu lângă tine, spuse gânditor, mângâindu-i distrat obrazul.

Privind-o visător, el începu să-i vorbească despre Montenay, povestindu-i cu câtă înverșunare muncise în acești doi ani, pentru a salva castelul de la ruină. Pământul fusese lăsat multă vre-

me neîngrijit şi a trebuit ca via să fie făcută din rou să rodească. Dar astăzi, bătrâna casă se trezise din lunga letargie. Încercările nu lipsiseră ! El trecuse prin momente grele şi nu numai o dată se descurajase. Luptase însă din toată inima, zi după zi, şi învinsese toate obstacolele. Încet, încet, povestind bucuriile şi necazurile întâmpinate în lenta revenire la viaţă a domeniului, chipul lui Bertrand prinse viaţă şi ochii începură să-i strălucească.

- La culesul viilor din toamnă, în sfârşit, eforturile mele au fost răsplătite. Recolta a fost bună. Evident, acest vin n-are noblețea unui vin vechi, dar n-are importanţă, a fost bine apreciat şi-mi voi recupera cheltuielile. Acum, să vorbim despre tine. Ai devenit marea stea, cum visai ?

Maryane îl privi atentă. Se părea că totul reintrase în normal. Din nou, Bertrand era încântător, cum îl ştiuse întotdeauna, prietenul atent căruia îi împărtăşise satisfacţiile şi necazurile, triumfurile şi dezamăgirile.

— Fac parte din corpul de balet. Nu sunt încă o artistă de mare renume şi succesele mele sunt modeste, dar am încredere că într-o zi, îmi va zâmbi norocul. Dacă aş deveni o stea a baletului, aş putea dansa cele mai mari roluri ale repertoriului. Totdeauna am fost fascinată de rolul Giselle, dar Cyntia Faraday, directoarea trupei, pretinde că sunt prea tânără. Consideră că n-am încă suficientă experienţă pentru a interpreta un personaj atât de tragic.

— Speri în realizarea acestui vis, din câte văd.

— Mai mult decât în oricare altul, răspunse ea cu încântare.

— Ei bine, constat că nu ne deosebim prea tare unul de celălalt ! În orice caz, n-avem decât o singură ambiţie. Tu, dansul, iar eu, restabilirea domeniului Montenay. În cazul acesta, de ce ne-am pierde timpul în căsătorie ? întrebă el răutăcios. Apropo, ai spectacol în seara asta ?

— Bineînţeles ! exclamă ea tresărind.

Devenind brusc conştientă de trecerea timpului se ridică grăbită.

— Vrei să mergi cu mine la spectacol ? Pot să-ţi obţin un loc şi putem după aceea să mergem la un restaurant, ca să cinăm împreună. Ce zici ?

— Excelentă idee ! Merg ! Dar după aceea ?

— Tu... de ce nu te-ai întoarce aici ? întrebă ea cu voce puţin nesigură.

— Ţi-ar face plăcere ? întrebă el, încercând s-o tragă la piept.

Pentru prima dată de când îl cunoştea, Maryane fu cuprinsă de o neaşteptată tulburare. Prezenţa lui atât de aproape de ea şi mirosul pielii lui bronzate o făceau să se simtă plăcut ameţită.

— O, da, Bertrand, dacă tu vrei, spuse pe un ton implorator.

— Atunci, ne-am înţeles, am să mă întorc aici !

Câteva clipe se priviră intens. În sfârşit, Bertrand se înclină spre ea, luând-o în braţe. Cu buzele abia întredeschise, el îi atinse uşor obrazul, apoi o sărută pe gură. Înfiorată de înflăcărarea acestui sărut, ea încercă să se desprindă din braţele lui.

— De ce tremuri, Maryane ? Eşti ca o pasăre speriată, murmură el, cu o emoţie stranie în glas.

— Nu mă atinge, Bertrand, te rog, şopti ea cu respiraţia întretăiată. Fii înţelegător ! De altfel... nu sunt obişnuită să fiu sărutată astfel !

El o lăsă, uluit.

— Ce vrei să spui ?

Maryane îşi plecă ochii, roşind puternic.

— E posibil ca...tu n-ai avut niciodată un amant ? întrebă el, surprins şi amuzat în acelaşi timp.

Maryane îl privi şocată.

— Cum aş fi putut, când eram soţia ta ? răspunse ea sugrumată de furie.

El îşi ridică sprâncenele şi zâmbi cu şiretenie.

— Deci, într-adevăr, mi-ai fost fidelă ? Mă tem că eu nu pot spune acelaşi lucru. Dar... nici nu ştiam că eram însurat ! Biata mea micuţă, dacă n-ai idee de plăcerile şi suferinţele iubirii, dacă n-ai suspinat vreodată de voluptate în braţele unui bărbat, nu te poţi mira că-ţi lipseşte maturitatea. Cynţia are dreptate, nu eşti făcută pentru rolurile de mari îndrăgostite.

Încet, el îşi plimbă gura pe pielea mătăsoasă a gâtului ei, la ureche şi la baza gâtului, apoi o privi.

— Ce frumoasă şi atrăgătoare te-ai făcut ! Îmi place graţia ta puţin sălbatică şi mândria încă neîmblânzită a chipului tău !

Vocea lui Bertrand era plăcută şi profundă. Incapabilă de a se mişca, ea nu-şi putea lui ochii de pe chipul lui voluntar şi tulburător, cu maxilare puternice şi buze senzuale. El o sărută din nou, mângâindu-i cu delicateţe umerii şi spatele. Maryane simţea pe obrajii arzând contactul cu barba lui aspră.

— Te iubesc, Bertrand, şopti ea tulburată, strângându-se la pieptul lui.

Cedând insistentei presiuni a buzelor lui, ea răspunse cu înflăcărare sărutărilor lui arzătoare şi toate gândurile îi fură duse de valul de dorinţă care-o cuprinse. Încet, ei se desprinseră din îmbrăţişare, rămânând cu răsuflările întretăiate. Se priviră, îmbătaţi de emoţie.

— Trebuie să plec, Bertrand, îl imploră ea.

— Deja ? întrebă el cu regret, neputând rezista plăcerii de a-şi plimba buzele lacome pe colţurile gurii ei adorabile. Miroşi ca o floare sălbatică.

El îşi puse palma nerăbdătoare pe sânul ei.

— N-ai putea uita o dată de corpul de balet ? Avem o mulţime de timp de recuperat şi am să-ţi spun o mulţime de lucruri, şopti el.

Din nou, o îmbrăţişă strâns. Prizoniera braţelor lui puternice, Maryane se lăsă în voia mângâierilor lui îndrăzneţe, însoţite de şoaptele vocii catifelate, care-o îmbătau.

— Te vreau, dragostea mea, murmură ea abia auzit, mângâind cu vârful degetului conturul buzelor lui Bertrand. Dar în seara asta, este premiera şi debutul meu de solo în Coppelia. Avem un contract pentru durata sărbătorilor de Crăciun.

— În cazul acesta, du-te, răspunse el dezamăgit. Vom vorbi mai târziu, toată noaptea dacă vrei, adăugă el grav.

Mai târziu, se gândi ea fericită. Această noapte era a lor şi avea să fie frumoasă !

Bertrand se ridică şi o strânse la piept, acoperindu-i gâtul şi părul de sărutări, iar Maryane se simţi mistuită de flăcările dorinţei.

La teatru, ştiindu-l pe Bertrand în sală, ea dansă cum n-o mai făcuse niciodată până atunci. Publicul o ovaţionă, iar Cyntia nu-şi mai putu ascunde entuziasmul şi o felicită călduros.

După spectacol se duseră la un restaurant din apropierea teatrului, renumit pentru bucătăria şi ambianţa sa. Aşezaţi unul lângă altul, într-un colţ retras al sălii, îşi şoptiră toate nebuniile, privind cum pe masa aranjată cu flori se consuma o lumânare roşie. Pe nesimţite, Bertrand se apropie de ea şi o trase lângă umărul său. Plutind de bucurie, ea-l auzi şoptind :

— Scumpo, ai fost strălucitoare ! Bunica ar fi fost foarte mândră de tine dacă te-ar fi putut admira în această seară.

Dintr-o dată, începu să-i muşte încet urechea.

— Te ador ! Sunt îmbătat de tine ! Hai să ne întoarcem repede acasă, vrei ?

Lumina difuză ce pătrundea prin fereastră inunda camera şi patul pe care ei deveniră amanţi. Cu o infinită grijă, Bertrand o conduse spre extaz, adormind apoi unul în braţele celuilalt.

Continuară să lenevească în căldura patului după ce se treziră dimineaţa târziu. Bertrand îşi propuse să petreacă sărbătorile de Crăciun şi Anul Nou la Londra. Iarna era puţin de lucru la Montenay.

— Îţi va face plăcere să rămân ?

— Da, te iubesc atât de mult, şopti ea.

Îşi cuibări faţa la pieptul lui, iar Bertrand o mângâie până când ea fu cuprinsă de o dorinţă

violentă. Trupurile lor arzătoare se întâlniră din nou, potolind pasiunea care-i devora.

Multe luni încă, după plecarea lui în Franţa, ea nu va putea asculta muzica din Coppelia fără ca lacrimile nostalgiei să-i apară în ochi. Maryane se întreba dacă nu fusese vrăjită de farmecul şi frumuseţea lui, ca într-un vis.

Sub blânda mângâiere a razelor soarelui, ceaţa subţire se împrăştia lăsând impresia că venise primăvara.

Maryane se trezi prima, întinzându-se cu plăcere. Mângâie umărul gol al lui Bertrand, lăsându-şi degetele să întârzie pe ceafa lui, şi-i ciufuli părul ondulat. Coborî din pat şi-şi puse halatul. Era deja târziu. Ea oftă şi se grăbi spre bucătărie ca să fiarbă apă pentru cafea, apoi luă de la intrare ziarele şi găsi o scrisoare. Îi era adresată lui Bertrand şi avea pe ea un scris colţuros. Pe spate, erau trecute cu grijă numele şi adresa expeditorului. Scrisoarea venea de la Montenay, de la o anume Angèle Arcenaut. Maryane băgă scrisoarea în buzunar şi se întoarse în bucătărie, să pregătească tava pentru micul dejun. Bertrand dormea încă, dar se agita anormal. Cuprinsă dintr-o dată de grijă, ea lăsă tava pe măsuţa din salon şi se duse la căpătâiul lui, luându-i mâna. Constatând că n-avea febră, Maryane se linişti. Ea se aplecă şi-l sărută cu dragoste pe gât.

— Bertrand, trezeşte-te, e trecut de ora unsprezece !

— Iar ai venit, Angèle ! Lasă-mă ! mormăi el cu voce somnoroasă. Descumpănită, ea se aplecă şi-l sărută pe colţul gurii.

— Haide, Bertrand, scoală-te, e târziu !

— Pentru numele lui Dumnezeu, pleacă ! urlă el. Vezi bine că n-am chef de tine !

El se întoarse brusc, iar Maryane rămase lângă el o clipă, privind în gol şi încercând să-şi alunge îndoielile din suflet. De ce-o respingea astfel ?

Regăsindu-şi calmul, ea întinse mâna şi-l scutură energic, pentru că el adormise din nou.

— Scoală-te, leneşule ! Cafeaua este gata !

El deschise ochii, privind somnoros.

— Ţi-am mai spus o dată să pleci ! explodă el.

Recunoscând-o pe Maryane, tăcu şi se lăsă din nou pe pernă, oftând uşurat.

— Am crezut... cred că am visat !

Se ridică şi o privi gânditor.

— A fost mai rău decât un coşmar, Maryane, spuse el cu amărăciune.

— Şi mie mi s-a părut, spuse ea oferindu-i cafeaua. Gesticulai şi mormăiai ca un urs. Strigai şi nu voiai să mă vezi ! M-ai speriat, dragul meu !

Bându-şi cafeaua, Maryane îl privea atent.

— Credeam că ai făcut o criză de friguri. Ai mai avut vreo recădere de când ai fost bolnav ?

— Două, după ce am plecat în Bourgogne, dar nu grave, fii liniştită. Sper să fi scăpat definitiv de această boală afurisită. Mă visam la Montenay, spuse el preocupat. Cred că ar cam fi timpul să mă întorc.

Maryane îşi aminti atunci de scrisoare şi i-o întinse.

— Tocmai a venit o scrisoare pentru tine... de la Montenay. Mai exact, de la Angèle Arcenaut.

El lăsă ceaşca şi deschise plicul.

— Mai devreme, te-am auzit spunându-i numele în somn, zise Maryane liniştită.

— Poate, răspunse el încurcat. Aşteptam o scrisoare de câteva zile.

Începu să citească.

— Cine este ?

— Ea păzeşte reşedinţa Montenay.

Până atunci, Bertrand nu pomenise niciodată despre această femeie şi Maryane simţi înţepăturile geloziei.

— Ai nevoie de cineva care s-o păzească ? Nu mi-ai s niciodată. E mare ?

El îşi în..erupse lectura şi ridică ochii.

— E un castel cu douăzeci de camere ! exclamă el cu mândrie, mult prea mare, din păcate, pentru un bătrân lup singuratic ca mine.

Maryane se aplecă să-l îmbrăţişeze.

— Acum nu mai eşti singur, glumi ea.

— Adevărat, recunoscu el, râzând. Câteodată îmi vine greu să cred că eşti soţia mea.

— Arcenaut... este numele de familie al celui care a primit domeniul de la bunicul tău, nu-i aşa ?

— Da. Angèle pretinde că e verişoara lui îndepărtată.

El zâmbi strâmb.

— S-ar putea spune că Angèle făcea parte din mobilier când am cumpărat castelul, spuse el ascunzându-şi un căscat.

— Locuieşte acolo ?

— Da, cu fiul ei, Roger.

— Câţi ani are ?

El ridică din umeri cu nepăsare.

— Cam doi ani. Nu ştiu sigur...

— N-o credeam atât de tânără.

— Are mai mult de douăzeci şi patru, sau douăzeci şi cinci de ani, nu-mi aduc aminte exact.

— Şi soţul ei lucrează tot pe domeniu ?

— N-are soţ. Dacă nu mă înşel, Angèle n-a fost măritată niciodată.

Maryane îşi plecă privirea şi roşi puţin, în timp ce Bertrand o privea amuzat.

— Cât este ceasul ? întrebă el calm.

— Unsprezece şi jumătate.

— Trebuie să mă grăbesc. Dacă vreau să ajung la Montenay până la căderea serii, am tot interesul să mă grăbesc. El sări din pat şi îşi adună grăbit hainele.

— De ce trebuie să pleci neapărat ? Angèle îţi cere să te întorci ?

Roasă de curiozitate, Maryane nu-şi lua ochii de pe scrisoarea pe care el o împăturea.

— Trebuia să mă fi întors de acum o săptămână, răspunse el cu răceală. Trebuie să mă întâlnesc mâine cu notarul, pentru o problemă legată de domeniu.

El se îndreptă spre uşă, dar se întoarse brusc. Maryane se aruncă disperată în braţele lui, iar el îşi ascunse faţa în părul ei mătăsos.

— Ştii bine, scumpa mea, că n-am chef să te părăsesc! Dacă voiam, aş fi fost de mult plecat, şopti el sărutând-o.

Apoi, el ieşi din cameră... Maryane auzi curgând apa în baie.

Avea convingerea că Bertrand îi ascundea ceva. Ca şi în trecut, era enigmatic şi-şi ascundea secretele. Maryane fu cuprinsă de amărăciune pentru că nici de data asta nu-l putea împiedica să

plece. Nimic nu se schimbase. Bertrand fusese întotdeauna un vizitator neașteptat, dispărând la fel de brusc după cum apăruse.

Maryane oftă. De fapt, nu știa nimic despre el. Bineînțeles, îi știa foarte bine forma trupului și parfumul pielii. Știa de asemenea ce-i plăcea să citească și ce gen de muzică prefera... Dar, după două luni de convieţuite, el își păstra încă tot misterul, iar ea se simțea exclusă din existența lui.

Puse distrată vasele în chiuvetă.

În fond ea îi cedase cu ușurință. El se instalase în viața ei, dar, cu siguranță, n-avea să-i aparțină niciodată. Era un suflet încântător, dar totodată distant și lipsit de profunzime.

În pofida atracției fizice pe care o dovedea pentru ea, Maryane nu era sigură că el o iubea.

Deprimată, ea se îmbrăcă și făcu ordine prin cameră. Scrisoarea Angèlei Arcenaut căzu jos și Maryane nu se putu abține s-o citească.

„Dragul meu Bertrand"

Maryane deveni imediat bănuitoare. Angèle și Bertrand erau cu siguranță în termeni foarte intimi. Continuă să citească repede.

„Domnul notar Lefèvre a telefonat ieri. Dorea să te vadă de urgență. Poți trece pe la biroul său ? Hârtiile sunt gata și trebuie semnate înainte de cinci februarie.

Nu credeam că vei rămâne atât de mult timp în Anglia ! Ce ți s-a întâmplat ? Ai să ceri divorțul ? Mi-a venit greu să cred că te-ai însurat cu o dansatoare ! Ce surpriză ! Nu arătai ca un om însurat ! Aici, lucrurile nu merg foarte bine. Roger a fost foarte bolnav și e mult de muncă. Ar

fi trebuit de mult să-ţi vezi singur de treburi şi de angajaţi.

Montenay are nevoie de un stăpân, ca şi mine ! Angèle."

— Nu-mi amintesc să-ţi fi permis să-mi citeşti corespondenţa personală, draga mea !

Deşi părea calm, Bertrand îşi stăpânea cu greu furia. Era proaspăt bărbierit, iar părul şi pielea îi erau încă umede. Mirosul exotic al apei lui de toaletă umplea camera. El îi smulse din mână scrisoarea şi o împături. Ea vru să se scuze, dar împinsă de diavolul geloziei, îl privi sfidător.

— Scrisoarea e foarte afectuoasă, spuse ea cu ironie.

— Aşa este Angèle ! Plină de afecţiune şi, ca să spun totul, nici un bărbat nu scapă atenţiei sale

El izbucni în râs, puse scrisoarea în buzunar şi se duse să-şi scoată hainele din şifonier.

— E amanta ta ! îl acuză ea furioasă.

El ridică din umeri cu indiferenţă şi nu-i răspunse.

Maryane însă nu se dădu bătută, lăsând să se dezlănţuie uraganul de ură stârnit de scrisoarea Angèlei.

— Îmi amintesc de ziua sosirii tale, continuă ea dezlănţuită. Mi-ai dezvăluit frecventele tale infidelităţi din timpul celor doi ani de după căsătoria noastră. Presupun că Angèle e una din numeroasele tale cuceriri !

El îi aruncă o privire scurtă şi închise valiza.

Maryane izbucni în lacrimi. Dacă şi-ar fi lăsat măcar o clipă valiza şi ar fi strâns-o în braţe !

Cu un sărut, i-ar fi împrăştiat toate bănuielile şi ar fi consolat-o !

— Bertrand, te implor, spune ceva ! zise ea cu disperare.

Aşezat într-un fotoliu, el se încălţa cu cea mai mare atenţie.

— Nu e nimic de spus, răspunse el pe ton rece. Te-aş fi putut minţi, spunându-ţi că n-au fost alte femei în viaţa mea în afară de tine. N-am trăit într-o mănăstire. Eram soldat, nu sihastru !

Îşi legă şireturile şi se ridică.

— Ascultă, micuţa mea, relaţiile mele cu Angèle nu te privesc şi...

— Ba da ! ţipă ea. Sunt soţia ta, nu ?

— Asta nu înseamnă că-ţi aparţin, răspunse el sec. Cu ce drept îmi citeşti scrisorile şi-mi răscoleşti trecutul ?

Maryane fu cuprinsă de disperare. După părerea lui, ea-i putea purta numele, putea trăi plăcerea în braţele lui, dormi lângă el... fără ca neînţelegerile care-i separau să fie lămurite. După două luni de fericire, Bertrand o anunţa că depăşise anumite limite.

— Fii atent, Bertrand, zise ea pe un ton ameninţător, nu sunt dispusă să-ţi tolerez aventurile la nesfârşit !

— Trebuia să mă aştept la o astfel de reacţie. Totdeauna ai fost exigentă şi posesivă ! Vrei să revenim asupra condiţiilor căsătoriei noastre ? Ai accepta să fiu un soţ tiranic ? Ţi-ai dori să te oblig să nu-ţi mai respecţi contractul cu trupa de balet şi să mă urmezi la Montenay ?

— Nu acesta e motivul pentru care te întorci fără mine, explodă ea, tu nu vrei să vin şi eu, pentru că doreşti să rămâi singur cu... acea creatură ! Alergi să te arunci în braţele ei când te cheamă ! Ei bine, ce mai aştepţi ? Pleacă, dacă preferi compania ei în locul meu !

— Haide, Maryane, calmează-te, îţi pierzi raţiunea ! spuse el liniştit în timp ce-şi îmbrăca haina de piele. Nu uita că la Montenay eşti acasă. Banii cu care am cumpărat domeniul îţi aparţineau, iar eu am... am nevoie de prezenţa ta acolo. Vino când ai să poţi. Ai putea rămâne până la culesul viilor ! Zona e superbă, să ştii.

Maryane rămase mută. Îşi bătea joc de ea, sau o trata ca pe o fetiţă capricioasă ? De când erau copii, el se purta cu ea ca un frate mai mare, consolând-o şi promiţându-i cadouri.

Astăzi însă, nu mai era dispusă să se lase amăgită ! Nu-i permitea mândria.

— Nu cred că voi putea veni.

— De ce ?

— Urmează un turneu în Australia şi Noua Zeelandă... N-am de gând să refuz acest contract !

— Vezi, spuse el împăciuitor, tu ai viaţa ta, iar eu pe-a mea. Dacă acest turneu este important pentru cariera ta, eu înţeleg că nu poţi renunţa la el !

O privi decepţionat.

— În orice caz, propunerea mea rămâne valabilă. Poţi veni la Montenay oricât de des vei putea.

Lui Maryane îi veniră în minte versurile populare... „Dar când te voi revedea, dragostea

mea ?..." Ea se întoarse şi izbucni în plâns. Cum putea fi el atât de rece ?

— De ce-ai venit, of, de ce, Bertrand ?

— Am venit să te văd şi să lămurim situaţia noastră.

— Şi ai profitat în mod scandalos de situaţie, îl acuză ea, privindu-l printre lacrimi. Mi-ai tulburat viaţa şi ai profitat de mine !

— Adevărat ?

El ridică neglijent din umeri.

— E foarte posibil, dar dacă nu m-a lăsat cumva memoria, mi te-ai oferit de bunăvoie, trebuie să ţi-o amintesc ? Crezi că în prezenţa unei femei atrăgătoare ca tine, un bărbat normal ar putea rămâne de gheaţă ?

El o privi obraznic, din cap până-n picioare.

— N-am făcut nimic fără consimţământul tău, spuse el cinic.

Îşi ridică sprâncenele cu aroganţă, iar în ochii lui juca o flăcăruie de ironie.

— Du-te repede, aleargă la femeia aceea ! Nu-mi mai pasă, acum ! ţipă ea, cu vocea sugrumată de furie.

În plină criză de nefericire, ea se duse în bucătărie şi începu să caute tigaia, trântind uşile dulapurilor. Avea să prăjească tare ouăle cu şuncă, pentru că lui nu-i plăceau astfel.

— Maryane !

Rezemat cu spatele de uşă, Bertrand o privea netulburat.

— Pleacă ! urlă ea, dispari din viaţa mea şi nu te mai întoarce niciodată !

— Nu te îngrijora, plec ! La revedere, micuţa mea ! Încearcă să-mi scrii şi... spune-mi dacă pleci în Australia !

* * *

Timp de câteva săptămâni, ea trăi în culmea nefericirii. Şi-ar fi dorit să moară, atât era de cumplit vidul lăsat de Bertrand. Avea nevoie de el, să-i simtă mâinile pe trupul ei, să-i simtă mirosul părului, să se cuibărească în braţele lui.

În nopţile nedormite, retrăia clipele petrecute cu el. Dacă n-ar fi citit scrisoarea Angèlei... Îşi reproşă ea cu amărăciune. Nu s-ar fi certat prosteşte şi acest dezastru ar fi putut fi evitat.

Lunile trecură fără ca Bertrand să dea vreun semn de viaţă. Puţin câte puţin, ea se obişnui cu ideea că el îşi bătuse joc de ea şi că iubea o altă femeie. Probabil pe Angèle. Se simţea trădată ; dacă ar fi iubit-o, ar fi insistat ca ea să plece cu el la Montenay şi n-ar fi acceptat cu atâta uşurinţă despărţirea lor.

Trecu şi primăvara. Stagiunea era pe sfârşite şi Maryane se hotărî să accepte contractul pentru Australia şi Noua Zeelandă.

Îndurerată de tăcerea soţului ei, încercă să-şi depăşească nefericirea, găsind chiar puterea de a scrie la Montenay, înainte de a pleca. N-ar fi recunoscut pentru nimic în lume, dar spera în adâncul sufletului că Bertrand se va grăbi să ajungă la Londra, va juca rolul soţului dominator şi o va implora să vină să trăiască cu el în Bourgogne.

Va descoperi el în sfârşit că nu putea trăi fără ea ? El însă nu făcu nimic, spre profunda ei dezamăgire.

Într-o zi, ea primi o scrisoare încântătoare ; Bertrand îi mulţumea că-i comunicase proiectele sale şi îşi reînnoia invitaţia la Montenay. Totul mergea spre bine pe domeniu, dar el avea prea multe de făcut pentru a-şi permite o nouă călătorie la Londra. Anul viitor, poate, dacă trupa avea să mai dea spectăcole... Totul depindea de recoltă.

*
* *

... Maryane suspină, revenind la realitate. Turnul Eiffel dispărea în întunericul nopţii ce învăluia Parisul. Luminile oraşului scânteiau blând. Din înălţimea balconului, Maryane începu să urmărească maşinile de pe stradă.

Bertrand nu revenise niciodată la Londra. N-o vizitase nici după ce ea-l anunţase că s-a mutat la Paris, în septembrie trecut. Şi ea nu fusese la Montenay...

Timpul însă, vindecase rănile, pe nesimţite, iar ea ajunsese să creadă că-l va putea revedea fără să sufere.

Ca Giselle, care descoperise trădarea lui Albrecht, ea crezuse că-şi va pierde minţile când o părăsise Bertrand. Totuşi, această crudă experienţă o maturizase, făcând-o să nu se mai teamă de farmecele bărbatului care-o făcuse să sufere atât de mult.

CAPITOLUL 8

Ziua următoare începu rău. Maryane se sculă târziu şi pierdu rapidul de Dijon. Enervată la culme de întârziere, se urcă în primul tren care sosi în gară. Din păcate, drumul ei spre Montenay luase o întorsătură foarte proastă, iar ea privea cu disperare încetineala cu care se mişca trenul pe calea ferată în reparaţii.

Ajunse în gara de la Dijon abia la începutul după-amiezii, fiind obligată să aştepte îndelung, printre ţăranii care se întorceau de la piaţă, autobuzul care făcea legătura cu localităţile din regiune. Când apăru autobuzul, ea se gândi că ar fi fost de preferat să renunţe la această aventură şi să se fi întors la Paris. Totuşi, se urcă în autobuz şi găsi un loc lângă fereastră. În curând, descoperi cu plăcere peisajul pitoresc al zonelor cu vii, privind cu încântare strugurii roşii sau aurii, văile şi colinele scăldate în soare.

Autobuzul sălta pe un drum accidentat, oprind în vecinătatea fermelor pentru a lua, sau lăsa, pasageri încărcaţi de coşuri. În felul acesta, când vom ajunge la destinaţie ? se întrebă ea.

Maryane ajunsese din nou să deplângă graba în care plecase şi-şi reproşă că nu-şi organizase bine această călătorie. Ar fi trebuit să ia legătura cu Bertrand şi să-l roage s-o aştepte la Dijon. Auzise că în această regiune se mânca bine şi ei ar fi putut discuta în linişte luând masa undeva la un han.

Regreta că se lansase într-o asemenea aventură. Dacă ar fi ţinut cont de sfaturile înţelepte ale lui Alex ! Şi-apoi, de ce nu-l ascultase, să facă apel la serviciile unui avocat ?

Pe nesimţite, peisajul începuse să se schimbe. În sate, casele mici de piatră aveau acoperişuri de ţiglă roşie, uşor ţuguiate. Pe aici, iernile nu erau atât de redutabile ca în zonele apropiate de Dijon.

Autobuzul o porni pe o străduţă îngustă pavată cu piatră şi, după ce ocoli o biserică mică, se opri într-o piaţă modestă, chiar în faţa primăriei.

— Saint-Martin-des-Bois ! strigă şoferul cu o voce tunătoare.

Maryane se ridică şi se apropie. El îşi dăduse şapca pe ceafă şi se ştergea pe faţa stacojie cu o batistă imensă.

— Fiţi amabil, pe ce drum aş putea ajunge la Montenay ?

— Depinde ! Doriţi să ajungeţi în sat, sau la castel ? mormăi el.

— La castel !

— Puteţi merge pe drumul spre Mâcon. Rămâneţi aici. Vă conduc eu !

— Mulţumesc... E departe ?

— O... Cam la douăzeci de kilometri, nu mai mult ! Mai avem destul de mers, domnişoară, am să vă spun eu când vom ajunge !

Şoferul se arătase prea optimist, pentru că după o jumătate de oră autobuzul continua să se hurducăie prin mijlocul câmpurilor de parcă pierduse drumul, iar Maryane începu să se întrebe dacă exista într-adevăr castelul pe care-l căuta.

Autobuzul se opri într-un târziu la intrarea unui cătun minuscul, pe un drum printre case ale căror faţade erau acoperite de flori. În depărtare, rândurile de vie acopereau toate dealurile. Un bătrân care cobora din autobuz o împinse foarte familiar, cu cotul. Maryane fu uluită de comportamentul lui. Ochii lui, de un albastru intens, îi priveau cu inteligenţă pe cei din jur, dar aveau grijă să păstreze secretele din adâncul sufletului lui.

— Aproape aţi ajuns, domnişoară, îi spuse el cu bunătate. Castelul e la patru kilometri de sat. Nu vă puteţi rătăci ! Este construit pe vârful unei coline şi zidurile lui se răsfaţă în soare ca frunzele de viţă din Bourgogne !

— Mulţumesc, domnule !

Autobuzul porni spre Mâcon.

După un viraj, Maryane văzu cu încântare castelul, a cărui siluetă impunătoare se profila pe albastrul cerului, dominând de pe înălţime viile de pe colinele înconjurătoare.

— Iată castelul, domnişoară ! strigă şoferul.

El opri autobuzul la capătul unei alei străjuite de plopi bătrâni.

— Mergeţi pe drumul acesta, castelul este drept înainte, adăugă el privind-o curios. Succes !

Maryane porni pe drumul cu plopi. Era o căldură sufocantă în această după-amiază şi ea căuta să meargă pe sub umbra plopilor. Drumul pietros era greu de parcurs. Ea era încălţată cu sandale fine cu toc înalt şi fu obligată de mai multe ori să se oprească să-şi scoată pietricelele din sandale.

Totul părea ireal, de un calm apăsător. Maryane avea impresia că visează. Era oare pe drumul bun ? Castelul din depărtare i se părea fantastic în mijlocul peisajului, al păşunilor catifelate pe care păşteau liniştite vitele. Acolo locuia Bertrand ? Totul nu putea fi decât o închipuire izvorâtă din propria imaginaţie ? Avea oare să rătăcească, mânată de spirite rele, fără să ajungă la castel ?

Maryane nu auzea nici un zgomot, vântul nu mişca frunzele, iar aerul era încins.

Se uită la ceas şi se încruntă. Era deja ora trei ! Doamne, ce căldură, îşi spuse ea grăbind puţin pasul.

În apropierea plopilor curgea un râu mic ce şerpuia de-a lungul văii. Îi venea să se dezbrace şi să se arunce în apa limpede ca să se răcorească, apoi să alerge desculţă prin iarba înaltă.

Călcă pe o piatră şi-şi suci glezna. Săgetată de durere, îşi pierdu echilibrul şi căzu. Era din ce în ce mai cald. Rochia subţire i se lipea de piele. Cu fruntea plină de sudoare, ea încercă să se ridice, proptindu-şi palmele în praful drumului şi strângând din dinţi ca să nu izbucnească în lacrimi. În cădere, îşi rupsese tocul sandalei. Extenuată, şchiopătă strâmbându-se de durere până la

marginea drumului, unde se așeză pe un buștean tăiat de curând.

Era prea mult ! Toată ziua nu fusese decât un lung șir de catastrofe. Își scoase sandaua care devenise de nefolosit și își privi glezna umflată. Spera din tot sufletul să nu fie vorba de o fractură. Se gândi îngrozită la ceea ce ar fi putut însemna pentru cariera ei un accident.

Nu trebuia să fi venit ! Această întâlnire cu Bertrand nu merita prețul de a-și compromite cariera. Și-acum, ce-avea să facă ? Totul în jur era pustiu... N-avea decât o soluție : să se odihnească puțin, până când i se va mai potoli durerea, apoi să pornească spre castel.

Își făcuse planuri că va ajunge la Montenay, proaspătă și bine dispusă, îmbrăcată cu eleganța parizianã.

Într-adevăr, nu mai era adolescenta stângace și timidă cu care se însurase Bertrand, nici tânăra naivă pe care el o sedusese la Londra. Trebuia cu orice preț să i-o dovedească !

În cădere își rupsese rochia, era murdară pe mâini și pe genunchi în urma căzăturii și din cocul făcut cu atâta grijă îi atârnau șuvițe rebele.

Indiferentă la bâzâitul insistent al viespilor, începu să-și refacă pieptănătura.

Dintr-o dată, se auzi din depărtare un zgomot de motor, iar Maryane ascultă atentă. Sări într-un picior până în mijlocul drumului și așteptă cu inima bătând puternic. Zgomotul se apropia și în curând zări în capătul drumului apărând un camion, săltând peste pietrele drumului. În cabina camionului se vedeau două siluete, iar Maryane începu să facă semne cu mâna.

Maşina frână cu un zgomot infernal şi ridică un nor gros de praf. Peste tot vacarmul, se auzi o voce ascuţită de femeie :

— Ce s-a întâmplat ?

Posesoarea vocii ascuţite o privea curioasă, stând aplecată pe jumătate, prin portiera camionului. Avea cam douăzeci şi cinci de ani şi o claie de păr blond. Ochii îi erau albaştri cu reflexe aurii, iar chipul deborda de sănătatea celor trăiţi în aer liber.

— Cred că mi-am scrântit glezna, m-aţi putea lua până la castel ?

Femeia o privi uluită, îi murmură ceva însoţitorului său şi coborî apoi din camion.

— Ce nenorocire ! ţipă ea văzând glezna umflată a Maryanei. Repede, Pierre, vino s-o ajuţi pe domnişoara !

— O, nu nu-i nevoie, pot merge singură !

— Nu cred, domnişoară, spuse Pierre calm.

Pierre era un bărbat foarte puternic. Colţurile ridicate în sus ale mustăţii sale îi dădeau un aspect zâmbăreţ. Se apropie de Maryane şi o ridică în braţe cu atâta uşurinţă de parcă ar fi fost o păpuşă, apoi o instală în cabina maşinii. Femeia se urcă lângă ea, în timp ce Pierre se aşeza la volan şi demara într-un zgomot asurzitor de fiare.

— După cum văd, mergeţi la castel ! Pe cine vreţi să vedeţi acolo ? Privirea curioasă a femeii examina cu atenţie rochia de mătase a Maryanei.

— Pe domnul Chauvigny, mă rog... Bertrand Chauvigny ! răspunse ea cu oarecare ezitare. Locuieşte la castel ?

Mai bine să se asigure ! Din partea lui Bertrand se putea aştepta la orice... Poate că vânduse domeniul şi părăsise locurile !

— Bineînţeles ! Şi aveţi noroc, cred că astăzi e acasă. Vă aşteaptă ? Nu m-a anunţat că veţi veni !

Femeia zâmbi amuzată când văzu surpriza de pe chipul Maryanei.

— Ar fi trebuit să mă prezint : sunt Angèle Arcenaut, paznicul castelului, iar el este Pierre, fratele meu, care lucrează pe domeniul domnului Chauvigny.

Maryane rămase blocată. Deci această femeie cu forme generoase era Angèle... irezistibila Angèle, această necunoscută din pricina căreia nu dormise multe nopţi în ultimele luni ! Bertrand făcuse de mult aluzie la afecţiunea ei debordantă, la farmecul ei ce fusese fatal multor bărbaţi... Într-adevăr, privită mai de aporape, rotunjimile ei păreau foarte materne. Privirea nu-i era vioaie, iar pieptul îi era acoperit cu dificultate de bluza cu mânecă scurtă, dintr-un bumbac fin.

— Eu sunt Maryane Stanson...

— Nu se poate !

Vocea puternică a Angèlei se gâtui de mirare, în timp ce ochii i se măriseră.

— Atunci, sunteţi... soţia patronului !

— Da, de unde ştiţi ? Stanson este numele meu de artistă, nu mă gândeam că-l cunoaşteţi !

— Firește că-l ştiam ! exclamă Angèle zâmbind. Domnul ne-a vorbit adesea despre dumneavoastră. Sunteţi dansatoare, nu-i aşa ? Şi aţi fost crescută de bunica sa la Paris !

Angèle se aplecă spre fratele ei.

— Ce bucurie, Pierre, doamna Chauvigny s-a întors, în sfârşit !

Pierre se înclină şi un zâmbet îi lumină chipul.

— Bun venit la Montenay, doamnă !

— Mulţumesc, spuse Maryane, încântată de atâta amabilitate.

Totuşi primirea lor era mai degrabă stânjenitoare. Cum aveau ei să reacţioneze când vor afla că ea venise doar pentru scurt timp şi cu intenţia de a se despărţi de stăpânul locurilor ?

Motorul păru să se sufoce în timpul urcuşului unei coaste, apoi intră printr-o poartă dintr-un zid gros pe care urcase viţă sălbatică. Camionul se opri în mijlocul unei curţi însorite şi pline de flori multicolore. În timp ce atingea, în sfârşit, podeaua casei, adusă fiind în braţe de Pierre, ea se întreba dacă nu cumva avea un vis fantastic...

Uşa se deschise şi pătrunseră într-un salon mobilat foarte simplu dar cu mult gust.

Uşile din panouri de sticlă ale salonului dădeau pe o terasă splendidă. Tapetul uşor învechit înveselea camera. O masă masivă, un dulap de stejar, o canapea şi câteva fotolii erau tot mobilierul.

Pierre o aşeză cu delicateţe pe Maryane pe canapea şi o salută timid, înainte de-a se retrage. Angèle stătea ghemuită lângă canapea şi-i examina glezna umflată.

— Piciorul dumneavoastră este umflat frumos, doamnă. Va trebui să-l ţineţi în apă. Mă duc să vă aduc apă caldă.

— Vă rog, aţi putea... începu Maryane, dar Angèle părăsise deja camera şi ea nu mai continuă.

Se dusese probabil să-l anunţe pe Bertrand, îşi zise ea.

Oftând uşurată, îşi întinse piciorul pe un taburet tapiţat. Penumbra salonului era răcoroasă şi liniştea era odihnitoare. Aerul era parfumat de buchetele frumos aranjate în vazele de pe bufet şi de lângă şemineu.

— Iată remediul pentru durere şi care va face să dispară această umflătură, zise Angèle intrând grăbită.

Ea lăsă în faţa Maryanei un lighean mare cu apă fierbinte. Aburul care se ridica din apă era parfumat. De la ce putea proveni acest parfum straniu şi necunoscut ? Maryane îşi lăsă piciorul în apă şi o privi întrebător pe Angèle. Aceasta din urmă zâmbi şi-i mărturisi, pe un ton puţin răutăcios, că bunica ei îi încredinţase secretul unei reţete foarte eficace împotriva durerilor provocate de căzături, entorse şi alte suferinţe : un amestec savant de ierburi şi plante, de cereale şi flori sălbatice, oferite cu generozitate de natura zonei.

— L-aţi anunţat pe soţul meu că am sosit ? întrebă Maryane cu glas nesigur.

— Se ocupă Pierre, doamnă, nu vă neliniştiţi. Astăzi însă, domnul este în viile de dincolo de coastă. Veniţi de departe ?

— De la Paris, spuse Maryane cu prudenţă, amintindu-şi de sentimentele pe care le avea faţă de această femeie.

— Trebuie să fiţi foarte obosită ! Vrei să beţi o limonadă rece sau un ceai ?

— Limonadă, mulţumesc, spuse ea recunoscătoare.

Privind în urma Angèlei, care ieşea din cameră, ea regretă că era pusă în situaţia de a face apel la serviciile acesteia. Îi venea greu să creadă că această femeie îi scrisese lui Bertrand pe un ton de o familiaritate inacceptabilă, iar acum îi spunea „patronul" pe un ton plin de respect.

Surprinzător era şi faptul că mercenarul zilelor de altădată ajunsese stăpânul unui castel minunat şi al unui imens domeniu.

Admirând peisajul ce se vedea din salon, ea înţelegea acum dragostea pasionată a lui Bertrand pentru Montenay. Era foarte ataşat de aceste locuri, leagănul familiei sale. Aici se născuseră multe generaţii ale străbunilor lui, iar dorinţa lui de a stăpâni aceste locuri era firească.

Angèle se întoarse cu o tavă mare, aducând un pahar mare de limonadă şi o farfurie cu fursecuri. Ea puse totul pe o măsuţă lângă Maryane şi se aşeză pe taburet, acoperindu-şi genunchii cu un prosop.

— Acum, doamnă, lăsaţi-mă să vă şterg piciorul. Gata... cred că ar trebui să-l ţineţi ridicat pe o pernă. Mai târziu, am să vă fac un bandaj strâns. Dacă-mi daţi voie să-mi spun părerea, cred că n-ar trebui să încercaţi să mergeţi.

— Va trebui totuşi, pentru că în seara asta trebuie să mă întorc la Paris. Ştiţi de unde aş putea să-mi procur o pereche de cârje ?

— Cârje ?

— Da, câteodată se găsesc la farmacii.

— Dar nu este nici o farmacie în zonă, doamnă. Cea mai apropiată se află la Tournus ! ţipă Angèle, uluită de atâta ignoranţă. Am să vă aduc

ceva de citit, ca să nu vă plictisiți așteptându-l pe domnul.

Zâmbind, Angèle luă ligheanul și dispăru.

Această femeie era prea devotată, după părerea Maryanei. De fapt, dădea dovadă de prea multă bunătate. Era foarte dificil, dacă nu chiar imposibil, pentru un bărbat care locuia sub același acoperiș cu ea, să nu bage de seamă demonstrațiile ei de afecțiune. Maryane încercă să nu se mai gândească la aceste lucruri care o tulburau foarte tare. De fapt, ce conta dacă Angèle îi făcea favoruri lui Bertrand, sau dacă era amanta lui ? Toate acestea n-aveau nici o importanță, pentru că ea nu-l mai iubea deloc.

Își ascunse fața în palme și gemu abia auzit. Nu trebuia să fi venit ! Dacă n-ar fi suferit astfel, ar fi fugit și n-ar fi încercat să-l vadă pe cel care-o făcuse să plângă atât de mult !

Încercă să se ridice, dar când puse piciorul în pământ, durerea cumplită o determină să se așeze din nou pe canapea. Nu era nici o speranță, era țintuită aici și trebuia să-l aștepte pe Bertrand să se întoarcă. Ea îi va cere atunci s-o ducă la Dijon.

Angèle îi aduse un teanc de reviste vechi și dispăru apoi. Maryane le răsfoi distrată, iar timpul zbura. Văzu cu îngrijorare umbra care se întindea peste terasă, pe măsură ce soarele înainta pe cer.

Pendula bătu ora cinci. Bertrand nu apăruse, iar Angèle nu se mai întorsese.

Îngrijorată, ea se așeză pe marginea canapelei, apoi se ridică într-un picior și țopăi până la ușile cu panouri de sticlă ale salonului. De-acolo,

se vedeau întinderile de pământ brun şi auriu, ce coborau în pantă lină până la marginea râului strălucitor. De cealaltă parte a văii se întindeau viile în rânduri drepte, până la liziera pădurii întunecate ce se zărea pe vârful colinei.

Pe cerul limpede, soarele se îndrepta spre asfinţit. Unde putea fi Bertrand ? Angèle spusese că era în viile de dincolo de vale. Aflând de sosirea ei, ar fi trebuit să lase alte ocupaţii şi să vină s-o întâmpine. Maryane zâmbi cu tristeţe. La ce se putea aştepta din partea unui om atât de ciudat ?

Dintr-o dată, auzi zgomot la intrare şi paşi grăbiţi, apoi se auzi glasul ascuţit al Angèlei, surprinzător pentru o femeie cu statură impozantă. O voce masculină, mult mai gravă, puţin răguşită, îi răspunse autoritar.

Era el !

Ea tremură nervos, dar se strădui să alunge neliniştea care-o stăpânea. Rămasă în picioare, se sprijini cu mâna de spătarul unui scaun. Astfel, nu pierdea nimic din demnitate, iar când Bertrand avea să-şi facă apariţia, ea va părea stăpână pe sine.

El pătrunse brusc în cameră şi, pentru o clipă, rămase locului apoi se îndreptă repede spre ea, cu pasul lui suplu şi degajat.

— Maryane, scumpa mea, ce fericit sunt să te văd !

El ocoli canapeaua cu mâinile întinse. Maryane simţi cum îşi pierde rezistenţa, iar în clipa următoare era în braţele lui, strânsă la pieptul lui puternic.

Ea se simți stânjenită de apariția Angèlei ; dar Bertrand o ținu strâns și o sărută.

Neputându-și stăpâni bătăile nebunești ale inimii, Maryane închise ochii, lăsându-se în voia acestei plăcute îmbrățișări, și mângâie cu o mână tremurătoare materialul aspru al cămășii lui. Hainele lui erau impregnate de mirosul pământului și al viei. Când se despărțiră, ea-i văzu părul rebel ce-i cădea pe frunte și privirea răutăcioasă de sub genele negre și dese.

— Uitasem ce plăcut e să te sărut, murmură el, apoi o sărută din nou.

Furioasă că răspunsese atât de repede sărutărilor lui, ea încercă să se desprindă din brațele lui, iar când observă că Angèle dispăruse, îl împinse cu violență.

— Jocul tău a fost perfect, dar nu trebuie să te străduiești prea tare, Angèle a plecat.

Uluit, el îi dădu drumul, iar ea își pierdu echilibrul. Atinse din nou pământul cu piciorul, iar durerea vie, ca o lovitură de pumnal, o făcu să geamă.

El o privi mirat, încruntând din sprâncene.

— Ce s-a întâmplat ?

— Nu pot să merg. Cred că mi-am scrântit glezna !

— În cazul acesta, n-ar fi de preferat să te așezi ? o întrebă el atent.

Fără să mai aștepte, o ridică în brațe, cum făcuse mai devreme și Pierre, ajutând-o să se întindă pe canapea. Pradă unei emoții puternice, ea-și simți inima bătând să-i spargă pieptul. Bertrand se așezase lângă ea pe canapea și-i ținea

glezna în palmele sale fierbinți. Cu vârfurile degetelor, îi mângâia pielea fină. Ea simți presiunea insistentă a mâinii lui ce urca în lungul piciorului. Nevrând cu nici un preț să încurajeze mângâierile provocatoare, ea-și schimbă poziția.

— Mă tem să nu fie vorba de un traumatism serios, spuse el cu îngrijorare în glas. Ce s-a întâmplat ?

— Am căzut în timp ce mergeam spre castel. Din fericire, paznica și fratele ei mi-au venit în ajutor. Nu ți-au povestit nimic ?

— Nu. Pierre mi-a spus doar că am o vizită neașteptată.

— Ți-a luat ceva timp să ajungi aici, îi reproșă ea cu acreală.

— Eram ocupat în cealaltă parte a domeniului... Pierre m-a căutat mult, răspunse el, ridicând din umeri. Ai venit neanunțată. Dacă m-ai fi prevenit, te-aș fi așteptat la Dijon.

— Această călătorie n-a fost prevăzută de mult timp, murmură ea, ferindu-și ochii de privirea lui pătrunzătoare.

Și-ar fi dorit să păstreze distanță față de el, dar Bertrand se așezase prea aproape și era din cale-afară de atrăgător. Pielea lui era bronzată de soare, mușchii puternici i se ghiceau pe sub cămașă și pe chipul lui se citea liniștea oamenilor ce trăiesc la țară. Părul îi mirosea a fân și a pădure, trezind în ea emoții irezistibile. Era foarte deosebit de bărbații pe care-i întâlnea în mod obișnuit... dansatori, instructori de balet, personaje din lumea financiară, ca Alex.

— Credeam că voi ajunge mai devreme, dar soarta a decis altfel.

Ea tăcu, puţin dezorientată de tăcerea lui şi de emoţia provocată de prezenţa lui.

— Trebuie să mă întorc la Paris chiar în seara asta, continuă ea, trebuie să plec cu primul tren.

Acum că el ştia adevărul, ea se destinse şi găsi forţa necesară să-i susţină privirea ironică.

— Am venit să-ţi vorbesc de situaţia noastră conjugală, Bertrand, reluă ea calm. Nu crezi că ar fi cazul să-i punem capăt ?

— Da, aprobă el, ridicând privirea. Şi eu vreau să discutăm, mai ales că în ultima vreme m-a preocupat mult acest subiect.

El o privi cu atenţie şi curiozitate. Privirea lui puţin ameninţătoare o făcu să-i înţeleagă intenţiile.

— Maryane, nu putem rezolva această problemă într-o oră sau două. Ar fi de preferat să rămâi aici câteva zile.

El se aplecă şi-i examină din nou glezna accidentată.

— Aceasta îţi va permite să-ţi odihneşti piciorul, continuă el tărăgănat. Gândeşte-te la viitorul tău, îţi asumi un risc mare, tratând cu uşurinţă o lovitură care poate fi serioasă !

Maryane îşi retrase piciorul, departe de mâna lui prea mângâietoare.

— Ştiu, răspunse ea sec. Din nefericire, îmi este imposibil să rămân. Am promis că mă voi întoarce în seara asta la Paris !

— Ce imprudenţă ! Pot să aflu cui ai făcut această promisiune nebunească ?

— U... nei prietene !

— Adevărat ? Avem telefon. Va trebui să-ţi suni... prietena şi să-i spui că te afli în imposibilitate de a părăsi Montenay. În felul acesta nu-şi va mai face griji, spuse el amuzat. De altfel, acum că te afli aici, n-am intenţia să te las să pleci atât de curând, glumi el.

El îi privi admirativ rochia de mătase cu imprimeu mărunt.

— Îmi este imposibil să rămân aici şi nu mă poţi reţine împotriva voinţei mele !

— Eşti sigură ? Ce puţin mă cunoşti, draga mea, răspunse el cu mândrie. Cum ai să ajungi la tren, dacă nu te conduc eu ?

— Foarte simplu, iau autobuzul !

— Haide, Maryane, fii realistă. Ultimul autobuz spre Dijon va trece peste exact cinci minute ! Cum ai putea ajunge să-l iei ? Eşti în stare să alergi până la staţie ?

Maryane îl privi mută.

— În cazul acesta, am să-l rog pe Pierre să mă conducă la gară.

— Pierre a plecat deja la familia sa. Angèle a plecat cu el. Acum locuieşte la ei şi vine la castel doar pentru a face menajul.

Zâmbetul lui deveni răutăcios.

— Nu-ţi mai bate capul să invoci tot felul de motive, Maryane, zise el pe un ton dulceag, ai să petreci noaptea aici... şi poate încă multe altele, până când vei fi complet restabilită.

— Dar nu mi-am adus nimic de schimb şi nici obiectele de toaletă !

— Nici eu n-am avut mare lucru când am venit la Londra, îţi aminteşti ? Totuşi, am rămas.

Rochia ta este încântătoare, deşi trebuie să recunosc, la ţară este foarte puţin practică. Iar sandalele...

El ridică una din sandalele elegante de pe covor.

— Fiind astfel încălţată, nici nu mă mir că ţi-ai scrântit glezna ! Dar în privinţa vestimentaţiei, nu e cazul să-ţi faci griji, te poţi plimba prin casă îmbrăcată lejer, fără să şochezi pe nimeni ! Totul fiind aranjat iată-te prizoniera mea !

Ridicându-se, el îi zâmbi poznaş.

— Acest eveniment trebuie sărbătorit.

În timp ce el se îndrepta spre bucătărie, ea încercă să-şi pună gândurile în ordine. Pentru nimic în lume nu va rămâne noaptea singură cu el ! Trebuie neapărat să se întoarcă la Paris, dar cum s-o facă ?

Nu era nimeni aici care să-i dea o mână de ajutor în afară de Angèle, dar aceasta era plecată, se gândi ea necăjită. Ce ironie ! O bănuia pe această femeie că este amanta lui Bertrand, dar avea nevoie de complicitatea ei pentru a fugi.

Bertrand revenise, aducând o tavă pe care erau o sticlă de vin roşu şi două pahare elegante cu picior. Maryane îşi reaminti acea după-amiază melancolică de noiembrie, cu doi ani în urmă, la Londra.

— Este vin de pe proprietate ? întrebă ea, luând paharul pe care i-l întindea Bertrand.

— Da.

El se aşeză foarte aproape de ea.

— Această sticlă datează din anul când am plecat la Londra să te văd. De atunci, toate recoltele au fost mediocre. Vremea n-a fost destul

de caldă şi n-a fost soare. Poate că anul acesta vom avea mai mult noroc.

El o privi îndelung şi ridică paharul pentru un toast.

— Pentru fericirea noastră ! zise el.

Maryane îşi lăsă privirea în rubiniul vinului din pahar.

— Bertrand, începu ea, neştiind ce să spună, eu... Ştii că nu e posibil!

— De ce ? întrebă el, cuprins de o emoţie stranie.

Ea ridică ochii la el, simţindu-i apăsarea coapsei. Ştia bine că nu putea scăpa prea multă vreme privirii lui arzătoare, nici atracţiei irezistibile a gurii lui senzuale. Doamne, cum putea s-o tulbure în asemenea măsură ? O dată în plus, ardea de dorinţa de a-l săruta şi de a-l strânge în braţe, până când trupurile lor aveau să se topească într-o îmbrăţişare pasionată. Când dădea cu ochii de el, era în stare să facă toate nebuniile !

Totuşi, mintea ei se opunea. Strânse nervoasă piciorul paharului care se sparse cu un zgomot sec, iar vinul se scurse şi făcu o pată roşie pe rochia ei.

— Se pare că tu nu-ţi cunoşti forţa ! comentă el cu blândeţe.

Îşi lăsă paharul din mână şi scoase din buzunar o batistă roşie cu ajutorul căreia încercă să şteargă urmele dezastrului.

— Mă tem că rochia ta este iremediabil stricată ! Mă duc să-ţi aduc un pahar.

— Nu, Bertrand, te rog, ascultă-mă. Te rog, nici vin, nici toast ! Trebuie să vorbim.

Ea tăcu, ascultând atentă. Din bucătărie se auzi un zgomot. Angèle intră în salon, ţinând în mână o pereche de cârje şi zâmbind triumfător.

— Scuzaţi-mă, spuse ea. Sunt pentru dumneavoastră, doamnă. Sunt cârjele lui Gilles Dumay. Le-a folosit anul trecut când şi-a rupt piciorul ! Îmi aminteam că le-am văzut pe undeva. Pierre s-a dus să le împrumute.

Angèle rezemă cârjele de canapea.

— Mulţumesc mult, nu trebuia să vă daţi atâta osteneală.

— Mi-a făcut plăcere, doamnă. Ştiu că ţineţi să vă întoarceţi la Paris în seara asta şi m-am gândit...

— Doamna nu pleacă la Paris în seara asta, interveni Bertrand sec. Trebuie să rămână mai multe zile la Montenay, poate toată vara. Rezemat cu spatele de bufet, el i se adresase lui Angèle pe un ton care nu admitea nici o replică.

— În cazul acesta, doriţi să rămân, ca să pregătesc cina ? propuse ea, adesându-i un zâmbet larg. Dumneavoastră, doamnă, n-aţi putea sta la bucătărie, nici în cârje !

— Am să mă ocup eu de bucătărie, îi replică Bertrand tăios. Mulţumesc pentru tot, Angèle, bună seara !

— Chiar nu vreţi să rămân, doamnă, sunteţi sigură că nu aveţi nevoie de mine ?

— Totul este în ordine, Angèle, întoarce-te acasă, pe mâine !

— Bine. Bună seara, domnule ! Sper, doamnă, să nu vă doară glezna la noapte, adăugă ea cu perfidie.

Angèle dispăru, în sfârşit. Totul era calm, acum. Liniştea era tulburată doar de ciripitul păsărelelor. Bertrand îi turnă din nou vin în pahar şi Maryane se grăbi să bea înainte ca el să propună un nou toast.

— Angèle de ce nu locuieşte la castel ? întrebă ea după câteva clipe.

— Cine ştie ? spuse el ridicând din umeri cu indiferenţă. S-a mutat la fratele ei la puţin timp după întoarcerea mea de la Londra. Biata de ea, fără îndoială, ţinea mult la mine ! N-a acceptat să trăiască sub acoperişul meu fără să şi doarmă în patul meu ! glumi el. Ştii, ea a avut totdeauna ambiţia de a deveni castelana de la Montenay. De fapt, ea l-a sedus pe Paul Arcenaut, în speranţa că acesta se va căsători cu ea, când va afla că rămăsese însărcinată cu el. Nefericitul, s-a îmbolnăvit grav şi a murit înainte de naşterea lui Roger.

Bertrand zâmbi amuzat.

— Apoi, am cumpărat eu domeniul. Ea şi-a îndreptat toată atenţia spre mine şi a început să mă urmărească îndeaproape.

— Vrei să spui că voia să aibă un copil cu tine ?! ţipă Maryane.

— Cred că încă se mai gândeşte la acest lucru. Precis s-a gândit că are toate şansele de reuşită, când m-a văzut întorcându-mă din Anglia fără tine, mărturisi el cu voce scăzută. Din clipa aceea, am ţinut-o la distanţă, crezând că mă voi putea lipsi de serviciile sale ! Ar fi fost păcat, pentru că întreţine casa cu mare grijă. Până la urmă, indiferenţa mea a convins-o că nu-şi va atinge scopul, iar acum, a renunţat. A acceptat să se mute,

dar vine în fiecare zi să facă menajul. Speră probabil să devină indispensabilă...

El tăcu brusc, bombănind iritat la adresa încăpățânării femeilor.

— Cred că i se pare uluitor că noi nu trăim împreună, comentă Maryane.

— Nici nu mă interesează ce gândește ea !

— Se întreabă probabil și de ce nu divorțăm... continuă Maryane, tatonând terenul.

— Mi-a sugerat să divorțez, de mai multe ori, imaginează-ți, pretextând că nu te porți ca o soție iubitoare și supusă. Tu nu stai la bucătărie, nu întreții casa și mai ales nu-mi încălzești patul, după cum arde ea de dorință s-o facă !

— De ce nu mi-ai spus toate astea mai înainte, Bertrand... de exemplu, înainte de a pleca de la Londra ?

— N-aș fi reușit să schimb nimic ! Am încercat din răsputeri să te conving... Angèle n-a avut în ochii mei nici cea mai mică importanță. Tu însă, nici n-ai vrut să auzi, spuse el cu regret. Recunoaște că în dimineața aceea, erai total dezlănțuită !

El bău o gură de vin, în timp ce se priveau.

— Pentru început, ai avut îndrăzneala să citești o scrisoare care nu-ți era adresată, îi reproșă el. Și-apoi, cu ce drept îți permiteai să judeci relațiile mele cu ea ?

O privi și începu să râdă zgomotos.

— De ce să reînviem acea ceartă veche, problemele noastre nu s-au schimbat : tu erai nebună de gelozie, iar eu nu înțeleg, nici în ziua de astăzi, de ce !

— Eram teribil de decepţionată, Bertrand, din multe motive, şi continuu să cred că tu eşti responsabil în mare măsură pentru acea scenă de despărţire.

— De ce ? Ce-aveai să-mi reproşezi ? Nu m-am purtat ca un soţ perfect ? Am rămas lângă tine, am împărţit viaţa cu tine şi am dormit în braţele tale... şi tu erai decepţionată ? Totuşi, m-am străduit să vin în întâmpinarea tuturor dorinţelor tale! De fapt, ce aştepţi de la mine ? Comportamentul tău n-a fost întotdeauna exemplar, să ştii : crezi că n-ai avut nici o vină ? o acuză el pe un ton amar.

Îşi goli paharul dintr-o înghiţitură şi se apropie de ea.

Era exasperat şi plin de ranchiună. Maryane se gândi să profite. Acum sau niciodată, era momentul să-şi expună motivele vizitei la Montenay.

Îi înfruntă privirea furioasă şi-i spuse :

— Ai, deci, toate motivele să te bucuri de intenţia mea de a mă despărţi definitiv de tine, spuse ea. Am venit să te anunţ că voi începe procedura de divorţ, imediat ce mă voi întoarce la Paris.

— Ţi-ai pierdut minţile ?

Bertrand se rezemă cu spatele de spătarul canapelei, apoi se aplecă spre ea, atât de aproape, încât ea-i simţea respiraţia pe obraz. Pe fruntea lui apăruseră picături mici de transpiraţie. Pantalonii strâmţi lăsau să se vadă coapsele puternice, iar prin cămaşa descheiată i se vedea părul de pe piept.

Maryane simţi o dorinţă puternică de a se arunca în braţele lui. Pe Alex nu-l dorise niciodată

astfel, nici pe alt bărbat. Doar Bertrand exercita pentru ei o astfel de atracţie. Din nefericire, asta n-avea nici o legătură cu dragostea.

— Am primit o cerere în căsătorie, mărturisi el abia şoptit.

— Doar una ? glumi el.

— Ce vrei să spui ? întrebă ea, îndepărtându-se puţin de el.

Buzele lui erau foarte aproape, iar Maryane nu-şi putea lua ochii de pe curba lor senzuală atrăgătoare.

— Tu eşti liberă şi îmbătător de frumoasă, Maryane ! În aceşti doi ani ai primit cu siguranţă nenumărate cereri în căsătorie, nu ?

El o privi cu îndrăzneală, analizându-i linia pură şi armonioasă a gâtului.

— Totdeauna am adorat curba sânilor tăi...

Cu vârful degetului arătător, el îi mângâie pielea albă ce se vedea prin decolteu, în timp ce-şi apropia chipul de ea. Maryane inspiră adânc parfumul părului lui. Cu buzele calde şi dulci, el îi devoră gura, în timp ce mâna-i fierbinte aluneca pe sânul ei prin corsajul desfăcut al rochiei.

— Nu, Bertrand, te rog, nu, gemu ea împingându-l cu toată puterea.

Râzând amuzat, el se îndreptă şi-i apucă mâinile.

— Lasă-mă, Bertrand. N-am venit să fac dragoste cu tine !

— Adevărat ? întrebă el, făcând pe miratul.

Atunci, de ce-ai venit ? Doar nu ca să-mi spui că vrei să divorțezi... Ai fi putut-o face prin intermediul unui avocat.

— Știu, recunoscu ea, dar m-am gândit că e mai politicos să vin întâi să-ți spun și să discutăm calm.

Bertrand zâmbi răutăcios.

— Câtă inconștiență, micuțo ! replică el cu blândețe.

Îi sărută palmele cu tandrețe.

— Acum că te afli aici, nu-mi cere să fiu înțelegător, spuse el cu sinceritate. Știi bine că sunt nebun după tine.

— Doamne, Bertrand, ți s-a urcat vinul la cap ?

Ea încercă să se întoarcă, dar Bertrand o prinsese deja în brațe și începuse s-o sărute pe obraji.

— Suntem despărțiți de-atât de multă vreme, dragostea mea, de ce-ai întârziat atât de mult să te întorci ? Nu fi crudă, lasă-mă să te iubesc !

— Nici gând !

De data asta, ea se zbătu din răsputeri, dar el o strânse la piept din ce în ce mai tare, râzând de figura ei indignată.

— Trebuie să mă fi gândit că n-ai să te porți cinstit cu mine !

Schimbând tactica, Maryane deveni rugătoare.

— Acum, Bertrand, te rog, lasă-mă să plec !

— Niciodată ! E prea târziu, exclamă el ridicând-o în brațe.

O ducea deja spre cealaltă latură a casei.

— Lasă-mă ! urlă ea, lovindu-i pieptul cu pumnii. Unde mă duci ?

— Ghicește ! spuse el ironic, în timp ce traversa holul luminat de razele asfințitului.

— N-am să petrec noaptea în patul tău ! urlă ea, în timp ce el urca deja primele trepte ale scării. Nu-ți face iluzii !

Maryane se lupta din toate puterile, dar strânsoarea brațelor lui era de oțel.

— De altfel, ești caraghios, nu e ora de culcare, spuse ea obosită de atâta luptă.

— Pot să mă duc la culcare la orice oră, în compania unei femei pe care o doresc cum te doresc pe tine, răspunse el netulburat.

Ajungând pe palierul etajului, el porni pe culoarul ce ducea spre dormitoare.

— Cum poți să te porți ca un sălbatic ?

Bertrand nu răspunse, împinse cu piciorul o ușă și se opri în mijlocul camerei mari, învăluite deja în obscuritate. Un pat imens cu baldachin trona într-o parte. Când el o lăsă pe pat, ea încercă din nou să scape, dar durerea ascuțită din gleznă o făcu să geamă și se lăsă pe pernă.

Părul bogat i se răspândi pe pernă, iar ea începu să plângă cu disperare. Printre lacrimi, îl văzu pe Bertrand dezbrăcându-se. Grația și frumusețea tinerească a acestui trup ce se oferea privirii ei în toată nuditatea, stârni în ea o emoție atât de puternică, încât ea-și întoarse pudică privirea.

Acum Bertrand era foarte aproape de ea și, cu mâini îndrăznețe, îi descheia rochia, cu gesturi grăbite.

— Nu te mai iubesc deloc ! îi declară ea sfidându-l cu privirea. Îţi pierzi timpul, pentru că eu nu te mai doresc, va trebui să faci uz de forţă!

— Atunci, m-ai minţit, zise el pe ton plin de reproş.

— În clipa asta nu mint, Bertrand ! Nu te mai iubesc !

— Dar ce este dragostea, până la urmă ? întrebă el cu amărăciune. În majoritatea timpului, este o simplă atracţie fizică ! Ştiu bine că eşti nebuneşte atrasă de mine, Maryane. Nu încerca să mă faci să cred contrariul.

El îi desfăcu corsajul şi-şi plimba încântat buzele pe pielea albă a sânilor ei.

— Nu-i adevărat !

Inima ei începu să bată nebuneşte şi un fior de plăcere o străbătu din cap până-n picioare. Dar ea închise ochii, îşi ţinu respiraţia şi rămase nepăsătoare. Avea de gând să rămână ca marmura. Bertrand n-o va face să se înfioare. Apoi, decepţionat de răceala ei, o va lăsa probabil în pace. Acum, gura lui o căuta pe a ei. Şi cedă insistenţei acestor sărutări înflăcărate, în timp ce inima-i bătea repede.

Ea gemu slab, apoi îşi trecu braţele pe după gâtul lui, îşi strecură degetele în părul lui mătăsos şi-i mângâie umerii cu voluptate.

Trupul lui Bertrand se întinse peste trupul ei şi ea crezu că se va topi de fericire sub asaltul tandru al dorinţei lui.

În culmea pasiunii lor, ea se abandonă cu bucurie extazului care se dezlănţuia asupra ei, ca valurile furioase ale mării.

Maryane uită toate neînțelegerile dintre ei și resentimentele personale. Ce bine era să-l iubească pe Bertrand ! Căci îl iubea, bineînțeles... dintotdeauna !

Puțin timp după aceea, ea era ghemuită în brațele lui și lacrimi de fericire îi inundau obrajii. Fără să spună nimic, ea-l strângea în brațe acoperindu-i părul de sărutări, apoi chipul, gâtul, și se scufundă într-un somn fără vise.

CAPITOLUL 4

— Maryane !

Din adâncul somnului, ea auzi o voce familiară strigând-o. După câteva clipe deveni conştientă.

Îl visase de atâtea ori pe Bertrand chemând-o cu tandreţe, încât se trezi de-a binelea, plină de speranţă. Dar el nu era acolo şi, după toate aparenţele, nu dormise lângă ea... Maryane închise ochii din nou, lăsându-se dusă de toropeală. În această stare, era convinsă că nu va fi cuprinsă nici de amărăciune şi nici de regret.

— Maryane !

De data aceasta vocea era mai energică, aproape autoritară. Ea zâmbi şi întoarse capul pe pernă.

— Da... murmură ea leneşă.

— E ora şapte ! Ai dormit ca un bebeluş, douăsprezece ore ! Ce-ai zice de un mic dejun strașnic ? Trebuie să-ţi fie foame !

Maryane deschise ochii. Nu, nu visase. Bertrand era acolo, aşezat pe marginea patului, îmbrăcat deja. Era bărbierit, făcuse duş, iar părul său decolorat de soare era încă umed. Chipul bronzat avea un aer misterios şi totodată fasci-

nant. Prin fereastra deschisă pătrundeau razele soarelui, făcând mobilierul vechi să strălucească în toată splendoarea.

— Oh ! Ce s-a întâmplat ? suspină ea.

Își scoase mâinile de sub așternut ca să-și aranjeze părul ale cărui bucle îi cădeau pe față.

Realiză imediat că era goală sub cearșaf și atunci își aminti... În noaptea trecută se lăsase dusă de beția pasiunii sale pentru Bertrand. Se înroși de rușine și-și reproșă slăbiciunea.

— Doamne, n-am să te pot ierta niciodată, Bertrand ! spuse ea cu reproș.

Își ascunse chipul în pernă.

— Să mă ierți... pentru ce ? întrebă el uluit.

— Pentru tot ce s-a întâmplat noaptea trecută, a fost doar din vina ta ! răspunse ea supărată.

— Nu e nimic de iertat, Maryane, zise el calm. Mi se pare că tot ce ni s-a întâmplat aseară e normal. Tu ești soția mea și mai ales, am fost prea mult timp despărțiți. Nu văd nimic rău în faptul că amândoi am fost fericiți că ne-am regăsit ! De ce nu vrei să recunoști că ne iubim, scumpa mea ? Cât timp vrei să te mai joci cu mine ?

Dar, în dimineața asta, ea nu prea era dispusă să asculte ce voia el să-i spună...

— Nu se pune problema sentimentelor între noi ! Tu n-ai dat dovadă decât de... dorință ! protestă ea.

În ochii lui se aprinse o lumină, iar privirea îi întârzie pe albeața pielii umerilor ei, înainte de a coborî pe sânii ei goi. Cu un gest ostentativ, ea

își acoperi sânii cu cearșaful și-l privi pe Bertrand cu dispreț. El ridică din umeri, resemnat.

— Bine, poate că ai dreptate ; dar te-ai făcut atât de frumoasă, încât nu văd cum nu mi-aș pierde capul.

El o privi pe sub gene și pe chip îi apăru din nou zâmbetul șiret care-o tulbura întotdeauna.

— Dar... în ceea ce te privește, dragostea mea, ai putea să-mi explici ce-ai simțit azi-noapte, când erai în brațele mele ?

— N... n-am simțit nimic !

— Nu pot să cred ! protestă el, apoi izbucni într-un râs răutăcios. Să știi că ai un talent nemaipomenit de actriță ! continuă el, amuzat. Sărutările tale erau atât de pasionate și mângâierile atât de arzătoare... încât aș fi putut jura că simțeai o plăcere egală cu a mea ! Ce noroc pe mine să am o soție atât de înfocată. Mulți bărbați m-ar invidia !

— N-am vrut să spun că... mă rog, îți reproșez mai ales că m-ai constrâns să-ți cedez.

Îi tremurau buzele, cu toate că încerca să-și păstreze calmul. Era necăjită și-l sfidă cu privirea.

— Te detest, Bertrand, spuse ea cu voce sugrumată, nu numai că te detest, dar mă blestem că am venit să te văd !

— Nu te va ține mult, ai să revii la sentimente mai bune peste câteva zile !

— Nici nu se poate pune problema să mai rămân măcar o zi în această casă ! spuse ea tăios. Am să mă întorc la Paris chiar astăzi, ca să-mi vadă un specialist glezna.

— Ai putea foarte bine să mergi la Lyon.

— Prefer să merg la un specialist pe care-l cunosc și în care am încredere !

— Ți s-a recomandat unul la Paris ?

— Da, cel care o tratează pe Anne Maréchal.

Ea îi povesti cum a ajuns să joace în rolul lui Giselle, când Anne fusese accidentată și n-a mai putut urca pe scenă.

Bertrand o asculta cu interes și, contrar obiceiului său, o privea cu seriozitate.

— Iată-te, deci, destul de adultă pentru a interpreta acest rol de mare îndrăgostită ! Ai visat atât de mult să dansezi acest rol ! murmură el emoționat, când ea termină de povestit. Poate că te-ai maturizat în sfârșit, Maryane, adăugă el gânditor.

Ea și-l aminti brusc, cu cinci ani în urmă... În camera mică din apartamentul bunicii sale, când îi spusese arzând de febră :

— „Maryane, când ai să te hotărăști în sfârșit să te maturizezi ?"

— Da, m-am copt, fără îndoială, recunoscu ea cu voce slabă. Acum, după ce am demonstrat că sunt capabilă să dansez acest rol principal, voi primi cu siguranță și altele. De aceea nu pot să-mi permit să nu fiu foarte atentă cu glezna mea. Te rog, du-mă la Dijon. Am să încerc să iau primul tren spre Paris.

El o privi netulburat, apoi ridică ușor cearșaful și-i examină glezna.

— Starea gleznei tale nu pare să se fi agravat...

— Nu mă atinge, țipă ea, nu pot suporta să mă atingi !

— Ba da, îţi place, numai că nu vrei să recunoşti, răspunse el.

El se ridică şi se îndreptă spre uşă.

— Trebuie să plec. Am mult de lucru !

Ea se ridică, ţinându-şi strâns cearşaful peste piept.

— Şi chiar nu mă poţi conduce la gară în această dimineaţă ? întrebă ea, decepţionată.

— Nu în această dimineaţă, puiule, am prea multe de făcut. Dar mai rămâi puţin, crede-mă, odihneşte-te câteva zile, vom mai vorbi despre plecarea ta după ce te vei fi restabilit. L-am anunţat pe prietenul tău, să ştii, acela căruia trebuia să-i telefonezi aseară... După părerea mea, nu se aşteaptă să te vadă întorcându-te, încă o săptămână !

— Prietenul meu ? întrebă ea, uluită.

Ce dezastru ! cu siguranţă îşi pierduse capul seara trecută şi căzuse într-un somn foarte greu dacă uitase de Alex !

— Bineînţeles. A sunat seara târziu, mi s-a părut foarte îngrijorat şi voia neapărat să ştie ce s-a întâmplat cu tine.

— El ? întrebă ea cu voce nesigură.

Pradă unei nervozităţi ce se mărea, ea nu-i putu susţine privirea ironică şi-şi plecă ochii, roşind.

— Se numeşte Alex Corwell, dacă am înţeles bine ?

— Exact... De ce nu m-ai chemat la telefon ? Aş fi putut să-i explic chiar eu, spuse ea pe nerăsuflate, încercând să-şi ascundă neliniştea.

— Am încercat în zadar să te trezesc, dar dormeai adânc ! N-ai fost capabilă să te trezeşti

nici ca să luăm cina împreună... şi-atunci am preferat să te las în pace !

El oftă.

— Prietenul tău a fost foarte înţelegător... i-am explicat d r că nu erai în stare să cobori scara pentru a veni la telefo... Cum eu ezitam să te deranjez, el a fost de acord cu mine şi te sfătuieşte să rămâi să te odihneşti la Montenay cât timp va fi necesar.

Bertrand o privi cu insistenţă.

— E dansator în aceeaşi trupă cu tine ?

— Nu, dar îl interesează foarte mult dansul. Simţindu-se stânjenită de sclipirea ironică din ochii lui, ea-şi continuă în grabă explicaţia. Este mare amator de balet şi asistă la numeroase reprezentaţii coregrafice. Cred că sponsorizează multe companii.

Un om de afaceri foarte special. E şi foarte bogat ?

— Da, are o avere imensă !

— Ceea ce-i lasă probabil destul timp ca să aprecieze farmecele tinerelor dansatoare ! ripostă el cu răutate.

De ce devenise brusc îngrijorat ? El se apropie de pat şi o privi rece.

— Este amantul tău ? întrebă el brutal.

— Bineînţeles că nu ! Cred că ţi-am mai spus deja că acest gen de aventură nu mă interesează ! Alex n-a lăsat nici un mesaj ?

— A spus doar că va pleca pe Coasta de Azur marţi, şi va trece pe la Montenay ca să te vadă. Dar va da un telefon înainte.

Maryane era consternată. Alex va sosi deci

la castel a doua zi... Era uşor de prevăzut că Bertrand îl va aştepta pe picior de război.., Ce era de făcut pentru a împiedica această întâlnire ? Nu era decât o soluţie : să-i telefoneze lui Alex înainte ca acesta să părăsească Parisul.

Va merge să-l aştepte la Dijon sau Mâcon, n-avea importanţă unde, numai să nu fie Montenay.

— Bertrand, trebuie neapărat să vorbim, înainte de sosirea lui Alex, spuse ea cu voce tremurată.

— Să vorbim despre ce ? întrebă el, din nou foarte sigur de sine.

El îşi încrucişase braţele pe piept, iar atitudinea lui o intimidă pe Maryane, care simţi cum o părăseşte curajul.

— Să nu-mi spui că iar vrei să vorbeşti despre divorţ, zise el batjocoritor.

— Ba da, Bertrand, pentru că Alex vrea să se însoare cu mine, spuse ea dintr-o răsuflare.

— Deci el este ! strigă Bertrand furios. A uitat, se pare, că tu eşti soţia mea ! Află că nu mă voi da înapoi de la nimic pentru a împiedica acest proiect ! Pretendentul tău ştie că eşti măritată ?

— Bineînţeles, dar pentru el, asta nu schimbă nimic ; spune că nu se va răzgândi.

Stânjenită de privirea insistentă a lui Bertrand, ea-şi întoarse ochii spre peisajul ce se vedea prin fereastră.

— Vreau să-mi recapăt libertatea, Bertrand..; murmură ea. Ai intenţia de a accepta cererea mea de divorţ ? I se puse un nod în gât şi simţi că i se rupe inima în clipa în care pronunţă aceste

cuvinte. Bertrand rămase tăcut. Cu sprâncenele încruntate, părea foarte preocupat.

— Care sunt pretenţiile tale ? întrebă el într-un târziu.

Fusese atât de convinsă că el o va refuza categoric încât întrebarea lui o derută

— Nu... ştiu încă, dar am putea discuta şi găsi o soluţie satisfăcătoare. De-aceea am venit.

— Serios ? Şi crezi că e atât de simplu ?

— Fără îndoială ! Ar trebui să fie uşor, pentru nişte oameni ca noi, să se despartă fără probleme, Bertrand ! Situaţia noastră nu este dintre cele mai complicate, n-am trăit niciodată ca soţ şi soţie !

— E adevărat, recunoscu el foarte calm, dar este numai vina ta. Erai prea preocupată de reuşita carierei tale pentru a-mi putea acorda puţin din timpul tău ! Şi totdeauna ai refuzat să te stabileşti aici, lângă mine. Sigur, eu n-am încercat niciodată să te constrâng, gândind că e de preferat să te las liberă. Totuşi, continuu să cred că ţi-ai neglijat îndatoririle de soţie.

— Dacă asta e tot ce aştepţi tu din partea unei femei, poţi să-mi explici de ce am rămas atât de mult timp căsătoriţi ? În realitate, tu nu mă iubeşti ! De altfel, nu m-ai iubit niciodată ! Recunoaşte că te-ai căsătorit cu mine pentru a obţine banii de la Olga ! Eu trebuie să recunosc, erai foarte bolnav atunci, dar nu delirai când ai pronunţat acel „da" definitiv.

— M-am căsătorit cu tine pentru că fusese hotărârea bunicii mele, răspunse el cu răceală, în timp ce-o privea cu furie. Dar tu ai dreptate.

dragostea nu conta, iar eu n-am încercat niciodată să te conving de contrariu !

— E foarte posibil... Totuşi, nu ştiai că eram îndrăgostită de tine ? Aş fi acceptat eu să mă mărit cu tine în alte condiţii ? Ţi-aş fi permis eu să-mi tulburi viaţa când ai venit la Londra ? De ce m-ai părăsit în clipa aceea ? Ai fi putut aştepta până terminam contractul !

— Nu te-ai schimbat, Maryane, protestă el. Ar fi trebuit să mă târăsc la picioarele tale, ca toţi cei care te curtau, şi să te aştept acasă ca un câine credincios... zise el cu dezgust.

El ridicase tonul şi o privea dispreţuitor.

— Ei bine, după două luni, eram obosit de această existenţă, imaginează-ţi ! Eu nu sunt un căţel, Maryane, şi ai face bine să-ţi aminteşti că am şi eu o viaţă personală ! În plus, nu te împiedica nimic să vii aici oricând doreai ! Evident însă, obligaţiile tale profesionale nu-ţi permiteau deşi, nu o dată, ţi-am spus că această casă este a ta şi că eşti oricând binevenită.

— Atâta timp cât nu-ţi stăteam în calea ambiţiilor personale, bănuiesc ! urlă ea.

O deranja teribil felul cum gândea el despre perioada petrecută împreună la Londra. Distrusese, cu sânge rece, amintirea plăcută pe care o păstrase ea despre acea perioadă. Cum se putea purta cu atâta sălbăticie ?

— Atâta timp cât aş fi acceptat să trăiesc în umbra ta, continuă ea înfuriată, să mă supun tuturor capriciilor tale şi să tolerez prezenţa amantei tale în casa mea !

— Angèle nu este amanta mea, n-a fost niciodată. De altfel, cred că nici nu te priveşte. Cred că ţi-am mai spus-o. De câte ori va trebui să ţi-o repet ? Ieri, ţi-am explicat clar şi păreai să fi înţeles !

Maryane se încăpăţână :

— Ai putea nega că odinioară aţi avut relaţii foarte prieteneşti ? Şi cum m-ai putea face să cred că nu-mi eşti necredincios ?

— Cum ?! izbucni el exasperat. Interesează-te în zonă, înainte de a pleca, poate în felul acesta vei înceta cu acuzaţiile ! Nu eşti decât o scorpie, Maryane !

— Nu-ţi permit să mă insulţi ! vociferă ea.

— Nu fac decât să mă apăr, ripostă el. Mă acuzi fără să ai motive ! Noaptea trecută eram sălbatic, pentru că te doream... pe tine, soţia mea. În această dimineaţă mă bănuieşti că te înşel ! S-a umplut paharul !

Bertrand era de nerecunoscut, cu figura crispată de furie, maxilarele contractate şi dinţii strânşi. Şi ce paloare ! Privirea lui era crudă şi în ochi îi juca o flacără ameninţătoare. În culmea furiei, era îngrozitor. Maryane crezu că vede pereţii tremurând !

El se îndreptă cu paşi mari spre uşă.

— Ce discuţie pasionantă ! izbucni el, punând mâna pe clanţa uşii. Cred că nu mai avem ce să ne spunem ! În ceea ce mă priveşte, consider că am pierdut prea mult timp în această dimineaţă !

— Bertrand, vreau doar să ştiu dacă eşti sau nu de acord cu divorţul şi să mă laşi să mă în-

torc la Paris în seara asta, îi ceru ea obosită. Nu putem continua să ne hărţuim în felul acesta, este nedemn ! Îţi aminteşti că altădată ai spus că nu avem nimic în comun ? Ei bine, aveai dreptate, spuse ea necăjită.

— Este foarte posibil... Dar vei putea în sfârşit înţelege că nu pot accepta, imediat, să divorţez ?

— De ce ?

— Pentru că-mi lipsesc mijloacele !

— Nu fi caraghios, spuse ea sfidător.

Privind admirativ în jur, la luxoasa decoraţie a camerei cu tapiserii vechi, piese de mobilă foarte scumpe şi porţelanuri preţioase, Maryane se enervă.

— Vânzarea vinului şi a animalelor n-a fost mulţumitoare ?

— Te înşeli, răspunse el stânjenit. Ultimele două recolte au fost proaste şi a trebuit să fac o investiţie costisitoare pentru restaurarea clădirii. Ceea ce a rămas disponibil nu mi-ar permite să-ţi rambursez ceea ce-ţi datorez. Ştii bine că bunica mi-a împrumutat o sumă importantă. Aceasta constituia partea ta de moştenire.

— Dar nu-mi datorezi nimic, Bertrand, spuse ea uluită.

— Crezi ? Ai citit cu atenţie contractul nostru de căsătorie înainte de a-l semna ? Actul prevede că eu voi fi obligat să-ţi plătesc integral această sumă în caz de divorţ. Ştiai, bănuiesc, că astfel de înţelegeri erau foarte frecvente. Pe atunci, căsătoriile erau adesea aranjate de familii şi înlesneau unele compromisuri financiare

între părinţii viitorilor soţi. Am consultat un avocat care mi-a confirmat că aceste dispoziţii contractuale sunt legate şi nu mă pot sustrage, din moment ce am semnat !

Maryane rămase tăcută. Acum totul era clar. Dacă Bertrand făcuse apel la serviciile unui avocat, însemna că dorea să divorţeze, probabil, pentru a se căsători cu Angèle... doar dacă nu era vorba despre o altă femeie.

— Linişteşte-te, n-am intenţia să-ţi cer să-mi înapoiezi aceşti bani, murmură ea.

— Câtă generozitate ! zise el sec. Din păcate, sunt sigur că nici avocatul tău şi nici... Alex Corwell, nu se vor arăta atât de mărinimoşi ca tine. Apropo, sunt foarte fericit că-l voi întâlni mâine pe aspirantul la mâna ta. Ard de dorinţă să-l cunosc şi să-ţi spun dacă va fi un soţ mai bun ca mine...

— N-ai dreptul, Bertrand ! ţipă ea.

— Cred că e de datoria mea ! răspunse el cu aroganţă. Nu ştii că bunica m-a însărcinat să am grijă de tine ? Eu îmi iau în serios toate responsabilităţile !

— Nu-i adevărat ! Nu ţi-ai făcut griji niciodată din cauza mea ! îl acuză ea, furioasă. Recunoaşte că mereu ai vrut să profiţi de situaţie !

— N-am avut încotro ! recunoscu el cinic.

— Şi astăzi îţi propui să faci acelaşi lucru !

— Crezi că mă poţi împiedica ? întrebă el furios.

— Nimeni nu-ţi dă dreptul să-l judeci pe Alex ! Cu ce drept să-i judeci calităţile de viitor soţ ? E o problemă care mă priveşte doar pe

mine, nu ? Atunci, lasă-mă să decid ce-mi va plăcea !

— În cazul acesta, de ce te grăbești să pleci ? Rămâi aici până la sosirea lui Alex, iar în timpul acesta eu mă voi gândi în liniște la cererea ta de divorț.

O privi din nou cu impertinență, iar ea simți că-și pierde cumpătul. Dacă mai petrecea încă o noapte la castel, avea să împartă din nou patul cu Bertrand, ceea ce era inevitabil. Această idee insuportabilă o făcu să se revolte.

— N-am să mai rămân ! urlă ea.

Rămase uluită când văzu camera goală. El dispăruse discret, lăsând-o singură.

Își recăpătă cu greu calmul. Rămase nemișcată câteva clipe, ascultând ecoul pașilor lui pe parchetul holului. Plină de dezamăgire, își înfundă fața în pernă și izbucni în plâns.

Cearta aceasta stupidă o răvășise. Încă o dată, Bertrand își arătase cruzimea, făcând-o să sufere. De ce refuza cu atâta încăpățânare să pronunțe cele două cuvinte pe care ea le aștepta de-atâta vreme ?

Se întinse în pat, cu lacrimile pe obraji, privind prin cameră. Restaurarea era o adevărată reușită. Parchetul vechi de stejar avea patina veche pusă în valoare de covorul gros din mijlocul camerei. Pereții erau acoperiți cu tapiserii în roșu și auriu. Extaziată, ea se duse cu gândul la vremurile de prosperitate, când vinurile domeniului fuseseră excelent cotate, făcând ca toate camerele castelului să poată oferi același lux.

Ce plăcută trebuia să fie viaţa acolo ! Glezna îi oferea motivul de a se mai odihni puţin şi se hotărî să mai rămână în pat.

Fără să se îngrijoreze de scurgerea timpului, ea îşi lăsă imaginaţia să zboare.

Faptul că Bertrand era fericit de prezenţa ei la Montenay o umplea de bucurie. Era soţia lui Bertrand, iar în inima ei nu era loc decât pentru el. Ce putea fi mai plăcut decât să aştepte, ca o soţie fidelă, întoarcerea prea-iubitului ei soţ ? Ieşise din realitate şi simţea o bucurie în care începuse deja să creadă.

Devenită castelană, avea să redea vechii clădiri strălucirea de demult. Va continua acţiunea lui Bertrand şi va restaura cu grijă sălile de recepţie pe care părăsirea îndelungată le făcuse să devină sinistre. Va studia cu grijă toate posibilităţile de a reda viaţă acestor saloane imense. Strălucitor luminate, discret mobilate cu piese rare, vor deveni primitoare.

Sărbătorile şi balurile vor aduna numeroşi invitaţi, ale căror glasuri vesele se vor amesteca pe fondul unei muzici de calitate. Montenay va ajunge să strălucească dincolo de limitele ţinutului Bourgogne ! Aici, va aduce pe lume copiii pe care şi-i dorea atât de mult. Fetiţele vor avea tenul de porţelan şi ochii negri, iar băieţii vor fi viguroşi şi vor avea părul blond. Toţi, fericiţi, vor face să răsune grădinile de râsete.

Visul ei frumos dispăru... Descurajată, ea reveni imediat la trista realitate.

De ce se amăgea singură ? Bertrand n-o iubea ! Cum îşi putuse lăsa imaginaţia să întrevadă un viitor fără nori ? În noaptea trecută, dragostea

nu contase în dezlănţuirea pasiunii lor. Se lăsaseră duşi de gustul plăcerii şi de senzualitate. Bertrand o dorise cu atâta intensitate, încât ea sfârşise prin a ceda atracţiei irezistibile a farmecului lui. Legăturile stabile şi fericite puteau fi construite doar pe atracţie fizică ? În schimb, dragostea era un sentiment minunat, puţin straniu, în care, în mod misterios trupul şi sufletul atingeau fericirea. Asta simţea Bertrand pentru ea ? După toate aparenţele, nu, iar el nici măcar n-o ascundea.

Îşi aminti de Alex. El o iubea sincer. O urmase prin toată Europa, iar Bertrand îl comparase, ironic, cu un câine credincios. De ce-i venea să râdă ? Îşi alungă din minte această glumă plină de răutate. Nu, Alex nu era un câine. Ea păstra amintirea tandreţii şi a seninătăţii lui. Câteodată îl surprinsese privind-o adorator, făcând-o să simtă cât era de preţioasă pentru el...

Va reuşi el s-o facă să nu se mai gândească la Bertrand ?

Cu vădită neplăcere, ea recunoscu în sinea sa că Alex nu era deloc seducător. Ah, ce păcat ! Dacă ar fi putut fi tânăr şi diabolic de încântător, ca Bertrand ! Dacă ar fi putut să nu se simtă în preajma lui ca sub tutela unui unchi bătrân, indulgent şi protector...

Se agită cu nervozitate. Ce-avea să facă acum ? Va putea vreodată să şteargă amintirea acestei nopţi, a braţelor puternice care-o înlănţuiseră cu tandreţe, a mângâierilor îndrăzneţe şi îmbătătoare ? Cum putea uita vocea răguşită şi totuşi dulce care-i murmura la ureche cuvinte

nebune... şi gustul sărutărilor lui sălbatice şi înflăcărate ?

— Bună dimineaţa, doamnă !

Vocea feminină, clară şi prietenoasă, o smulse din visare. Maryane tresări. Era Angèle. Ignorând privirea ostilă pe care i-o aruncă Maryane, ea puse pe noptieră o tavă cu micul dejun.

— Aţi dormit bine, doamnă ? întrebă ea zâmbind. Maryane se simţi stânjenită, ştiind că este goală, în mijlocul unui pat în dezordine. Îşi dădu părul pe spate, încercând să-şi facă lenjeria să dispară, dar gestul ei şi hainele împrăştiate nu i scăpară Angèlei. Fără să-şi ascundă curiozitatea, aceasta privea spectacolul oferit privirii sale.

— Am adus ciocolată, chifle calde şi dulceaţă, zise ea. Dacă aţi vrea să vă ridicaţi, doamnă, v-aş pune tava pe genunchi !

— Nu, mulţumesc, Angèle ! Lasă tava, am să mă descurc singură.

Maryane nu reuşi să-şi ascundă nerăbdarea, dar Angèle se făcu a nu băga de seamă.

— Ce dimineaţă minunată ! spuse ea cu veselie.

Îmbrăcată cu o bluză imprimată şi o fustă asortată de bumbac, Angèle arăta ca o ţărăncuţă cu forme generoase, plesnind de sănătate şi mulţumită de viaţă. Maryane nu se putu împiedica să-i admire claia de păr blond cu reflexe aurii şi obrajii roşii.

— Cu ce vă pot ajuta, doamnă ?

— Adu-mi, te rog, poşeta, dacă nu te superi ! Trebuie să fie în salon. Şi cârjele ! Voi

avea nevoie de ele ca să cobor scara, trebuie să dau un telefon !

— Cu plăcere, doamnă, zise Angèle amabilă, apoi ieşi din cameră.

Maryane se ridică imediat şi ţopăi până la comodă. Examină în grabă conţinutul sertarelor şi descoperi cămăşile lui Bertrand, proaspăt spălate şi călcate... prin grija Angèlei, se gândi ea, cu necaz. Luă una din cămăşi, o desfăcu repede şi o trase pe cap. De minune ! Reuşise să se adăpostească de privirile indiscrete şi se întoarse în mijlocul patului. Îşi puse pe genunchi tava pe care era micul dejun.

Auzi scârţâitul treptelor scării, apoi pasul apăsat al Angèlei.

— Poftiţi, spuse ea răsuflând greu.

Puse poşeta pe pat şi rezemă cârjele de spătarul unui scaun.

— Mulţumesc, poţi să pleci...

— Aştept să terminaţi micul dejun, doamnă, apoi am să iau tava, spuse ea foarte liniştită.

Privirea ei iscoditoare se mută de pe cămaşa îmbrăcată de Maryane pe sertarul uitat deschis de aceasta, apoi începu să facă puţină ordine prin cameră.

— Rochia dumneavoastră, doamnă, e păcat că aţi lăsat-o pe jos. Acum este şifonată... şi pătată îngrozitor !

— Ştiu, Angèle, am vărsat aseară paharul cu vin, spuse Maryane, simţindu-se ca un copil prins asupra faptei. Vrei s-o pui pe scaun, te rog ?

— Nu vreţi s-o spăl ? Va dura doar câteva minute şi se va usca foarte repede, e cald afară !

— Nu, mulţumesc, Angèle ! Vezi bine că nu

am haine de schimb ! Acum poţi să iei tava, am terminat.

— Sigur, doamnă, zise ea grăbită. Vreţi cârjele ? Cred că domnul le-a ajustat pe măsura dumneavoastră, înainte de-a pleca.

Angèle puse cârjele lângă pat, fără să manifeste intenţia de a pleca

— Vreţi să vă pregătesc baia ? Domnul Chauvigny a ţinut neapărat să amenajeze o baie când s-au început lucrările la această cameră, toamna trecută. S-a străduit mult s-o decoreze. Vă place ?

— Da, e foarte frumoasă, spuse Maryane disperată. Mă ocup singură de baie, Angèle, eşti foarte amabilă că ai aşteptat, dar sunt sigură că ai multă treabă...

Să fi fost surdă ? Zâmbind încântată, Angèle se plantase în mijlocul camerei, cu mâinile în şolduri şi fără nici o intenţie de a pleca. Ajunsă la limita răbdării, Maryane simţi că explodează.

— Şi... ce-ţi face băieţelul ? Nu duci grijă că va face prostii, când eşti prea mult timp plecată ? întrebă Maryane în speranţa că-i va da acestei femei un motiv de a dispărea din cameră.

— O, ba da, doamnă, dar în dimineaţa asta nu e aici. Nu-l pot lua cu mine când vin la castel ! E prea năzdrăvan. Nici nu vă imaginaţi câte lucruri e capabil să inventeze, în clipa în care mă întorc cu spatele !

— Câţi ani are ?

— Cinci !

— Şi-acum unde este ?

— La cumnata mea, soţia lui Pierre. Se joacă împreună cu verii lui, în zilele când eu sunt aici, spuse Angèle oftând. Copilul acesta are mare

nevoie de un tată ! Ar cam fi timpul să mă mărit, doamnă, iar micuțul să simtă autoritatea unui bărbat !

— Ești... logodită ? întrebă Maryane, devenind brusc bănuitoare.

Angèle scuturâ din cap în semn de negație și o privi pe Maryane cu tristețe și reproș.

— Aveam pe cineva în vedere, doamnă, dar din nefericire s-a dovedit că era deja însurat ! Cum puteam să-mi dau seama, când el nu trăia împreună cu soția ?

— Înțeleg, spuse repede Maryane, înroșindu-se.

Nu era greu de înțeles că Angèle făcea aluzie directă la Bertrand.

— Mare păcat, într-adevăr, spuse ea, venindu-i o idee. Angèle... Eu trebuie să ajung astăzi la Paris. Soțul meu n-are timp să mă conducă la gara din Dijon, pentru că are mult de lucru în vie.

— Firește, în această perioadă a anului e mult de lucru, zise Angèle pe tonul sever al unui profesor care se adresează unui elev neștiutor. Este cel mai important anotimp pentru recoltă și patronul supraveghează lucrările îndeaproape. Când se vor coace strugurii, la sfârșitul lui septembrie, vom merge cu toții la cules, cu coșurile mari ! Ah, doamnă, ce sărbătoare ! Munca este grea când soarele arde, dar ne și distrăm ! Ar trebui să veniți într-o zi la cules !

— Da, Angèle, mi-ar plăcea să vin... într-o zi ! Dar până atunci, îmi fac griji din pricina gleznei. Trebuie să ajung la Paris ca să mă vadă un specialist. Pentru mine este foarte important,

mă înțelegi ? Dacă nu mă îngrijesc bine, risc să nu mă mai pot urca niciodată pe scenă.

— Într-un fel, semănați cu patronul, doamnă. Pentru el, munca este înainte de toate. Dar de ce v-ați căsătorit dacă preferați dansul ? E greu să ai o viață de familie în aceste condiții.

Reproșul din glasul acesteia o enervă pe Maryane, dar în fața figurii ei naive și a privirii limpezi, Maryane se calmă. Ar fi putut să-i explice Angèlei că lumea s-a schimbat și că femeile reușeau să împace viața de familie cu vocația profesională, dar ar fi fost o stângăcie din partea ei, acum, când își propusese să-i solicite ajutorul.

Alegând calea diplomației, Maryane i se adresă blând.

— Îl admiri mult pe soțul meu, nu-i așa ?

— O, da, doamnă, e un om foarte ambițios ! Cum să nu-l admiri ? E atât de autoritar și... frumos... ca un tigru !

Chipul Angèlei era plin de adorație. Ce nerușinare ! se gândi Maryane, uluită de tandrețea afișată fără sfială.

Trebuia totuși să recunoască faptul că Angèle nu greșise ! Putea fi Bertrand zugrăvit mai fidel ? Frumos ca un tigru ! Într-adevăr, el era ! Dominator, suplu și musculos ca o fiară, cu privirea întunecată a unei feline, avea indiferența de nepătruns al acestui rege al junglei.

Ca o pradă ușoară, biata Angèle n-a putut scăpa de fascinația, de irezistibila lui forță de dominare. Era de mirare ? Totuși, Maryane simți mușcătura geloziei. De când devenise stăpânul

de la Montenay, această femeie trăia în apropierea lui, îl vedea în fiecare zi şi-l servea ca o soţie iubitoare. Cu ce drept îşi permitea să râvnească făţiş la soţul alteia ? Dacă n-ar fi avut nevoie de ea, Maryane şi-ar fi scos ghearele cu mare plăcere şi s-ar fi lăsat în voia dorinţei de răzbunare, dar îşi ascunse intenţiile şi sentimentele, vorbindu-i cu o amabilitate dulceagă.

— Dacă-ţi iubeşti stăpânul în asemenea măsură, sunt sigură că i-ai face un serviciu !

— Bineînţeles, aş face orice pentru el, doamnă ! răspunse Angèle cu înflăcărare.

Ea tăcu o clipă, realizând în sfârşit cât putea părea de deplasată în ochii Maryanei, cu veneraţia ei excesivă faţă de Bertrand.

— Dacă aţi şti cât de bun a fost cu mine când a venit aici, continuă ea cu glas mai potolit, n-aţi fi surprinsă că am atâta admiraţie pentru el. Eu năşteam copilul când domnul Arcenaut murea. A fost o mare nenorocire, vă rog să mă credeţi. Eram disperată şi nu ştiam încotro să apuc. Mă temeam că-mi voi pierde serviciul... Dar domnul Chauvigny m-a ţinut în continuare !

Maryane încercă să-şi uite resentimentele faţă de această femeie.

— Ştiu, Angèle, soţul meu mi-a povestit deja ce ţi s-a întâmplat... Ai trecut prin clipe grele.

— Da, foarte grele !

Angèle îşi şterse o lacrimă cu colţul şorţului.

— Totuşi, nu mi-aţi spus cu ce-l pot ajuta pe patron, doamnă ! spuse ea suflându-şi nasul.

— L-ai putea ruga pe fratele tău să mă ducă până la Saint-Martin-des-Bois, la sfârşitul dimi-

neţii ? Aş putea pleca de-acolo la Dijon cu un autobuz.

— La această oră, maşina a plecat deja, doamnă ! Cred că aţi putea prinde alta la Tournus, spuse ea repede, dar domnul nu spunea aseară că trebuie să mai staţi câteva zile ?

— A, nu-ţi face griji, Angèle, soţul meu este foarte drăguţ ca întotdeauna, dar nu-şi dă seama de starea în care se află glezna mea. Şi trebuie neapărat să merg la un specialist. E o problemă urgentă ! L-ai putea ruga pe Pierre să mă ducă până la Tournus ?

Angèle o privi sincer uluită.

— Din păcate, nu e posibil ! Pierre e bolnav şi n-a venit la lucru azi-dimineaţă. Are o criză reumatică şi soţia lui a chemat doctorul.

Dezamăgirea Maryanei nu avu margini. Trebuia să renunţe la ideea de a părăsi castelul sau să-i ceară ajutorul lui Bertrand ? Ce deziluzie !

— Văd că sunteţi în încurcătură, biata mea doamnă ! Eu am împrumutat camioneta de la Pierre ca să vin aici de dimineaţă şi...

— Ştii să conduci ?! exclamă Maryane, cu inima plină de speranţă.

— Bineînţeles, afirmă Angèle foarte sigură. M-a învăţat Pierre şi pot să vă asigur că sunt la fel de bună ca oricare alta ! Doriţi să vă duc eu până la Tournus, doamnă ? Nu vă fie teamă ! Merg adesea la volanul camionului.

Maryane o privi cu indulgenţă. Angèle devenise dintr-o dată foarte grăbită s-o vadă plecând ! O dată scăpată de prezenţa ei supărătoare, Angèle ar fi putut începe din nou să-i tragă clopotele lui Bertrand.

— Vreau să-i fac pe plac patronului, doamnă, şi să nu-l deranjez de la treabă în mijlocul dimineţii, spuse aceasta cu voce umilă.

— Mulţumesc, n-am să uit niciodată ce-ai făcut pentru mine, Angèle, iar soţul meu îţi va fi cu siguranţă recunoscător pentru acest serviciu!

— În cazul acesta, mă duc să trag camioneta în faţa intrării de la bucătărie, apoi mă voi întoarce să vă ajut la coborâtul treptelor, zise Angèle, luând în sfârşit tava pentru micul dejun.

După nici o jumătate de oră, Maryane se urca în cabina camionului. Rochia ei fusese spălaltă şi călcată de Angèle. Vehiculul începu să salte pe pietrele drumului mărginit de plopi, apoi porni vesel pe drumul de ţară ce şerpuia printre văile plantate cu viţă de vie, ducând spre Tournus. Pe marginile drumului păşteau liniştite turmele de oi. Camioneta mergea cu viteză, lăsând în urmă viile cu rândurile lor drepte. Colinele erau acum acoperite cu păduri. Ajunseseră în satul Montenay, iar camionul îşi încetini viteza în timpul traversării localităţii ale cărei căsuţe, în culori vesele, erau acoperite cu ţiglă portocalie. Găinile speriate fugeau cu aripile desfăcute. Prin geamul lăsat, Angèle saluta femeile care discutau pe marginea drumului, sau priveau din pragul porţilor. Acestea îi răspundeau cu gesturi amicale şi vorbe neînţelese de Maryane.

Angèle conducea cu destulă siguranţă, dar părea mereu atrasă de mijlocul drumului. Crispată de frică, Maryane închise ochii de mai multe ori, speriată de posibilitatea apariţiei din curbă a unor maşini ce le-ar fi lovit inevitabil. Din fericire, camionul mergea pe un drum de ţară

puţin circulat, ajungând la destinaţie mai repede decât ar fi crezut. Pe străzile oraşului era înghesuială, din cauza târgului ce se ţinea în ziua aceea, dar Angèle reuşi cu măiestrie să conducă pe străzile strâmte ce duceau la gară.

În timp ce Maryane ţopăia rezemată în cârje, Angèle îi ducea poşeta. O ajută pe Maryane să se urce în autobuz şi să se aşeze lângă fereastră.

— Când vă întoarceţi la Montenay, doamnă ? întrebă Angèle cu amabilitate.

— Ai fi foarte mulţumită să nu mă mai întorc niciodată, nu-i aşa ? glumi Maryane.

Angèle o privi cu ochii măriţi.

— Nu... înţeleg, doamnă ! răspunse ea indignată.

— Haide, Angèle, nu soţul meu este bărbatul pe care-l voiai de soţ şi tată pentru copilul tău ?

— O, Doamne ! exclamă aceasta. A fost doar un vis !

Angèle se întunecă şi deveni circumspectă.

— N-aş vrea să fiu eu motivul vreunui divorţ, doamnă. Sunt o femeie cinstită şi ţin mult la reputaţia mea. La întoarcerea sa de la Londra, patronul mi-a spus că s-a hotărât foarte serios să nu ceară divorţul de dumneavoastră. Atunci, au început limbile otrăvite ale satului să latre pe seama mea. A trebuit să plec de la castel şi să mă mut la Pierre !

Ea-i scutură energic mâna Maryanei.

— Viaţa e destul de crudă, nu-i aşa ? zise ea cu tristeţe.

— Ce vrei să spui, Angèle ?

— Lumea e prost croită, doamnă ! Mă întreb de ce oamenii căsătoriţi se ceartă şi se urăsc, nu

reușesc să trăiască împreună, în schimb, nu vor să-i vadă căsătoriți pe cei care se iubesc !

Privirea ei, până atunci resemnată, deveni brusc răzbunătoare.

— Bărbatul pe care-l iubeam s-a căsătorit cu dumneavoastră. Este umilitor și nu e bine. L-ați luat, l-ați făcut să sufere... și într-o bună zi, nu-l mai vreți ! Dar, dacă va interveni un divorț, eu am să-l iau, am să-l consolez și am să-l fac fericit ! Sunteți balerină, aveți talent și sunteți frumoasă. Ar fi trebuit să vă gândiți că un castelan de pe meleagurile acestea, înrădăcinat adânc în pământurile străbunilor săi, n-ar putea renunța definitiv la locurile natale. Călătorii, vizite dese la Paris și relații mondene, da, sigur ; dar să-și schimbe total obiceiurile și felul de viață, nu ! Eu îl iubesc ! Și aș fi încântată dacă nu vă veți mai întoarce niciodată !

Ea se îndepărtă și glumi în trecere cu șoferul. Acesta izbucni într-o cascadă de hohote și porni motorul. Angèle sări sprintenă pe trotuar, rămânând repede în urmă.

Pe drumul de întoarcere, totul se petrecu bine. Mașina ajunse la timp, ceea ce-i permise Maryanei să prindă la Dijon trenul de Paris. Legănată de mișcarea ritmică a vagonului, Maryane analiză în liniște situația. În mod ciudat, replicile acre date de Angèle treziră în ea regrete puternice. Amintirea lui Bertrand o obseda. Chipul lui, prezența lui, deveniseră aproape palpabile, iar ea se întreba ce-avea să-i spună lui Alex când îl va revedea. Cum îl putea face să înțeleagă refuzul lui Bertrand de a divorța ?

Presimţind decepţia lui Alex, începu să se simtă vinovată. Spera, deşi nu voia să recunoască în sinea ei, că Alex va renunţa la ideea de căsătorie. Realizase, în puţinul timp petrecut la Montenay, că pentru nimic în lume nu va deveni soţia lui Alex.

Ajunsă la Paris, ea luă un taxi şi se duse la spitalul unde fusese îngrijită Anne Maréchal.

După ce făcu o radiografie, se programă pentru a doua zi la specialistul în traumatologie. Acesta avea grijă în mod special de balerinii accidentaţi.

Maryane se întoarse apoi acasă. Cecile, fata cu care împărţea apartamentul, era acasă şi nu-şi ascunse mirarea când o văzu apărând.

— Maryane ! Ce surpriză ! Te credeam în Bourgogne. Prietenul tău mi-a zis...

— Alex ? întrebă Maryane, uluită.

Obosită, ea se lăsă într-un fotoliu.

— L-ai văzut pe Alex ? Ce voia ?

— A venit azi-dimineaţă foarte devreme, ca să ia câteva lucruri pentru tine, rochii de vară, articolele de toaletă, şi a pus totul într-o valiză. Mi-a spus că pleacă după tine la Montenay, dacă ţin bine minte.

— Nu înţeleg de ce atâta grabă ? Îmi spusese că are program toată săptămâna, şi nu poate părăsi Parisul până mâine !

— Aşa e, dar şi-a anulat toate întâlnirile. Părea foarte grăbit şi era într-o stare de nervi de nedescris. Spunea mereu că nu poate pierde nici o clipă. Ţinea neapărat să ajungă după-amiază la Montenay şi să plece cu tine pe Coasta de Azur. Mi-a povestit că ai avut un accident şi

nu poţi veni să-ţi faci bagajele. Totuşi, iată-te ! Îţi imaginezi furia care-l va cuprinde ajungând acolo şi aflând că tu ai plecat la Paris.

— Ai dreptate, mă tem că va fi cuprins de furie.

Maryane izbucni şi ea în râs. Nu râdea însă de Alex ci de ea însăşi. Îşi dăduse atâta osteneală să evite întâlnirea dintre Alex şi Bertrand, dar planul ei construit în amănunţime şi cu mare şiretenie, se dovedise a fi un dezastru.

CAPITOLUL 5

Maryane mâncă ceva uşor şi se culcă devreme. Întârziase mult în baie, ca să şteargă urmele oboselii drumului şi să-şi odihnească glezna.

La Paris era o căldură sufocantă, iar în micul lor apartament nu intra aer proaspăt prin ferestrele larg deschise.

Târziu în noapte, aerul era încă încins, iar zgomotele circulaţiei îi ajungeau la urechi. Încălzită şi în tensiunea evenimentelor din ultimele două zile, Maryane încercă în zadar să adoarmă. Gândul îi zbură la primirea cel puţin rece pe care Bertrand, cu siguranţă, i-o rezervase lui Alex. Îşi imagină cu uşurinţă furtuna la care trebuia să fi fost martore zidurile castelului. Bertrand nu era o fire prea îngăduitoare. Temperamentul lui nu-i permitea să menajeze rivalul care se aventurase sub acoperişul său. Ea-i cunoştea bine mândria şi aroganţa, ca să ştie că acesta n-avea să se încline în faţa lui Alex.

Ar fi vrut să ştie mai multe şi începu să aştepte un telefon de la acesta din urmă. El trebuie să fi fost pe drumul de întoarcere la Paris.

Nu era greu de ghicit cât era deja de tulburat. Maryane continuă să se răsucească în pat, luptând să alunge gândurile care nu-i dădeau pace. Închizând ochii, reuşi să adoarmă, visând că era încă la Montenay.

În camera mare cu pereţi sidefii, lumina lunii îşi trimitea razele peste patul îmbrăcat în liliachiu. Aerul era delicat parfumat de mirosurile verii. O briză răcoroasă umfla perdelele fine din dantelă, aducând un val proaspăt de parfum de trandafiri. Stelele cerului catifelat al nopţii scânteiau tainic din înaltul boltei. În lumina difuză a lunii, două braţe puternice o înlănţuiau pe Maryane. O voce tulburătoare îi şoptea la ureche vorbe îmbătătoare, în timp ce o gură fierbinte îi acoperea cu sărutări buzele, umerii, gâtul...

Zgomotul unei sonerii o smulse brusc din somn. Încântarea visului dispăru. Ea deschise mirată ochii, privind obiectele familiare ale camerei, scăldate în lumina orbitoare a soarelui. Temperatura din apartament scăzuse foarte puţin în timpul nopţii.

Uşa se deschise încet şi intră Cécile. Chipul ei mic şi vesel era înconjurat de o claie de păr negru. Trupul ei ce atingea perfecţiunea se ghicea prin transparenţa cămăşii de noapte.

— Maryane, eşti căutată la telefon !

— Alex ? întrebă ea cu îngrijorare în glas.

— Nu. Este René, răspunse liniştită Cécile.

O ajută să se ridice şi-i dădu cârjele.

Glezna îi era tot umflată, dar Maryane reuşi să pună piciorul în pământ, fără să mai simtă acea durere înfiorătoare.

— I-am explicat lui René că ai o entorsă serioasă. S-a înfuriat, bineînțeles. Pregătește-te să-i auzi urletele.

René Godin, directorul trupei de balet, o certă pe Maryane pentru neatenție. Cum putuse pleca la un drum lung, încălțată cu sandale cu toc înalt ?

— Ai fost la doctorul Méssange, cel puțin ? întrebă el mai calm.

— Am programare pentru mâine la ora unsprezece.

— Bine, voi veni să te văd la spital. Trebuie neapărat să-ți vorbesc !

— Despre ce ?

— Ești prea curioasă. Fii doar pregătită să-ți petreci ziua cu mine. Suntem invitați la prânz de un prieten !

Maryane protestă slab.

— Dar nu se poate, René ! Aștept...

René Godin era un bărbat ale cărui ordine nu se discutau.

— Anulează tot ! spuse el pe un ton care nu admitea replică. Nu mai discuta, e posibil ca succesul să-ți bată la ușă !

— Bine, răspunse Maryane, ascultătoare.

El închise telefonul.

Cum promisese, René o aștepta la spital, nu departe de cabinetul doctorului Méssange. Având un aer preocupat, el se plimba cu pași mari de-a lungul culoarului ce ducea la sala de radiologie și se grăbi în întâmpinarea ei când o zări venind în cârje.

— Care e verdictul ? întrebă el îngrijorat. Trebuie să renunţ din nou la una din cele mai bune balerine ?

— Nu, răspunse ea zâmbind, nu e nimic rupt, numai o entorsă banală.. E foarte dureroasă, dar în câteva zile va fi doar o amintire neplăcută. Doctorul a spus că-mi voi putea relua exerciţiile la bară imediat ce va dispărea hematomul. Până atunci, el recomandă să fiu foarte atentă şi să mă odihnesc foarte mult.

— Cu atât mai bine ! zise René oftând uşurat. Acum, ascultă-mă cu atenţie : am planuri mari cu tine, mititico, spuse el misterios. Mergem la Barbizon, să luăm masa cu Antoine Charron. Ştii cine este ?

— Bineînţeles, face scurt-metraje pentru televiziune, nu-i aşa ?

— Exact ! Dar ai să afli mai multe când ne vom urca în maşină.

René conducea maşina cum îşi conducea trupa : cu dinamism şi autoritate. Se strecura printre maşinile blocate în traficul străzilor ce duceau la Place de l'Etoile, rămânând surd la claxoanele şi protestele celorlalţi şoferi. O porni pe Champs-Elysées, vorbind repede şi gesticulând cu ambele mâini ridicate de pe volan.

— Antoine vrea să realizeze un film despre viaţa de zi cu zi şi despre antrenamentele balerinelor. A citit numeroase articole despre fosta ta profesoară, Olga Valenska, şi celebra ei şcoală de dans. Ştii că ea a avut idei foarte avansate pentru timpul său ? Concepţia ei despre artă, metodele sale pedagogice, au influenţat foarte puternic dansul modern. Antoine a scris deja

aproape tot scenariul. Este povestea unei fete de şaptesprezece ani, care visează să devină o stea a baletului. În fiecare zi, se duce la cursurile de balet ale unei foste balerine autoritare. Filmul trebuie să evoce micile evenimente, fericite sau nefericite, care vor surveni în cele câteva zile din viaţa eroinei : ea speră să obţină un rol într-o comedie muzicală, după ce este convocată de un director de teatru. Din păcate, o altă balerină se dovedeşte a fi mai bună decât ea, fiind aleasă pentru rol... Visul ei se năruie ! Trebuie să se întoarcă la exerciţiile zilnice, să suporte observaţiile profesoarei, răutăţile şi gelozia unora dintre colege. E clar ? Speranţele minunate şi decepţiile amare, suferinţa şi descurajarea, micile succese, marile triumfuri, n-ai uitat nimic din toate acestea ?

— Nu, René, sunt bucuriile meseriei şi nu regret nimic, spuse ea cu înflăcărare.

— Cred că Antoine va reuşi să scoată un film foarte frumos, plecând de la un astfel de subiect. Este bun în meserie şi scoate nişte efecte vizuale de excepţie. Scenele de dans vor fi foarte potrivite pentru aceste efecte. Toată trupa va lucra cu el şi vreau să-l conving să-ţi dea ţie rolul principal ! Te interesează ?

— E pasionant ! exclamă ea, entuziastă.

— Eşti încă foarte tânără şi nu vei părea mai mare de şaptesprezece ani, îi spuse el privind-o admirativ.

Maryane roşi puţin.

— Mulţumesc, spuse ea încântată. Partea coregrafică a filmului va fi supravegheată de tine ?

— Firește ! Dacă nu era astfel, n-aș fi fost în măsură să-ți dezvălui toate acestea ! Antoine m-a încredințat punerea în scenă a celor mai frumoase secvențe din Lacul lebedelor și Giselle. Trebuie să-ți mărturisesc decepția mea că trebuie să te prezinți la această întrevedere mergând în cârje, spuse el cu nemulțumire în glas. E dificil să-l cucerești când țopăi între bețe ! Din fericire, Antoine mi-a dat mână liberă în alegerea primei-balerine. Cred mai degrabă că vrea să-ți expună aspectul psihologic al personajului său.

— Când trebuie să înceapă filmarea ?

— Dacă Antoine hotărăște că tu ești interpreta ideală, filmările vor începe săptămâna viitoare. Sper să fie înțelegător și să aștepte până ți se va vindeca definitiv glezna, înainte de începerea filmării secvențelor de dans. În mod normal, filmarea va trebui terminată în cursul lunii august.

— Dar... eu plănuisem să plec din Paris peste opt zile, zise Maryane dezamăgită. Sunt invitată să-mi petrec vacanța la Cap d'Antibes.

— Nici să nu te gândești ! exclamă el. Acum, nu se poate pune problema unei vacanțe, ar fi o nebunie.

— De ce ?

— Filmul e mult mai important pentru cariera ta decât o intrigă amoroasă cu Alex Corwell, înțelegi ? Ce-ți poate oferi omul acesta ca să accepți să-i devii amantă ? Viață ușoară, destui bani ca să-ți finanțezi propria trupă de balet și pe deasupra, promisiunea de-a face din tine o stea ?

— Dorește să ne căsătorim.

— Dumnezeule ! E culmea ! explodă el.

Ridică ambele mâini de pe volan, pentru a-şi exprima indignarea. Maşina viră periculos.

— Haide, Maryane, fii realistă, doar îl cunoşti pe Alex, temperamentul lui este excesiv de dominator ! Crezi că te va lăsa să acţionezi după bunul tău plac, atunci când veţi fi căsătoriţi ? Ce va deveni viaţa ta ? Îţi va organiza viaţa după cum îşi organizează şi afacerile. Vei ajunge o marionetă, la capătul sforilor trase de el. De altfel, îmi cunoşti părerea despre căsătorie ! Această instituţie străveche şi demodată este doar o formă deghizată de sclavie.

— Dă-mi voie să nu fiu de acord cu tine ! Nu există decât căsătorii nefericite !

— De unde ştii ? Din câte-mi aduc aminte, eşti total lipsită de experienţă !

Maryane se mulţumi să privească drumul. Până la orizont, nu se vedeau decât imobile gigantice şi coşuri de uzine, alcătuind un peisaj deprimant.

René nu ştia că ea era căsătorită cu Bertrand. La angajare, păstrase tăcerea asupra neobişnuitei sale căsătorii.

— Te-ai gândit bine ?! strigă el, de parcă Maryane ar fi fost surdă. Preferi să vii cu mine la Barbizon, sau să-l urmezi supusă pe Alex la Cap d'Antibes ? Suntem la periferia oraşului. Mai este timp să ne întoarcem, să ştii ! spuse el sarcastic.

René frână brusc şi trase maşina la marginea drumului. Manevra lui fusese atât de neaşteptată, încât stârni mânia multor automobilişti.

— Trebuie să iei o hotărâre, acum, Maryane! zise el exasperat. Da sau nu. Te interesează această filmare? Nu-ţi face griji pentru mine, voi găsi oricând o fată cu care să te înlocuiesc, dacă preferi să renunţi! Balerinele de talent nu lipsesc de pe piaţa din Paris!

Maryane se simţi jignită şi se întoarse, privindu-l furioasă. Nici privirea lui René nu era mai calmă şi el bătea cu degetele în volan. Ce încercase el să-i spună? Că nu era o balerină de excepţie? Sau era doar nerăbdător să-i afle răspunsul? Alegerea ei nu era deloc uşoară! Ar fi fost bine să aibă cu cine să se sfătuiască, înainte de-a face pasul acesta care nu era deloc lipsit de importanţă. Dar... n-avea cui cere sfatul! Încercă să se gândească repede cum ar fi reacţionat Bertrand, dacă ar fi aflat că i s-a făcut oferta de a debuta în cinema. N-ar fi împins-o el să încerce şansa de a se acoperi de glorie?

Maryane oftă.

— Mi-ar fi făcut plăcere să plec în vacanţă, dar... tu ai dreptate, ar fi o nebunie să refuz acest rol!

Debordând de bucurie, René o privi fericit.

— Bravo! Acum te recunosc, mititico!

O luă în braţe şi o sărută pe amândoi obrajii.

— Şi-acum, la drum, spre Barbizon!

El porni motorul şi maşina ţâşni ca un bolid, în traficul şoselei.

— Ce căldură, spuse René, simt că mă topesc! Parcă am fi în Sahara! Câteva ore petrecute în pădure ne vor face foarte bine.

Peste tot, în împrejurimile capitalei, se vedea amprenta industriei: uzine, hangare, depozite de materiale şi munţi de fiare vechi.

Părăsind drumul național, începură să apară ferme izolate, câteva case mici înconjurate de grădini de legume, păşuni, schimbând total peisajul. Maşina intră pe un drum mărginit de plopi argintii, ale căror frunze opreau razele fierbinți ale soarelui. Trecură prin câteva sate cu căsuțe din piatră şi acoperişuri de țiglă, pe lângă biserici modeste înconjurate de florile multicolore ale cimitirelor, zărind în depărtare pădurea de stejari.

În sfârşit, se apropiau de Barbizon, loc plin de hoteluri şi restaurante, oricând gata să primească turişti.

În trecere, René îi arătă încântat casa lui Théodore Rousseau, ceà a lui Millet, vechiul han al lui Père Ganne, toate transformate în muzee.

Antoine Charron şi soția sa, Florence, locuiau într-o casă mai departe de centru şi animația turiştilor. Căldura teribilă a zilei nu-i împiedică să savureze friptura de cocoş în sos de vin, preparată cu mare artă de Florence. Un şerbet de căpşuni care se topea în gură încununa festinul. Antoine, mare cunoscător de vinuri, desfundase o sticlă de Chambertin în onoarea lor.

Maryane, cucerită de atmosfera amicală, începu repede să povestească despre tinerețea petrecută cu Olga şi despre anii cât studiase dansul în şcoala acestei balerine de mare talent.

Antoine era un bărbat liniştit, cu o conversație plăcută, calmul său temperând destul de repede entuziasmul lui René. Din când în când, el mai punea câte o întrebare cu vocea-i gravă, apoi rămase cu ochii ațintiți pe Maryane, ascultând cu atenție povestea acesteia. Chiar înainte de a se

termina masa, el știa deja totul despre ea, atât fusese de vorbăreață ! Trecuse oare cu succes această probă ? se întrebă ea cu oarecare îngrijorare. Când în sfârșit Antoine îi propuse rolul, ea sări în sus de bucurie. Restul după-amiezii discutară despre programul de repetiții și filmarea primelor scene. Era prevăzut ca o serie de scene să fie filmate la Paris, într-un studio de televiziune. Aveau să se filmeze scene și în decoruri naturale, pe străzile capitalei, iar altele în Savoia, în Alpi.

La lăsarea serii, își luară cu părere de rău rămas-bun de la gazdele lor. Atmosfera era plăcută și aerul impregnat de mirosul pădurii.

Ajunși în Paris, căldura înăbușitoare îi întâmpină împreună cu praful și zgomotul, sub un cer acoperit și amenințând cu furtună.

René o conduse pe Maryane. De a doua zi, ea trebuia să facă niște încercări, în colaborare cu un inginer de sunet. René îi promise că va veni s-o ia dimineața, apoi se despărțiră.

Maryane ajunse în micul apartament obosită și încălzită și găsi un bilet de la Cécile. Alex sunase și-i cerea să-i telefoneze de urgență la hotel.

Maryane își pregăti baia se întinse în apa caldă, lăsându-și gândurile să vagabondeze. Odihnită și împrospătată după baie, își bandajă glezna, apoi îmbrăcă un halat subțire de bumbac. Își refăcu machiajul discret și-și puse în urechi cerceii de aur rămași de la mama ei. Aruncă o privire în oglindă, inspiră adânc și-l sună pe Alex.

De cât timp stătea lângă telefon, în așteptarea apelului ei ? El răspunse aproape imediat, iar Maryane tresări auzindu-i tonul iritat.

— Sosesc imediat. Trebuie să vorbim foarte serios, spuse el aproape tăios.

Maryane închise telefonul şi se strâmbă. Alex părea destul de prost dispus, ceea ce nu anunţa nimic bun... dar era de înţeles. Călătoria lui în Bourgogne nu fusese pe cât de obositoare, pe atât de inutilă ?

Ea făcu puţină ordine, ţopăind prin camera ce se întuneca din ce în ce mai tare, din cauza apropierii furtunii. Norii negri acopereau cerul şi începură fulgerele. Maryane închise ferestrele.

Soneria se auzi scurt.

— Ştii, fără îndoială, că mă întorc de la Montenay ! zise Alex acru.

El intră furios în cameră şi puse pe masă valiza pe care i-o pregătise Cécile, cu o zi înainte.

— Ştiu, mi-a spus Cécile, imediat ce m-am întors ! răspunse Maryane intrând în urma lui în salonul întunecat.

El făcu o pauză şi o privi cum merge în cârje, iar Maryane ghici ostilitatea în privirea lui. Contrar obiceiurilor sale, nu manifestă dorinţa de-a o îmbrăţişa. Din înălţimea sa, o privea sever şi încruntat, ca un tată supărat, nu ca un îndrăgostit ! Pe chipul lui se citea oboseala, făcându-l să-şi arate vârsta. Maryane îi susţinu privirea piezişă cu cea mai mare seriozitate posibilă.

— Nu ţi-am promis că mă voi întoarce de la Montenay ? De ce n-ai avut încredere ? întrebă ea acuzator.

Ea se aşeză şi-i arătă cu mâna fotoliul din faţa ei, invitându-l să se aşeze. El rămase însă în picioare, cu pumnii strânşi în buzunare, incapabil

să-şi stăpânească furia.

— Mi-ai promis şi că te vei întoarce în aceeaşi seară. Şi că mă vei suna imediat ! N-ai făcut nimic din toate astea. Ce motiv ai avut să nu-ţi ţii promisiunile ?

Maryane simţi cum se enervează. Cu ce drept îşi permitea să-i facă reproşuri ? Dacă ar fi acceptat să se căsătorească, el ar fi considerat că ea trebuia să i se supună orbeşte ! René îi atrăsese atenţia asupra acestui aspect, iar ea ştia bine că n-ar fi putut, în nici un caz, să suporte autoritatea unui soţ gelos.

În fond, îşi dăduse seama că dădea dovadă de aceeaşi poftă de libertate şi independenţă ca şi Bertrand. Privirea bănuitoare a lui Alex o revoltă. Nu mai era la vârsta la care să se lase prinsă în greşeală, ca o adolescentă supusă autorităţii unui tată tiranic.

— Îţi mărturisesc că am uitat ! spuse ea în şoaptă.

Se înroşi, pierzându-şi puterea de a-i mai vorbi lui Alex sfidător şi îşi plecă privirea.

— Am fost foarte îngrijorată din cauza gleznei, continuă ea încet.

— Sigur ! Iar eu, la unsprezece noaptea, aşteptam înnebunit de grijă să-mi dai telefon, îi reproşă el. Dar, bineînţeles, tu nu te-ai gândit la această posibilitate ! Unde erai ? În braţele lui Bertrand Chauvigny ? A trebuit să sun de mai multe ori, până când el să se hotărască să-mi răspundă !

Maryane se îndreptă de spate şi-l privi rece.

— Nu cred că trebuie să răspund acestor insinuări, Alex.

— Iartă-mă, Maryane, dar Chauvigny mi-a spus că ai căzut şi te-ai lovit rău, că ai nevoie de odihnă. Îmi înţelegi îngrijorarea ? Când am aflat că va trebui să mai rămâi la Montenay, mi a venit un dor nebun să te revăd. De-aceea am plecat în grabă, ieri dimineaţă ! Voiam şi să aflu dacă aţi hotărât divorţul. L-am prevenit pe Chauvigny de vizita mea, de ce nu m-ai aşteptat ?

— Pentru că trebuie să mă vadă imediat un specialist. Picioarele balerinilor trebuie îngrijite cu mare atenţie ! Când Bertrand ţi-a spus că-mi voi prelungi şederea la Montenay, nu ştia că eu aveam intenţia să plec a doua zi... continuă ea mai calm.

— Ideea de a te şti prea mult timp lângă el nu-mi plăcea deloc. Eram obsedat de gândul că...

El tăcu, părând stânjenit.

— Că... Te rog, continuă !

— Că poate... O, Doamne... Nu ştiu cum să-ţi spun, Maryane ! mormăi el, nesigur.

Îşi trecu mâna prin păr şi se îndreptă spre balcon.

— Mă temeam că te va forţa să-ţi îndeplineşti datoria conjugală, ca să te facă să nu mai ceri divorţul, spuse el jalnic. Eram nebun de gelozie ! Mi-am anulat toate întâlnirile din ziua aceea şi am pornit să te smulg din ghearele acelui demon !

El continuă să vorbească printre dinţi, privind fix ploaia torenţială ce se abătuse asupra oraşului.

— Nu cred că erai nebun, Alex, spuse Maryane rece.

— Adevărat ?

El traversă salonul şi se apropie de ea, cu mâinile întinse.

— Şi totuşi, eşti prima femeie din lume care m-a făcut să-mi pierd raţiunea !

— Ce vrei să spui ?

— Nu face pe nevinovata ! Iată că e mai bine de un an, balerină adorabilă, de când sunt pe urmele tale !

— Dar ce vină am eu ? Nu ţi-am cerut să mă urmezi prin toată Europa !

— Nu mi-ai cerut nici să renunţ la tine... şi nici nu mi-ai refuzat invitaţiile la cină. Cum să nu fiu tentat să cred că mă plăceai ?

— Mi-ar fi fost destul de greu să nu-ţi accept invitaţiile, Alex, oftă ea, pentru că ţin la tine, dar... nu te iubesc.

Ea-şi aminti în linişte de încăpăţânarea cu care Alex o aştepta în fiecare zi, la ieşirea din teatru, în taxi sau la volanul maşinii sale. El insista ca ea să meargă cu el la restaurant, după spectacol. Niciodată nu se gândise că ea ar fi putut avea alt program, sau că ar fi vrut să se distreze în compania colegilor de aceeaşi vârstă.

— Câteodată eşti foarte autoritar ! reluă Maryane zâmbind. Eu am încercat să nu te jignesc prin refuzuri repetate. Nu eşti primul bărbat care mi-a făcut curte, Alex ; în meseria mea, asta se întâmplă în mod frecvent ! Credeam că vei renunţa să mă tot urmezi, când vei realiza că nu sunt dispusă să-ţi devin amantă. Nu mă aşteptam să mă ceri de soţie !

— Înţeleg... zise el cu ironie. Adică, totul este doar din vina mea ! Ţi-am forţat mâna şi te-am constrâns să-mi spui că eşti măritată ! Ce fru-

mos pretext ca să alergi să te arunci în braţele soţului tău adorat ! Când aţi discutat despre divorţ ? Înainte de a te arunca în patul lui... sau puţin mai târziu ? Sau poate, bucuria revederii te-a făcut să uiţi ?

Maryane păli, simţindu-se profund jignită. N-ar fi fost mai jignită, dacă ar fi pălmuit-o.

— Ce ţi-a spus Bertrand ?! ţipă ea. N-ar fi fost posibil să-ţi spună că... nu, ar fi fost oribil !

Ea începu să plângă, ascunzându-şi faţa în palme, realizând prea târziu că se trădase când reacţionase cu atâta pasiune la sarcasmele lui Alex.

— N-a fost prea vorbăreţ. Cum eu încercam să aflu unde eşti, el mi-a răspuns că nu mă priveşte ! Apoi, aflând că aveam intenţia să mă însor cu tine, s-a dezlănţuit şi s-a purtat...

Alex se opri, apoi continuă cu voce sugrumată de furie :

— A fost de-a dreptul grosolan !

— Ştiam că greşeşti, încăpăţânându-te să-l întâlneşti neapărat ! zise Maryane printre lacrimi. Ce ţi-a spus ? Acceptă divorţul ?

— Mi-a râs în nas ! Când am pronunţat acest cuvânt, mi-a spus că dacă nu plec, mă dă afară ! Apoi a ieşit din cameră. Părea foarte sigur de el... şi de tine ! De ce m-ai lăsat să cred că nu-l mai iubeşti, Maryane ? întrebă el calm.

— Dar dragoste n-a existat niciodată între noi ! ţipă ea. S-a căsătorit cu mine pentru a se supune dorinţei bunicii sale ! Nu m-a iubit niciodată, iar eu, eu... îl urăsc !

— Pentru că nu se târăşte la picioarele tale? întrebă el dezamăgit. Totuşi, între voi pare să fie

un sentiment foarte puternic, o legătură invizibilă, dar foarte strânsă, pe care eu nu mă simt în stare s-o rup. Chiar dacă vei obține divorțul și vei deveni soția mea, am convingerea că vei continua să-i aparții lui Bertrand !

El oftă, descurajat.

— Doamne, ce obosit sunt ! Drumul a fost lung și aceste două nopți de nesomn m-au epuizat ! Nu mai sunt la vârsta la care să suport excesele ! recunoscu el, zâmbind puțin. Fă-mi plăcerea să mă mai suni din când în când ; nu mă uita dintr-o dată, Maryane !

— Pleci ?

— Da, am să dispar din viața ta. Am fost destul de nebun să-mi imaginez că vei accepta să te căsătorești cu mine și să pleci cu mine pe Coasta de Azur, dar n-a fost decât un vis... Să-l dăm uitării ! Fiica mea va răsufla ușurată când va afla că am renunțat la acest proiect. Are aproape aceeași vârstă cu tine și ar fi dat dovadă de gelozie !

— Nu mi-ai spus niciodată că ai o fiică ! Ai fost căsătorit ! exclamă Maryane acuzator. Și îndrăznești să mă acuzi că ți-am trădat încrederea! Îmi reproșezi că mi-am ascuns trecutul !

— Am fost căsătorit de două ori, mărturisi el, dar am fost decepționat ! Când te-am întâlnit, mi-am imaginat nebunește că în sfârșit îmi zâmbea norocul, zise el amărât.

Avea figura crispată de emoție. În pofida încercărilor prin care trecuse, acest bărbat crezuse că putea fi fericit. Dar fericirea zburase pentru totdeauna.

— Cel puţin, am învăţat că inima unei fete frumoase şi tinere ca tine nu se poate cuceri ! Iar tu, vei şti de-acum înainte să refuzi propunerile bărbaţilor pe care maturitatea îi face prea întreprinzători !

El aruncă o privire pe fereastră.

— Furtuna pare să se fi terminat. Trebuie să mă grăbesc spre casă ! Adio, Maryane ! Ai grijă de gleznă !

— La revedere, Alex !

El ieşi, închizând fără zgomot uşa în urma sa.

Maryane oftă uşurată. De-acum, Alex n-avea s-o mai urmărească ! Această mică aventură fără viitor, cu un bărbat de vârsta tatălui ei, se terminase în sfârşit. Nu fusese deloc uşor ! Îi era recunoscătoare lui Bertrand care, prin purtarea sa o determinase să pună capăt insistenţelor lui Alex. Fără intervenţia lui, ar fi gustat ea în aceste clipe inexprimabila şi îmbătătoarea senzaţie de libertate ?

Auzi răsucindu-se cheia în broască şi uşa de la intrare trântindu-se. Vocea clară şi veselă a Cécilei răsună în toată casa, iar aceasta îşi făcu imediat apariţia.

— Bună ! Ai găsit biletul ?

— Da. Alex tocmai m-a părăsit. De data asta, definitiv !

— Adevărat ? Iată-te, în sfârşit, liberă ! Şi... cum te simţi acum ? întrebă ea, amuzată.

— Am inima uşoară, răspunse Maryane bucuroasă.

Amândouă izbucniră într-un râs nebun.

— În cazul acesta... nu-ţi vei mai petrece vacanţa la Cap d'Antibes ! glumi Cécile.

— Nu, evident. De altfel, ştii foarte bine că n-ar fi fost posibil pentru că voi debuta în filmul lui Antoine Charron ! De ce nu mi-ai spus că trupa a fost angajată ?

— Sunt superstiţioasă ! Am preferat să-ţi spună René. Ce fericită sunt, Maryane ! Gândeşte-te că putem deveni celebre !

Amândouă rămaseră tăcute, visând la cariera glorioasă care le aştepta.

— Eşti foarte palidă, ciripi Cécile. Mă întreb dacă n-ar trebui să te odihneşti puţin înainte de începerea filmărilor. De ce n-ai merge cu mine în Bretagne pentru câteva săptămâni ? Unchiul şi mătuşa mea s-au mutat acolo. Au un hotel mititel, într-un port pescăresc. Bineînţeles, nu se compară cu vilele de pe Coasta de Azur, dar ne putem plimba pe plajă, putem lenevi la soare şi respira aer curat !

— Programul tău e minunat ! Când plecăm ?

*
* *

Timpul petrecut pe coasta bretonă le făcu să uite de aerul sufocant din micul lor apartament parizian, bronzându-se în razele soarelui şi în briza mării.

Maryane îşi recăpătă supleţea gleznei plimbându-se pe ţărmul nisipos, la început cu grijă, apoi mersul îi deveni normal, durerea dispărând treptat. Zilele zburau repede, apropiind momentul plecării. Din păcate, nu mai puteau întârzia.

Turnarea filmului începu foarte curând. În fiecare zi mergeau la studioul de televiziune unde repetau sub directa îndrumare a lui Antoine. René prelua comanda când era vorba de scenele de dans.

Maryane intră cu uşurinţă în pielea personajului pe care-l juca. În rolul profesoarei de dans fusese aleasă o artistă care semăna uluitor cu Olga. Din fericire, filmul era un spectacol coregrafic, fără intrigă sentimentală, şi nu risca să-i tulbure pacea interioară. Nici o figură seducătoare n-avea să trezească amintirile dureroase ce dormeau în inima ei.

Bertrand dispăruse din nou din viaţa ei, dar continua să-i tulbure gândurile şi visurile.

În săptămânile ce urmaseră plecării grăbite de la Montenay, ea aşteptase în fiecare zi, cu disperare, o scrisoare de la el. Dar nu primise nimic, nici măcar un mesaj scurt. Se hotărî să-i scrie, povestindu-i cât era de fericită pentru că fusese aleasă să joace rolul principal al filmului. Glezna nu-i mai crea probleme, dar programul de turnare era sever şi cerea mult timp. Era deci ocupată şi se gândea că în curând, toată compania avea să plece din nou în turneu. Nu pomeni nimic de Alex.

Câteva zile mai târziu, primi o scrisoare de la Bertrand, al cărui ton rece şi excesiv de politicos îi îngheţă inima. El se mulţumea să-i spună că se bucura de vindecarea gleznei, felicitând-o pentru debutul cinematografic. Promitea că se va duce să vadă filmul, când acesta va ieşi pe piaţă. Era foarte ocupat, se apropia culesul şi spera că recolta avea să fie bună... poate una din cele mai

bune pe care le avusese vreodată domeniul Montenay ! Dacă norocul avea să-i zâmbească din nou, va continua lucrările de restaurare a castelului şi va deveni unul din cei mai reputaţi viticultori din regiune.

Ochii Maryanei se umplură de lacrimi. Cum putea fi atât de indiferent ? De ce-i făcea atâta plăcere s-o facă să sufere ? Amărâtă, ea fu pe punctul de a rupe scrisoarea, dar n-avu curajul necesar. O împături şi o puse alături de celelalte lucruri care-i aminteau de Bertrand, în servieta de piele. Acolo găsi şi copia contractului de căsătorie. Bertrand îi atrăsese atenţia asupra ultimelor dorinţe ale Olgăi. Desfăcu documentul şi citi cu atenţie dispoziţiile menţionate.

În termeni juridici dificili şi complicaţi, documentul stipula că Bertrand, în caz de divorţ, trebuia să-i restituie Maryanei suma integrală obţinută de la Olga. Acum, totul era clar... Acum îşi explica mai bine de ce Bertrand se înfuriase când ea îi ceruse să se despartă. Chiar dacă şi el dorea să-şi recapete libertatea, se găsea în imposibilitatea de a-i rambursa suma pe care i-o datora. Pentru moment, nu se putea gândi la divorţ !

Maryane împături contractul şi-l puse la loc.

— Of, naşă, în ce cursă diabolică ne ţii prizonieri ? murmură ea necăjită.

Descoperi printre hârtii ultima scrisoare de la Olga şi începu s-o citească, în speranţa că va găsi cheia acestei enigme. La prima lectură, cu siguranţă îi scăpaseră amănunte importante. În plus, când primise scrisoarea, nu-şi imaginase că se va despărţi vreodată de Bertrand ! Se aplecă asupra rândurilor aşternute pe hârtie de Olga.

„Precis te-ai întrebat adesea, draga mea, cu ce scop am plănuit în amănunt căsătoria ta cu Bertrand. Mai întâi, era un obicei devenit tradiție, în țara mea, când eu eram tânără... dar țineam să acționez în interesul vostru, al amândurora.

Nu știi că eu am fost totdeauna îngrijorată pentru Bertrand. E un suflet foarte sensibil și totodată capricios și pasionat, adesea nemulțumit, iar anii petrecuți în războaiele din Africa i-au împietrit inima, l-au umplut de amărăciune. M-am gândit să-l salvez de el însuși, ajutându-l să se înrădăcineze în pământul strămoșilor săi, să reînnoade vechile legături de familie și să se arunce trup și suflet în munca de înfrumusețare a unui loc pe care-l adora. Astfel am hotărât să-i dau toți banii de care avea nevoie pentru a cumpăra domeniul Montenay, leagănul familiei sale. Dar ce avea să se întâmple cu tine, fetița mea scumpă ? Fiind naşa ta, mi-am luat angajamentul față de părinții tăi să-ți asigur viitorul și n-am uitat că după moartea mea, aveai să rămâi singură pe lume... ești atât de tânără și de vulnerabilă, iar această idee mă îngrozea. Am dispus în favoarea lui Bertrand de capitalul pe care trebuia să ți-l las prin testament. Am luat hotărârea să-i încredințez lui grija de a veghea asupra ta, după moartea mea. Trebuie să mărturisesc, acesta este motivul pentru care ați fost uniți în circumstanțe atât de neobișnuite. Știam de multă vreme că erai îndrăgostită de Bertrand și că această căsătorie te va face fericită. În schimb, am întâmpinat greutăți în a-l convinge pe el, și am profitat de faptul că era foarte bolnav, pentru a-l face

să nu se mai opună. Speram atunci, cum sper şi acum, din tot sufletul, că va învăţa să te iubească, micuţa mea Maryane !

Acum înţelegi de ce am acţionat atât de surprinzător ? Ştiu că ideile unei femei bătrâne ca mine pot părea câteodată izvorâte din nebunie, dar dragostea mea pentru voi, scumpii mei copii, a fost unica mea nebunie.

Cu toată dragostea naşei tale, Olga."

Tulburată, Maryane lăsă scrisoarea să-i cadă din mână. Ce clar era acum totul ! Înţelegea, în sfârşit, puţin mai mult din misterele dragostei.

Din nefericire, ultimele dorinţe ale Olgăi nu fuseseră îndeplinite, chiar dacă Bertrand nu mai plecase în Africa şi se instalase la Montenay, care devenise unica lui pasiune. Căsătoria lor era doar o tristă neînţelegere. Se chinuiau unul pe celălalt şi nu împărţeau nimic împreună.

Grăbită, Maryane îşi propuse să se gândească la aceste probleme mai târziu. René punea în scenă un nou balet şi trebuia să joace rolul principal, iar repetiţiile începeau în acea dimineaţă. Trebuia de asemenea să meargă la probă pentru costum.

Porni spre teatru, admirând din autobuz cele mai frumoase locuri ale capitalei, scăldate în lumina soarelui. Culorile toamnei ofereau un spectacol minunat.

Deodată, inima i se strânse, gândindu-se la Montenay... Acolo, strugurii trebuiau să fie copţi. Se aştepta, fără îndoială, momentul începerii culesului fructelor aurii ale viei. O cuprinse nostalgia şi simţi un nod în gât. Ardea de nerăbdare să se întoarcă acolo, să fie cu Bertrand în timpul

culesului sub razele arzătoare ale soarelui. Era sărbătoare. Îi povestise Angèle, cu aproape trei luni în urmă.

I se păru că aude râsul sonor al ţărăncii voinice. Trei luni ! Timpul zburase !

Turnarea filmului se apropia de sfârşit. În febra lucrului şi a retuşurilor de ultim minut, uitase cât de crudă era absenţa lui Bertrand. Spera că el va veni la Paris după culesul viilor.

Se hotărî să-l invite la premiera filmului. Ce fericită ar fi dacă el va accepta să vină şi să împartă cu ea acest succes modest !

Se trezi din visare, la timp ca să coboare din autobuz. În drum spre teatru, simţi că-i vine rău. Nu era pentru prima dată şi se întreba îngrijorată dacă nu e însărcinată. Era târziu şi se grăbi spre intrarea artiştilor, intră în vestiar şi se îmbrăcă repede, apoi se ocupă de machiaj.

Pe scenă, René dădea indicaţii celor trei artişti care trebuiau să danseze cu ea, fiind un balet de inspiraţie foarte modernă. El o privi încruntat, dar nu comentă nimic. Făcu semn pianistului şi repetiţia începu.

Maryane lucra pe scenă când fu cuprinsă de ameţeală. Pe punctul de a leşina, ea se retrase, aşteptând ca starea proastă să dispară.

René se supără, dar, acceptându-i scuzele, o lăsă să se odihnească puţin. În cursul tabloului următor, în timpul unui şir de piruete, trebui din nou să se oprească.

De data asta René explodă :

— Ce-ai mai păţit ?!

— Îmi pare rău, nu mă simt prea bine ! Pot să mă aşez şi să beau puţină apă ?

— Bine, mormăi el încruntat. Repetiția se va relua după o jumătate de oră.

Maryane se duse în culise să se întindă pe o sofa veche, abandonată acolo de multă vreme. Cécile o însoți. Toată trupa o înconjură cu mare curiozitate, împrăștiindu-se apoi cu viteză la apariția lui René.

El îi întinse un pahar cu apă în care era un comprimat efervescent.

— O aspirină, spuse el, e tot ce am putut găsi ! Du-te să lucrezi, îi spuse el Cécilei, jeté-ul tău este prea lent !

Cécile plecă bombănind, iar el își luă un scaun și se așeză lângă Maryane.

— Ce se întâmplă, mititico ? întrebă el cu o tandrețe frățească în glas. Vrei să-mi spui ? Ești palidă. Am observat că la ultimele repetiții nu te-ai simțit bine. Astăzi ți-ai pierdut echilibrul de mai multe ori. La început am crezut că este vina partenerului tău, dar acum mă întreb dacă nu este... altceva ! Ești însărcinată ?

Maryane ridică ochii, uluită.

— Crezi că n-am nici o experiență ? o întrebă el amuzat. Nu ești prima căreia i se întâmplă, să știi !

— Nu... sunt sigură ! N-am fost încă la doctor !

— Ai să te duci mâine, ordonă el. Crezi că vei putea dansa în seara asta fără să leșini ?

— Voi încerca, René, dar cred că va fi mai ușor dacă vei scoate cele câteva figuri în care eu trebuie să mă învârtesc în brațele lui Albert.

— Poate că ai dreptate, spuse el înțelegător. Bine, le vom scoate, dacă vom evita astfel să te vedem căzând pe scenă.

El o privi fix.

— Nu-mi imaginam că ai aventuri ca celelalte ! Mă decepționezi !

— Ce ți-ai imaginat ? protestă Maryane. N-am nici o aventură !

— Ai putea, în cazul acesta, să-mi explici prin ce mister ai rămas însărcinată ? Trebuie să ai un amant ca să ți se întâmple asta. Cine e, Corwell ?

— Nu.

— Nu-mi spune că i-ai găsit deja un înlocuitor ! ripostă el.

El tăcu, intrigat de purtarea ei. Maryane se încăpățâna să tacă.

În fața rezistenței ei, el se simți neputincios și temându-se să nu-i sporească supărarea, îi respectă tăcerea.

— E ciudat... spuse el gânditor. Ai fost aici aproape toată vara. Dacă ai fi avut un admirator, sunt convins că l-aș fi remarcat !

Pe toată durata filmărilor, el fusese foarte atent cu ea și o condusese acasă în fiecare seară. Maryane crezuse însă că acest interes era pur profesional. Nu aveau nevoie unul de altul ? Ea, de sfaturile lui și el, de talentul ei ? Ea ezita să-i spună secretul care-o apăsa.

— E adevărat, René, nu am pe nimeni.

— Și dacă medicul, după cum e de așteptat, confirmă bănuielile tale, ce vei face ?

— Nu știu, n-am avut încă timp să mă gândesc.

— După părerea mea, ai face bine s-o faci. Ai intenţia să creşti singură acest copil ?

— Bineînţeles, n-am de ales !

— De ce ?

— Pentru că Bertrand este tatăl copilului şi...

Ea tăcu şi se înroşi, dându-şi seama că spusese prea mult.

— Crezi că sunt indiscret dacă te întreb cine este Bertrand ?

— E soţul meu !

— Doamne ! exclamă el uluit. De când eşti măritată ?

— De cinci ani.

— Câtă discreţie ! Eşti absolut uluitoare ! Nu semeni deloc cu Anne Maréchal... Ea vorbeşte despre Gilles. Aş putea şti unde se ascunde acest soţ misterios ? De ce nu mi-ai spus niciodată nimic despre el ?

— Suntem despărţiţi... răspunse ea, gata să plângă.

— Nu tot timpul, evident, dacă tu aştepţi un copil. Eşti o figură de neimaginat, te credeam excepţională şi păreai posedată doar de demonul dansului, unica ta pasiune părea să fie doar cariera... După părerea mea, femeile interesante sunt rare, iar tu erai una dintre ele... Şi eu care voiam să-ţi propun să trăieşti cu mine !

— Să trăiesc cu tine ?! izbucni Maryane surprinsă.

— Da, îmi cunoşti părerea despre căsătorie. E o instituţie barbară, total demodată, un fel de sclavie, atât pentru bărbat, cât şi pentru femeie.

El îi aruncă o privire furioasă.

— De-a lungul carierei mele, am avut ocazia să cunosc multe proaste, iar pe tine te-am supraestimat ! În realitate, nu vrei mai mult decât celelalte ! Trebuie să fii destul de proastă pentru a aştepta un copil de la un bărbat de care eşti despărţită.

— Nu-ţi permit, René.

— Nu credeai că sunt în stare să fiu gelos şi posesiv, ripostă el. Şi eu sunt la fel de surprins, imaginează-ţi !

El o privi îndelung, apoi se îmblânzi, văzându-i lacrimile.

— Îl iubeşti ? O, mai bine nu te obosi, cunosc răspunsul ! Dacă nu l-ai fi iubit, ai fi fost atât de ataşată de acest copil ?

René tăcu şi-i luă mâinile tremurătoare în mâinile sale.

— N-ai vrea totuşi să-mi spui cine este soţul tău şi care sunt motivele pentru care nu trăiţi împreună ?

Cu voce sugrumată, Maryane îi povesti în amănunt strania istorie a căsătoriei sale cu Bertrand şi neînţelegerea ce se instalase între ei. Când ea termină de povestit, René o privi în ochi şi o întrebă :

— Acum, ce-ai să faci ? De ce refuzi cu încăpăţânare să-ţi anunţi soţul ? N-are dreptul să ştie că tu aştepţi acest copil ?

— Nu ştiu ! Trebuie să mă gândesc şi nu e deloc simplu, să ştii !

Ea se simţea acum mai uşurată şi se aşeză pe canapea.

— Cred că mi-e mai bine, spuse ea zâmbind slab. Hai să reluăm repetiţia, vrei ?

Seara avu loc premiera, în faţa unui public entuziasmat, iar ziarele se umplură de critici pline de elogii. Maryane se simţi mândră de interpretarea sa.

După-amiază, după ce ieşi din cabinetul medicului, se îndreptă spre teatru, sigură că-l va găsi acolo pe Réne.

— Sunt însărcinată, René ! Am fost la medic.

— În cazul acesta, ai să mă părăseşti ? o întrebă el trist.

— Nu, linişteşte-te, medicul m-a asigurat că voi putea dansa până la sfârşitul lui noiembrie !

— Ai să dansezi atâta timp cât te vei simţi în stare, spuse el autoritar. Dar nu conta pe rolul principal ! I-am cerut Charlottei Morino să te înlocuiască. E o artistă de mare talent, figurile grele nu o sperie şi cred că va avea un viitor strălucit. Poţi să-ţi reiei locul în trupa de balet !

Fără alt comentariu, el îi întoarse spatele şi se îndepărtă, indiferent faţă de disperarea care-o cuprinsese pe Maryane.

Ea o privi printre lacrimi pe Charlotta care evolua pe scenă. Ce demonstraţie fantastică ! Uşoară ca un fulg, Charlotta se juca, nu dansa cele mai dificile figuri. Maryane îi admiră graţia şi perfecţiunea mişcărilor. Ridicată în poante, aceasta părea să nu atingă pământul. Era ca o pasăre uşoară, în zbor.

Maryane nu se putea opri din plâns. Era sfârşitul visului ei frumos. N-avea să fie niciodată o stea ! Comisese o eroare gravă când plecase să-l vadă pe Bertrand, şi-şi pierduse norocul.

Înduioşat de disperarea ei, René se apropie, o luă în braţe şi o legănă ca pe un copil, iar ea îşi puse capul pe umărul lui, scuturată de suspine.

— Nu plânge, Mary, spuse el blând. Nimic nu este pierdut. Norocul îţi va zâmbi, poate, după naşterea bebeluşului ! L-ai anunţat pe Bertrand?

— Nu încă. Am să aştept, poate, să se termine culesul viilor, răspunse ea cu glas pierdut.

Ea îşi şterse lacrimile şi se îndreptă spre vestiar. Avea să îmbrace costumul pe care-l purta în trupa de balet.

CAPITOLUL 6

Vara își pierduse strălucirea. Declinul zilelor era mai rapid. Aerul era încă blând, dar culorile răsăritului deveniseră mai tari.

Ce toamnă frumoasă ! Pomii erau aproape în întregime desfrunziți. Păsările dispăruseră din calea vântului și a ploii.

Zilele se scurgeau într-o atmosferă de pace melancolică și în curând, Maryane observă că silueta sa se rotunjise, pierzându-și grația. Simțea că se îngreunase și în curând, simți mișcările copilului. Ea tresări. Această palpitație imperceptibilă era manifestarea acelei vieți ce se trezea în ea ?

Niciodată nu simțise o emoție asemănătoare ! Din clipa aceea, toate resentimentele și regretele dispărură, lăsând doar bucuria de a fi mamă și așteptarea plină de tandrețe a copilului.

Puțin timp după aceea, ea se hotărî să renunțe la dans până la nașterea copilului. René acceptă cu ușurare hotărârea ei, apoi o privi îngrijorat. Încercând să-și ascundă tulburarea, el o întrebă cu destulă brutalitate :

— L-ai anunțat pe soțul tău ?

— Nu...

— De ce ? Hotărâseşi s-o faci în toamnă, dacă-mi aduc bine aminte ! Nu crezi că ar fi timpul să te gândeşti ?

— Ştiu, dar e... dificil !

— Adevărat ? Totuşi, Bertrand are dreptul să ştie că tu aştepţi acest copil. Este şi al lui ! Şi cine va avea grijă de tine pe toată durata sarcinii ?

Maryane zâmbi, emoţionată de grija manifestată de René.

— Eşti drăguţ, René ! Linişteşte-te, voi avea grijă de mine... şi de copil ! răspunse ea senină.

Fără să mai spună ceva, ea părăsi teatrul.

Cum putea să-i spună lui René că nu se simţea în stare, pentru moment, să-i scrie lui Bertrand şi să-i dea vestea neaşteptată ?

Trăind mereu o stare de teamă şi deprimare, incomodată de persistenţa frământărilor sale, Maryane se duse peste câteva zile la doctor. Acesta era un om bun şi înţelegător, căruia îi mărturisi toate frământările sale. El o asigură că era sănătoasă ca şi copilul. Totul mergea bine ; puţină odihnă, o viaţă calmă şi un program regulat îi vor permite să suporte mai bine nervozitatea şi stările proaste, inerente situaţiei. În primăvară, ea avea să cunoască cea mai mare bucurie din viaţa unei femei, aceea de a aduce pe lume un copil sănătos şi voinic.

— Nu vă pierdeţi încrederea, îi spuse el când ea se pregătea să plece, viaţa nu e atât de crudă pe cât ne place s-o spunem ! Câteodată e foarte plină de surprize !

Liniştită de cuvintele lui, Maryane se întoarse acasă.

Părăsise de curând apartamentul pe care-l împărțea cu Cécile. Acesta se afla într-o zonă prea circulată, iar în unele nopți nu reușea să adoarmă din pricina zgomotului, până la ore târzii.

Acum, locuia pe malul stâng al Senei, într-o căsuță puțin retrasă, de pe o stradă liniștită unde mașinile erau rare. Un mic salon, o cameră minusculă și o bucătărie formau tot apartamentul ale cărui ferestre se deschideau într-o curte pavată.

Când coborî din autobuz, ploua în aversă. Se lăsase seara și strada era pustie. Cei câțiva trecători de pe stradă ocoleau bălțile în care picăturile mari de ploaie cădeau clipocind.

În colțul străzii se vedea lumina brutăriei. Maryane simți mirosul de pâine proaspătă. Intrând în prăvălie, fu întâmpinată de căldura plăcută și de mirosul pâinii scoase din cuptor.

Strângând la piept pâinea încă fierbinte, intră pe pavajul curții, grăbindu-se să străbată ultimii metri până la intrarea casei. Își strânse umbrela la intrare și se îndreptă spre căsuța portarului ca să-și ia corespondența.

Când recunoscu silueta înaltă și subțire a bărbatului care-o aștepta acolo, liniștit, inima ei se opri.

— Bertrand ! murmură ea neîncrezătoare.

— Bună, Maryane, ce mai faci ? zise el încet.

— Bine, mulțumesc...

Era incapabilă să-și ia privirea de pe chipul fascinant ce se apleca spre ea. Ce emoție ! Dintr-o dată, simți că-i dispare pământul de sub picioare,

gândurile i se învălmășiră și cuprinsă de o slăbiciune de neînvins, leșină.

Îi vâjâiau urechile ; părea să audă din depărtare exclamațiile speriate ale portarului, apoi două brațe puternice o înlănțuiră cu tandrețe și o ridicară. Avea obrazul apăsat pe pieptul lui Bertrand și simțea mirosul de piele al hainei lui. În sfârșit, salvată, se gândi ea. Ce bine era !

Portarul deschise în grabă ușa apartamentului și Bertrand depuse cu delicatețe prețioasa-i povară pe canapeaua din salon. Încet, ea reveni la viață. Din colțul camerei, timid și stingher, portarul o privea curios.

— Totul este bine acum, domnule Duchêne, spuse ea cu voce slabă. Nu vă temeți, acest bărbat este soțul meu !

El îl examină bănuitor pe Bertrand. Acesta, amuzat, nu se putu abține și se strâmbă.

— Nu vi se pare că am putea fi căsătoriți, zise Bertrand zâmbind. Și totuși e adevărat !

Convins în sfârșit, domnul Duchêne se înmuie.

— Bine, domnule, oricum, eu trebuie să vă cred, răspunse el pe un ton mai prietenos.

El se întoarse spre Maryane și o privi compătimitor.

— Sunteți foarte palidă, doamnă, vreți să chem un medic ? Nu e bine să aveți astfel de stări când așteptați un copil.

Sub privirea întrebătoare a lui Bertrand, Maryane roși.

— Mulțumesc mult, domnule Duchêne, se grăbi ea să spună. Nu vă îngrijorați din cauza mea, mă simt mult mai bine !

Renunțând să insiste, bărbatul ridică din umeri.

— Cum doriți, doamnă !

El ieși din cameră și închise cu grijă ușa în urma sa.

Bertrand își scoase haina pătrunsă de umezeală și o puse la uscat pe spătarul unui scaun. Era aceeași haină pe care o purtase și când venise la Londra, observă Maryane emoționată. Era îmbrăcat cu o cămașă de bumbac crem, sub care se ghiceau mușchii puternici. Pantalonii negri croiți bine și strânși pe o curea de piele, îi veneau impecabil.

El își scoase cravata, își desfăcu un nasture de la guler și veni să se așeze lângă Maryane.

Privirea lui întunecată întârzie asupra curbei burții ei.

— Cum te mai simți acum ? întrebă el luându-i mâna. N-ai nevoie de nimic ?

— Ai putea să-mi aduci puțină apă, te rog ? Paharele sunt în dulapul de la bucătărie.

În timp ce el se îndepărta, ea se ridică cu grijă. Inima-i bătea dezordonat, dar era mai sigură pe picioare. Se înfioră, își scoase pardesiul ud și-l atârnă în spatele ușii.

Pâinea era pe masă ; fusese pusă acolo, apoi uitată, în emoția sosirii... Dar se simțea prea slăbită ca să se preocupe de detaliile domestice. Se așeză într-un fotoliu, își întinse picioarele și bău din apa în care Bertrand pusese puțină gheață.

— Îmi pare rău, n-am vin... zise ea încurcată.

El se așeză pe canapea.

— N-are nici o importanță !

El privi curios prin cameră.

— Locuiești de mult aici ?

— De o lună.

— De ce nu m-ai anunțat că ți-ai schimbat adresa ? întrebă el cu răceală. În ochii săi nu se putea citi nimic și glasul îi era glacial. Încerca s-și ascundă sentimentele ? Maryane nu-și putea explica dacă el era nemulțumit sau indiferent față de mutarea ei.

— Nu știu, răspunse ea pe un ton nesigur.

— Te ascunzi, cumva ?

— De cine ?

— De mine !

— Ce motive aș avea să mă ascund de oricine ? întrebă ea stânjenită. Spune-mi mai bine cum ai dat de urma mea !

— Am telefonat la vechea ta adresă. La început, prietena ta a fost reținută... nu voia să spună nimic... Atunci eu m-am supărat... foarte tare, ceea ce i-a dezlegat limba ! Dacă s-ar fi încăpățânat să nu-mi spună, aș fi urmărit-o până la teatru. Acolo, ar fi acceptat cineva să-mi spună ce s-a întâmplat cu tine. Cécile mi-a spus că n-ai fost văzută la repetiții în ultimele săptămâni. Ce păcat ! Eu îmi propusesem să merg la spectacol să te admir... Apropo, m-ai anunțat că debutezi în cinema. S-a terminat filmarea ?

Unde voia să ajungă ? Pe sub genele întunecate, privirea lui era ca a unei feline la pândă. Maryane n-ar fi fost mai speriată nici dacă s-ar fi aflat pe marginea unei prăpăstii. El aflase că aștepta un copil ! Cum se putea complace în astfel de nimicuri ? Să nu-l fi auzit pe paznic ? Părea de marmură !

— Filmările s-au terminat, dar urmează montajul. René crede că filmul va ieşi pe piaţă luna viitoare.

— René ?

— René Godin, directorul trupei de balet...

Era prea mult. Avea de gând să-şi mai bată mult timp joc de ea ? Jignită de ironia lui, ea schimbă discuţia.

— Vorbeşte-mi despre tine. Recolta a fost anul acesta pe măsura aşteptărilor tale ?

— Da, sunt copleşit ! Vinul meu a fost în sfârşit apreciat printre cele mai bune din Bourgogne ! Am şi vândut din el la Beaune, cu ocazia Celor Trei de Cinste !

— Despre ce este vorba ? întrebă ea repede.

— Este o sărbătoare mare, în onoarea celor mai bune vinuri din Bourgogne. Întâlnirile durează trei zile. Degustări, dansuri populare şi banchetele se succed în veselia generală !

El se opri, scutură din cap şi începu să râdă.

— Vânzarea vinului a fost satisfăcătoare ?

— Da, şi vinul a fost bine apreciat. Licitaţiile sunt un spectacol pitoresc, dar şi cele mai celebre vânzări în scop caritabil din lume, iar sumele obţinute sunt destinate vechiului ospiciu din Beaune. Pentru un tânăr podgorean ca mine, e o ocazie unică de a primi recunoaşterea calităţii vinului, de către experţi. Unul dintre ei mi-a certificat că această recoltă poate fi la fel de bună ca cea obţinută la Montenay în 1929... ceea ce mi-a permis să scot un profit apreciabil !

Satisfăcut de sine, el o privea zâmbind liniştit, dar în ochii lui dansa veselă acea lumină crudă de care ea se temea atât de mult !

— Dacă nu te-ai răzgândit, sunt în măsură să accept cererea ta de divorţ... Situaţia mea financiară s-a restabilit în condiţii satisfăcătoare şi am suficient pentru a-ţi restitui integral datoria.

Maryane crezu că o lovise un fulger. Era ultima surpriză la care s-ar fi putut aştepta. Împietrită, îl privea pe Bertrand, mută de uimire. Plin de atenţie, el se aplecă spre ea.

— Maryane, scumpa mea, ce se întâmplă, eşti albă ca varul ! E adevărat ce spunea portarul ? Aştepţi un copil ?

— Da, şopti ea.

Cu inima bătând puternic, ea nu-şi lua ochii de la părul lui Bertrand, ce-i cădea pe frunte în bucle rebele ; de luni de zile îi aştepta sosirea în fiecare zi, fiecare clipă devenind o lungă aşteptare... În sfârşit era acolo, superb, dominator şi misterios ! Ea nu-şi putea lua ochii de pe chipul lui fermecător, umbrit câteodată de o melancolie fugară. În seara asta chiar, folosindu-se de toate farmecele sale, Bertrand o ţinea în puterea lui.

— De când eşti însărcinată ? întrebă el.

— Cam de cinci luni !

În mod vizibil, el făcu nişte calcule.

— În cazul acesta, copilul poate fi al meu ! spuse el netulburat.

— Evident ! izbucni ea. Cum ar putea fi altfel ?

— Recent, erai în termeni excelenţi cu un oarecare Alex Corwell, dacă ţin bine minte ! De altfel, nu voiai tu să divorţezi ca să te poţi căsători cu el ?

El privi dezamăgit decorul camerei. Mobilată foarte confortabil, aceasta dădea impresia unei intimități plăcute, dar era total lipsită de gust și nici pomeneală de lux.

— Îți mărturisesc, mă așteptam la mai bine... Un bărbat de condiția sa i-ar fi putut oferi amantei sale un cuib cu gust !

El ridică nepăsător din umeri și-și întoarse privirea pătrunzătoare spre Maryane.

— Oricum, nu văd cum l-ar împiedica asta să fie tatăl copilului tău !

— Nu-i adevărat ! ripostă ea furioasă.

Maryane sări în picioare și se propti în fața lui.

— L-am revăzut o singură dată pe Alex, după întoarcerea sa de la Montenay. În ziua aceea mi-a spus că s-a răzgândit și că nu mai dorea căsătoria cu mine. Presupun că tu nu ești străin de această schimbare neașteptată !

— Eu ?

El zâmbi ironic și o cercetă cu privirea-i întunecată.

— Dar ce i-am făcut eu bietului Alex ? întrebă el răutăcios.

— L-ai acuzat cu violență că a venit la Montenay ca să te provoace și l-ai dat afară pe ușă într-un mod foarte neelegant.

— Eram nebun de furie, mărturisi el, trebuie să-ți explic de ce ?

Privirea care o fixa era plină de dorință. El întinse mâinile, o prinse de încheieturi și o trase la piept.

— Nu te teme de nimic, scumpa mea, știu bine că bebelușul e al meu... spuse el cu tandrețe.

El îi mângâie îndelung talia îngroşată.

— Dragostea mea, de ce nu mi-ai spus nimic ? De ce ai păstrat atâta timp acest secret apăsător ? Regreţi că eu sunt tatăl ?

— Of ! ţipă ea indignată. Of, Bertrand, cum poţi spune asemenea lucruri ? Cum poţi să gândeşti astfel ? Ai venit ca să mă chinuieşti din nou ?

Fără să-i răspundă, el o înlănţui cu braţele şi o strânse la piept. Prizonieră în braţele lui, fără a se putea mişca, Maryane nu se mai gândi decât la fericirea clipei prezente şi închise ochii. Un val de emoţie o cuprinse şi fără să se poată stăpâni, începu să plângă. Se linişti într-un târziu, dar nu se mişcă din braţele lui, simţindu-se în siguranţă.

— Nu mai plânge, scumpa mea, spuse el după câteva momente, privind-o şi zâmbindu-i cu tandreţe. Ştii că n-am mai putut rezista dorinţei de a te vedea ? Mi-aş fi dorit să vin mai devreme, dar am fost ocupat cu via şi culesul şi cu vânzarea vinului.

El îi apucă faţa cu mâinile şi-i ridică figura spre el.

— Aceste câteva luni au fost destul de grele, nu-i aşa ? Cât trebuie să fi fost de nefericită !

— Da, oftă ea cu ochii plini de lacrimi.

— Şi eu am trăit momente grele, să ştii, vara asta mi s-a părut interminabilă ! Dar acum s-a terminat, iată-ne din nou împreună, n-ai să mă mai părăseşti niciodată ! La Montenay, ai să te îmbeţi de soare şi de aer proaspăt, ai să-ţi regăseşti bucuria de a trăi şi vei uita acest apartament trist şi întunecat. Acolo vei aduce pe lume

copilul nostru şi vreau ca el să trăiască pe pământul strămoşilor mei!

Ea se îndepărtă de el şi-l privi uluită. Îl lăsase vreodată să înţeleagă că ea conta pe el pentru a-şi asuma responsabilităţile viitorului ei? Părea gata să se ocupe de destinul ei? Acţiona astfel din dragoste pentru ea, sau doar din datorie?

— Nu ştiu încă dacă voi merge să trăiesc împreună cu tine la Montenay, Bertrand, spuse ea încăpăţânată.

— De ce?

— Pentru că mi-ai cerut-o doar pentru a nu te sustrage noilor tale preocupări.

În colţurile gurii lui apăru un zâmbet răutăcios.

— E posibil, dar ce importanţă are? Când ai venit la Montenay, primăvara trecută, scumpa mea, eram atât de fericiţi amândoi încât ne-am pierdut capul, îţi aminteşti? Şi în această seară, dacă ai vrea...

El se aplecă, apropiindu-şi capul de ea. Buzele lui erau atât de aproape, încât ea-i putea simţi respiraţia pe obraz.

— Sunt nebun după tine, Maryane, şopti el cu voce tulburată, în timp ce flacăra ochilor lui devenea arzătoare.

— Lasă-mă, Bertrand, zise ea întorcându-se repede.

Fremătând deja de dorinţă, ea scăpă din îmbrăţişarea lui şi-l privi în ochi.

— Nu vreau să te simţi răspunzător pentru mine. Sunt perfect capabilă să mă descurc singură, imaginează-ţi, şi nu sunt sigură că ai într-a-

devăr nevoie de mine la Montenay. Chiar dorești să trăim ca toate cuplurile fericite, în dragoste și înțelegere ? După câte mi se pare, nu aceasta ți-a fost intenția când ai venit la Londra !

El se încruntă enervat, iar chipul i se întunecă. Maryane, satisfăcută, crezu că-l atinsese în punctul sensibil.

— Vezi, spuse ea, am înțeles cu puțin timp în urmă de ce ai fost atât de contrariat la citirea contractului nostru de căsătorie. Tu voiai să-ți recapeți libertatea, spuse ea sugrumată de furie, dar Olga prevăzuse totul și hotărârea ei era un obstacol în planurile tale. Ai venit la Londra cu unica intenție de a-mi propune anularea căsătoriei noastre !

Bertrand deveni gânditor, rămase tăcut câteva secunde, apoi se hotărî în sfârșit să răspundă.

— Acesta este adevărul, recunoscu el, mărturisesc, dar să uităm trecutul, Maryane !

— Și astăzi, revii liniștit ca să mă întrebi dacă sunt în continuare de acord cu divorțul ? izbucni ea, dezlănțuită. Ei bine, da, sunt de acord ! Nu te considera forțat să rămâi soțul meu, dacă n-ai chef ! Nimeni și nimic nu te obligă, nici măcar copilul pe care-l port ! Regretele tale tardive nu mă vor îndupleca !

— Bravo ! ai un minunat talent de actriță, scumpa mea !

— Nu joc teatru și n-am făcut decât să-mi exprim gândurile, replică ea furioasă.

— Adevărat ? întrebă el, neîncrezător. Dacă ai terminat rechizitoriul, fii drăguță și ascultă ce vreau să-ți spun ! zise el autoritar. Nu se va

pune niciodată problema divorţului între noi, mă auzi ?

— Dar tu pretindeai că...

— Destul, mormăi el, privind-o cu ochi scânteind de furie. Ne întoarcem împreună la Montenay. Copilul va vedea lumina zilei acolo, iar tu nu te vei mişca până la naşterea lui. Fă-ţi imediat bagajele. Între timp, eu mă duc să chem un taxi. Vom pleca imediat ce vei fi gata.

— Nu voi pleca cu tine şi nu-ţi imagina că mă vei putea forţa, ripostă ea supărată, fulgerându-l cu privirea.

— Eşti sigură ?

Bertrand zâmbi şiret. Privirea lui deveni demonică. Liniştit, începu să-şi descheie cămaşa. Apoi o trase pe Maryane spre el şi se aplecă peste ea.

— Îndrăzneaţă mică, ştii că revolta te face de o mie de ori mai frumoasă ? Ştiu un mijloc excelent de a supune această revoltă ! şopti el, plimbându-şi buzele fierbinţi pe lângă gura ei. Eram îngrijorat pentru sănătatea ta, dar ca să spun drept... eşti înfloritoare, scumpa mea, îi şuşoti el la ureche.

— Nu, Bertrand... îl imploră ea, în timp ce el îi mângâia ceafa cu vârfurile degetelor.

Ea încercă să-l împingă, dar nu reuşi, iar acum, mâinile ei tremurătoare îi mângâiau umerii, spatele şi pieptul puternic. În curând îşi uită grijile.

— De ce eşti atât de rău ? îi reproşă ea cu voce slabă, mă faci atât de mult să sufăr...

El n-o lăsă să termine. Gura lui acoperi buzele ei fierbinţi şi ea răspunse cu pasiune la

sărutările lui îmbătătoare. De cinci luni visa la această clipă minunată. Cât era de bine în braţele lui Bertrand !

Ajunseră în dormitor. Întinsă la pieptul lui, în patul îngust, în timp ce el o dezbrăca nerăbdător, ea simţea că se reîntoarce la viaţă.

Ea-i simţea sub degete căldura pielii netede şi catifelate. Buzele lui înflăcărate îi acopereau de sărutări gâtul, umerii şi sânii.

În ochii lui juca o lumină stranie când o privi goală. El o strânse din nou în braţe şi ea se cuibări la pieptul lui într-un elan de tandreţe ce făcea să pară că nimic nu-i putea despărţi.

— Dacă ai şti cât mi-ai lipsit toată vara, ai înţelege de ce ţin să nu mă întorc fără tine la Montenay ! spuse el oftând. N-am încetat să mă gândesc la tine nici o clipă de când ai plecat, şi te iubesc nebuneşte, şopti el în părul ei. Ştiu că şi tu mă iubeşti la fel de mult, Maryane, o simt în fiecare din suspinele tale şi o citesc în privirea ta, când trupul tău vibrează lângă al meu şi mâinile tale mă mângâie. Dragostea mea, să nu mă mai părăseşti vreodată ! Cum ai putut crede măcar o clipă că aş putea trăi fără tine ? Duşi de valul pasiunii, ei fură transportaţi de o sublimă fericire, până la extaz.

Odihnindu-se lângă Bertrand, ea ştiu că el n-o va mai crede niciodată dacă-i va vorbi de despărţire... Da, va pleca la Montenay împreună cu el şi va împărţi cu el tot restul zilelor ce-aveau să vină. Cu siguranţă, cerul n-avea să fie mereu fără nori, dar Bertrand era unica ei dragoste, unicul bărbat care contase pentru ea, şi-i aparţinea trup şi suflet.

A doua zi dimineaţa plecară spre Bourgogne, cu primul tren ce se îndrepta spre Dijon. În ziua precedentă, Bertrand lăsase nu departe de gară maşina pe care şi-o luase de curând şi cu ea, ajunseră liniştiţi la castel.

Cu inima bătându-i de emoţie, Maryane evoca în linişte, văzând peisajul familiar, amintirea călătoriei precedente în Bourgogne şi numeroasele ei peripeţii. Respectându-i tăcerea, Bertrand conduse atent, cu ochii pe şosea.

În lumina aurie a după-amiezii de toamnă, castelul din vârful colinei îşi încălzea zidurile centenare sub mângâierea palidelor raze de soare. Puţin mai departe, pe pantele blânde, păşteau liniştite turmele de oi. Dar viile, rămase fără strugurii grei, întindeau cu tristeţe spre cer ramurile lor goale, întunecate şi noduroase.

Zidul ce înconjura pătrâna reşedinţă, era îmbrăcat în purpuriul frunzelor de viţă sălbatică. Alături, zidurile cramei vegheau cu gelozie fermentaţia vinului sub acoperişurile portocalii de ţiglă ce se profilau pe albastrul cerului fără nori. În curtea mare erau tufe de trandafiri parfumaţi şi crizanteme galben-aurii ce înveseleau locul.

Maryane avu impresia că se întorsese acasă după o îndelungată absenţă. Totuşi, pe măsură ce se apropiau, căpăta o stare de nervozitate. Trebuia oare să înfrunte, la sosire, curiozitatea şi manifestările debordante de afecţiune ale Angèlei ?

Uluită şi uşurată în acelaşi timp, constată că nu apăru nimeni în întâmpinarea lor. Totul era calm... Intră în salon, în timp ce Bertrand se ocupa de bagaje. În vaze nu erau flori, mobilele

erau acoperite de un strat gros de praf şi camera părea de mult abandonată !

Acum că se întorsese, toată casa va străluci din nou, din pivniţă până-n pod, îşi spuse ea hotărâtă, va şti să readucă fericirea şi veselia.

Bertrand intră, aducându-i un pahar cu limonadă.

— Ce praf gros ! exclamă ea.

— Ştiu, n-am avut timp să fac menajul, spuse el ciocnind vesel paharele.

— Pentru noi trei şi pentru fericirea noastră, spuse el încet.

Se priviră emoţionaţi.

— Accepţi astăzi acest toast ? întrebă el zâmbind vesel.

— Pentru noi trei şi pentru fericirea noastră ! repetă ea fericită, întinzându-i buzele.

Maryane nu mai reuşi să se abţină şi întrebă, încercând să pară detaşată :

— Unde este Angèle ? Nu se mai ocupă de întreţinerea casei ?

— Nu, m-a părăsit în luna iunie, la puţin timp după plecarea ta... răspunse el evaziv.

Maryane se duse să se aşeze pe canapeaua cu tapiţerie scumpă. Aceasta îşi pierduse din strălucirea culorilor, era puţin roasă dar era încă foarte frumoasă.

Bertrand veni lângă ea şi-şi trecu braţul pe după umerii ei.

— Cred că înţeleg de ce ţi-ai dorit atât de mult să mă întorc, zise ea, ai nevoie de mine să facă menajul, nu-i aşa ?

— Bleagă mică, zise el sărutând-o. Da, am nevoie de tine ! Dar crezi că voi accepta să mun-

ceşti pentru întreţinerea căsoiului acesta ? Doamna Noblet va veni în fiecare zi să te ajute. Este o femeie foarte curată, discretă şi foarte devotată. Fiul ei lucrează pe domeniu de mai mulţi ani şi este unul din cei mai buni angajaţi. Este atât de serios, încât am lăsat îngrijirea viilor în seama lui.

Câteva clipe, nu-şi spuseră nimic. Maryane îşi rezemase capul de umărul lui Bertrand, savurându-şi fericirea.

— Pentru că te-ai întors definitiv la Montenay, vom putea redeschide unele camere ale castelului rămase de multă vreme nelocuite. Cea mai mare parte sunt într-o stare deplorabilă... şi vor trebui renovate. Dar să ne ocupăm mai întâi de apartamentul copilului ! zise el zâmbind încântat. Vom coborî din pod patul de copil care a legănat visele multor generaţii de mititei Chauvigny !

El o privi emoţionat, dar ea era gânditoare. Cu cinci luni în urmă, ghemuită în patul mare cu coloane, ea-şi imaginase deja viitorul sub aparenţa unui vis pe care-l crezuse feeric. Astăzi însă, visul său devenea realitate !

— De ce a plecat Angèle ? întrebă ea, obsedată de această întrebare, sperând să-şi regăsească liniştea în răspunsul lui Bertrand.

— Am dat-o afară, răspunse el aproape şoptit.

— Nu erai mulţumit de serviciile sale ?

— Dimpotrivă, îşi dădea prea multă osteneală pentru mine ! mormăi el printre dinţi. Se credea indispensabilă şi sub pretext că făcea menajul şi se ocupa de bucătărie, se amesteca în problemele

noastre ! Când am descoperit că ea te-a dus la Tournus, am înnebunit de furie ! Ce demon o mână? Te-a ajutat să pleci, când eu m-am străduit cât am putut să te împiedic ! Şi pe deasupra, n-avea nici permis de conducere !

— Nu trebuia să fii prea aspru cu ea, pentru că eu am insistat să mă ducă la Tournus ! îi explică Maryane, sincer dezolată.

El o privi cu reproş.

— În egală măsură am fost supărat şi pe tine ! spuse el cu amărăciune în glas. Iar când a apărut acel individ tâmpit, Corwell, care mi-a spus cu naivitate că intenţiona să se însoare cu tine, am explodat ! Ce îndrăzneală ! Nu m-am putut stăpâni, iar el, din fericire, a înţeles că e cazul să părăsească locul... Eram dispus să-l fac să regrete curajul de a veni aici ! A îndrăznit să-mi spună că tu mă urai şi numai el te putea face fericită !

— Dragul meu, ne-am făcut destul rău şi nu e cazul să ne mai tulburăm ! Alex n-a însemnat nimic pentru mine ! Erai gelos ? întrebă ea răutăcioasă.

Alex îl făcuse pe Bertrand să se frământe mai mult decât voia el să recunoască. Gândul că Maryane i-ar fi putut ceda rivalului său, îl făcuse să-şi frământe gândurile şi ciuda toată vara. Maryane oftă uşurată ; Bertrand ţinea la ea mai mult decât voia să recunoască !

— De ce m-ai lăsat să cred că intenţionai să te măriţi cu el ? o întrebă el acuzator. În afară de situaţia lui materială, ce vedeai atât de seducător la el ?

— Cum mă poţi crede mânată de interes ? protestă ea indignată. Alex dădea dovadă de dragoste sinceră şi dezinteresată. Iar eu... Îl iubeam ! Prezenţa lui îmi dădea siguranţă şi într-un fel, îmi amintea de tata.

— Vrei să mă faci să cred că lângă mine nu te simţi în siguranţă ?

— Nu ştiu...

Bertrand o privi, mut de uimire. Chipul lui căpătă o expresie plină de durere, apoi se ridică brusc şi ieşi din cameră.

— Unde pleci ? strigă Maryane în urma lui.

— S-o aduc pe doamna Noblet, răspunse el şi trânti uşa de la bucătărie.

Maryane porni repede după el, dar se opri la uşă când auzi motorul maşinii.

Ce figură era Bertrand ! Dispărea din nou, în clipa în care ar fi trebuit să-i spună că o iubeşte !

Maryane oftă şi începu să se plimbe prin salonul rămas la fel de atrăgător, cu toată aparenţa de vechi şi prăfuit. Cum va reuşi să-i redea strălucirea de altădată ?

Se hotărî să-l facă să pară iar nou, iar timpul avea să-i treacă uşor până la naşterea copilului.

Porni să inspecteze cu atenţie toate camerele de la parter, apoi pe cele de la etaj, unde nu putu rezista ispitei de a contempla camera în care petrecuse noaptea cu Bertrand în luna iunie.

Cu inima bătând, ea deschise uşa încet. Ce dezamăgire ! Se părea că trecuse un ciclon prin camera odinioară cochetă ! Patul era în dezordine şi parchetul nu fusese de multă vreme mă-

turat. Cămăşi şi salopete erau împrăştiate peste tot, pe mobile şi pe duşumea.

Pe comodă erau două prosoape imprimate, proaspăt spălate. După ce făcu patul, îi puse învelitoarea liliachie de satin şi adună de pe jos hainele răspândite. Apoi deschise uşa de comunicare cu camera vecină, luminoasă şi însorită. Bebeluşul avea să fie bine instalat aici !

Terminând rapida inspecţie, ea se pregătea să coboare cu rufele la spălătorie. Auzi în hol vocea lui Bertrand şi se grăbi să-l întâmpine.

În spatele lui apăru o femeie mică şi cu aspect energic. Chipul ei era puţin bronzat şi ochii de un albastru intens. Părul îi era strâns într-un coc greu, pe ceafă. Era îmbrăcată cu o fustă neagră şi o bluză albă.

— Maryane, iat-o pe doamna Noblet, zise Bertrand. Acum vă las. Soţia mea vă va da toate instrucţiunile.

Doamna Noblet înclină puţin capul şi-i ură Maryanei bun-venit. Maryane îi răspunse absent, realizând că Bertrand se pregătea să plece... Mormăind o scuză, ea porni în urma lui.

— Bertrand, aşteaptă ! Trebuie să vorbim !

— Mai târziu, spuse el cu un aer preocupat. Am foarte mult de lucru ! Cred că şi tu ai destule de făcut în casă, zise el peste umăr, în timp ce se îndepărta.

— Fără îndoială, dar... nu te temi că am să dispar şi de data asta ?

În loc de răspuns, el se întoarse şi o luă în braţe. Ea se strânse la pieptul lui cu bucurie.

— În locul tău, n-aş încerca. Te-aş găsi oriunde... Dacă va trebui... voi merge până la capătul pământului.

— Nu va fi nevoie, dragostea mea, pentru că am să rămân mereu alături de tine... unde este locul meu.

— Scumpa mea... dacă ai să vrei din nou să te urci pe scenă, după naşterea copilului... cred... că te iubesc destul de mult pentru a accepta să te văd plecând pentru a dansa la Paris.

— Da, Bertrand, dar cum aş putea trăi o singură zi departe de tine şi de copil ? şopti ea.

— Iată că Olga a reuşit să ne aducă fericirea ! Ce părerea ai ?

Maryane se strânse mai tare la pieptul lui.

— Te iubesc, Maryane... Te iubesc, mă auzi ?

Cuprinsă de o infinită bucurie, Maryane nu-i răspunse. În sfârşit, el pronunţase cuvintele pe care ea le aştepta de atâta vreme...

Sărutul lung pecetlui această minunată mărturisire.

S F Â R Ş I T

THE BEST

— Du-te să-l vezi pe Bertrand Chauvigny și anulați această căsătorie ridicolă, este în interesul vostru, și reluați-vă libertatea, zise Alex, apoi adăugă șoptit: Te vei căsători cu mine, Maryane!

Dar frumoasa balerină îl iubește pe Alex? Chiar vrea să rupă legătura cu Bertrand? Alex poate avea dreptate! Căsătoria lor fusese încheiată în împrejurări ciudate, iar despărțirea lor dura de multă vreme, fiind timpul să fie lămurită. Totuși, se spune că poveștile în care este implicată inima sunt câteodată greu de lămurit...

Această femeie era prea devotată, după părerea Maryanei. De fapt, dădea dovadă de prea multă bunătate. Era foarte dificil, dacă nu chiar imposibil, pentru un bărbat care locuia sub același acoperiș cu ea, să nu bage de seamă demonstrațiile ei de afecțiune.

ISBN 973-580-155-8

Lei 3920 + 80 T.L. = 4000